

Indhold.

Selskabets Skriftkomitee bestaaer af: Pastor Schmidt, Revisor Halvorsen, pens. Inspektør, Bogholder J. Em. Larsen og Kammerassessor Th. Olivarius. Pastor Schmidt er Skriftkomiteens Formand.

I. Meddelelser fra Skriftkomiteen.

	Side
Christoffer Columbus (Forfættelse fra 86de Aar- gang), oversat af D. F. D.....	1—132
Barnet over Gaden, (Efter det Engelske ved S. S.)	173—195
Rundt om Den Wigth, (Efter det Engelske ved S. S.)	196—221
Jaques Avery eller den lykkelige Sprøver, (Oversat af D. F. D.).....	221 240
Kunsten hver Dag at være lykkelig, (ved D.).....	241 244
Den uafhængige Jean-François, (Emil Souvestre ved D)	244 287
I Italien og Danmark, (original Fortælling)	287 401
Klagen over Døden, (ved D.).....	402 423
Rjøbmanden i Schirvan, (ved D.).....	423 427
Rongen af Indiens Bibliothek, (ved D.).....	427 428
Til „Borgervennens“ Læsere.....	429 432

II. Bekjendtgjørelser fra Administrationen.

Repræsentantsforsamlingen den 17de December 1874	25
Bekjendtgjørelse fra Administrationen... 57, 61, 69, 77,	85

	Side
Angaaende Ansøgninger om Reservebudtjeneste ved Selskabet	109
Repræsentantforsamling den 23de Marts 1875 tillige med en Oversigt over Regnskabet for 1874 . . .	133 172
Bekjendtgjørelse fra Administrationen	189
Bekjendtgjørelse angaaende Selskabets Kasserers Afgang og Konst. af N. P. Petersen	273
Bekjendtgjørelse angaaende extraordinair Repræsentantforsamling	281
Bekjendtgjørelse angaaende Ansøgninger om Ldan m. m. 297, 305, 313,	321 329
Bekjendtgjørelse angaaende Selskabets Kasserers Kontors Flytning 320, 328, 336,	344 352
Bekjendtgjørelse fra Administrationen 381,	389 397
Bekjendtgjørelse angaaende extraordinair Repræsentantforsamling	421
Repræsentantforsamling den 2de December 1875 . .	
Extrakt af 4de Kvartals Regnskab 1874 findes i Nr. 8	
Do. af 1ste Kvartals Regnskab 1875 findes i Nr. 21	
Do. af 2de do. do. do. findes i Nr. 34	
Do. af Juli Maanedes Regnskab findes i Nr. 34	
Do. af August og September Maaneder findes i Nr. 44.	

III. Forslag om nye Medlemmers Optagelse findes i de fleste Nummere af Aargangen.

Borger-Vennen.

Syv og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 1.

Torsdagen den 2den Januar 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Christopher Columbus,

af Alphons Lamartine.

(Fortsat).

Fireogtyvende Capitel.

Talrige uforudseete Hindringer, tilsyneladende uoverstigelige satte sig paany imod Opfyldelsen af Isabellas Raade og Ferdinands Lovter. Der manglede Benge i Skatkammeret. Skibe bestemte til mere paatrængende Reiser forlode de spanske Havne. Søfolk vægrede sig ved at tage Tjeneste

til faa lange og gaadefulde Reiser, deserterede snart efter at være hvervede, Kyststæderne som vare befalede til at levere Skibene, tøvede med at adlyde, og aftaklede Skibene paa Grund af den almindelige Mening, om disse Skibes sikke Undergang. — Mistro, Forstrækkelse, Misundelse, Uenighed, Gjerrighed ja selv Opstand, ødelagde Hundrede Gange i Hoffets Agenters og Columbus egne Hænder, de Midler til Sagens Udførelse, som Isabellas Raade havde stillet til deres Naadighed. Det syntes som en ond Mand havde stillet sig imod Jordens Enheds Mand, og for bestandig ville adskille de to Verdenser, som en Mands Tanke vilde forene. Columbus forestod selv Alt, fra Klosteret Robida hvor han atter havde fundet Ophold. Uden den fattige Munks Mellemkomst og Indflydelse, ville den bestemte Expedition endnu have strandet. Alle Hoffets Befalinger vare afmægtige, Munken fandt Hjælp i Palos, hvor hans Venner de tro Brødre Pingon som vare rige Skibsrehdere havde Tillid til ham, og lyttede til hans Bønner og Raad i hvilke de troede at høre Guds Røst til dem. De forenede dem til Foretagendet, og udrustede tre Skibe saakaldte Caraveller til Reisen, og for at give et Exempel, besluttede to af Brødrene Martin Alonzo og Vincent Danz selv at tage Deel i Reisen som

Skibsførere, takket være dem, bleve tre Skibe St. Marie, Pinta og Nina endelig færdiget i Reisen.

Femogtyvende Capitel.

Det var Fredagen den 3die August 1492, at Columbus ved Daggry ledsaget af Prioren og Munkene i Klosteret Rabida, vandrede ned til Strandbredden under Priorens Belsignelse over Skibe og Havet. Columbus omfavnede sin Søn som blev tilbage under Priorens Beskyttelse, og gik ombord paa det største af de ham betroede Skibe St. Marie, og udfoldede sit Flag som Admiral paa de ubekjendte Have og Vicekonge af useete Verdener. Kystbefolkningen vare strømmede til i utallig Mængde for at overvære Afreisen, som Folkets Mening troede var uden nogen Tilbagekomst. Det var mere liig et Sørgetog end et glædeligt Affskedsmøde, thi der boede mere Sorg end Haab i Hjerterne, der saaes flere Taarer end hørtes Jubelraab, Søfolkene's Mødre, Søstre og Hustruer forbandede stille, den ulykkebringende Fremmede, som med sine forførende Ord, havde bundet Dronningens Tillid, og vovede saamange Mennekers Liv paa sine Drømmes Ansvar.

Columbus ligesom alle fremragende Mænd

der skal lede Folkene, imod deres Fordomme, fulgtes med Uvillie Murren og Forbandelser, idet han traadte det Ubekjendte imøde. Dette er de menneffelige Tings Lod, Alt hvad der er over det Sædvanlige, for at ville vinde Plads for en Tanke, en Sandhed, eller en Verden, hilses med Uvillie, Menneffene ere som Havets Bølger, der have Tilbøielighed til Bevægelse, og dog en naturlig Drift til Ubevægelighed, det er disse to modsatte Tilbøieligheder, som danner Naturens Ligevægt, Vee det Menneffe, som vil bryde denne.

Serogtyvende Capitel.

Synet af denne lille Flaade neppe større end som der bruges til Kysthandel eller Fiskeri, synes at staae i saa stor en Modsetning med de store Farer den saa dristig vilde udsætte sig for, at Folkets Frygt var fuldt berettiget borttaget.

Af de tre Skibe som Columbus befalede over var kun det Ene med Dæk, og dertil kun et skrøbeligt gammel Coffardiskib, de to Andre vare uden Dæk, saa at en Bølge var nok til at opsluge dem, men For- og Agterstavnen vare meget høie og hævede sig iveiret som de gamle Galeier, de havde et halv Dæk i hver Ende, som gave

Ly for Matroserne i haardt Veir, og forhindrede Skibets Stranding, hvis en Bølge slog over det. Skibene vare hver forsynede med to Master, een midt i Skibet og een bagest i dette. Den første eller Midtermasten, bar et eneste stort firkantet Seil, den anden et latinssk trefkantet Seil, lange Marer, som vare vanskelige at anvende vare i stille Veir henlagte paa Siderne ved Skandsfældningen, og kunde naar det gjordes fornødent give Skibet en langsom Bevægelse. Det var paa disse tre ulige store Skibe, at Columbus anbragte de 120 Mand, som udgjorde hans hele Besætning.

Han alene viste, ved at gaae ombord et muntert Ansigt, et sikkert Blik og et bestemt Hjerte. Hans Formening havde i de otte Aar antaget en bestemt Visshed, for hans Tanke. I hvorvel han dengang havde overstredet Halvdelen af sit Liv, idet han var indtraadt i sit 57de Aar han ansaae de tilbagelagte Aar som Intet, hele hans Liv gik op i Fremtiden. Han følte Ungdommens Haab og Udødelighedens Visshed. Som for at tage de Verdener, imod hvilke han rettede sine Seil, skrev og bekendtgjorde han ved at gaae ombord, en høitidelig Fortælling, om alle de forskjellige Stillinger som han havde gennemgaaet indtil da, for at fatte og udføre sin Hensigt. Han opregnede alle de Grestitler, som hans Souveræner havde beklædt ham med, og han paakaldte

Frelseren og Menneskene til Beskyttelse af hans Tro og Fasthed.

„Derfor,“ saaledes slutter han denne Proclamation til den gamle og nye Verden, „bestemmer jeg mig til, ikke at sove mere paa denne Reise, indtil Opfyldelsen af alle disse Ting.

Syvogtyvende Capitel.

En let Medvind førte sagtelig fra Europa til de canariske Øer, de Søfarendes sidste Landkjending paa Oceanet, takkende Gud for denne gode Begyndelse paa Reisen, som hidrog til at opmuntre Besætningen, vilde Columbus dog have foretrukket en stærkere Vind, som med al Magt havde ført dem ud af de bekjendte Farvande. Han frygtede med Rette at Synet af det fjerne Spanien, med uovervindelig Magt skulle oplive Tankerne paa Fædrelandet, for Vinene og Hjertene, hos de endnu forsagte og ubestemte Sømænd der udgjorde Mandskabet. Ved dristige Foretagender, maae man ikke give Menneskene Tid til Eftertanke og Leilighed til Fortrydelse. Dette vidste Columbus og længtes efter at have passeret de kjendte Grændser paa Havet, og derved blive den Eneste, for hvem det var mulig at vende tilbage, idet han kjendte Veien ved sine Kort og

Compass, og var hans Utaalmodighed efterat tabe den gamle Verdens Grændser affyne, kun altfor vel begrundet. Et af hans Skibe, le Pinta havde faaet Koret synderbrudt, og tog Band i Bunden, hvorfor han maatte imod sin gode Villie søge de canariske Øer, for at søge dette Skib ombyttet med et Andet, og maatte anvende fire Uger i Havnene der, uden at kunde finde et Fartøi skikket til den lange Fart, hvorfor han nødsagedes til blot at reparere la Pinta, og anstaffe andre Seil til la Nina, hans tredie Fartøi, en svær og tungtgaende Barcasse, som forsinkede hans Seillads, han indtog nye Levnetsmidler og Band paa Øerne, thi hans smaae Skibe uden Dæk, tillod ham ikke at tage flere Levnetsmidler, end for et bestemt Antal Dage, for sine 120 Mand.

Efter at have forladt de canariske Øer, bragte Synet af det ildsprudende Bjerg paa Teneriffa hvis mod Himlen stigende Flamme, speilede sig i Havet, en stor Skræk for Matroserne, de troede i disse Flamme at see Englands Flammesværd, som uddrev de første Menneſter af Edens Have, og nu ville forhindre Adams Børn, Indgangen i de ubekjendte Have og Lande. Admiralen lod sig føre fra Skib til Skib for at adsprede denne almindelige Frygt, ved at forklare disse uvidende Menneſter, de physiske Love for denne Ildsprudning, men da Vulkanen kom dem ud af Sigte

forvoldte dette dem ligesaa megen Sørgmodighed, som dens Nærværelse havde forstræffet dem, den var for dem den sidste Grændse, det sidste Fyrtaarn af det gamle Universum, ved at tabe den af Syne troede de at have mistet Sporet af den Wei der skulle føre dem hen i umaalelige Rum, de følte dem som adskilte fra Jorden, og seilende i en anden Planets Æther. En almindelig Nedslagenhed bemægtigede sig deres Sjæle og Legemer, de vare som Gjengangere, der endogsaa havde tabt deres egen Grav.

(Fortfættes.)

Bekjendtgørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Løimagermester L. Hartvig.

Borger-Vennen.

Syv og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 2.

Lørdagen den 9de Januar 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Christopher Columbus,

af Alphons Lamartine.

(Fortsat).

Syv og tyvende Capitel.

Admiralen samlede dem atter omkring sig paa sit Skib, og hævede deres Sjæle ved sin Energi, han overlod sig som det Ubekjendtes Digter til sit Haabs veltalende Indgydelser; han beskrev dem, som om han allerede havde besøgt dem, Havene, Derne, Fastlandet, Kongerigerne, Rigdomme, Bæjter, Solen, Guldminer, Strandbredde, over

faaede med Berler, Bjerge, glimrende af Edel-
 stene, Sletter, dustende af Kryderiers Bellugt, alle
 disse Undere, som viste sig for hans indre Die,
 paa den anden Side af det Hav, hvis Bølger bare
 dem nærmere og nærmere til alle disse underfulde
 Herligheder. Disse Billeder, malede med deres
 Chefs mægtige Indbildningskrafts glødende Far-
 ver, oplivede deres svækkede Mod. De stadige
 Binde, som førte dem blidelig imod Østen, syntes
 at aflede Matrosernes Utaalmodighed. Afstanden
 alene kunde endnu forstrække dem, hvorfor Co-
 lumbus for at skjule endeel af Længden paa den
 Bei, han førte dem, dagligen fradrog nogle Sø-
 mile af den gennemseilede Længde, efter hans
 Beregning, og bedrog saaledes hans Styrmand
 og Matroser for Halvdelen af Beien i Deres Ind-
 bildning, men noterede hemmeligen for sig alene
 den virkelige rigtige Regning, for at kjende ogsaa
 alene Tallet af de Bølger, han havde kløvet, og
 Sporet af den Bei, som han vilde skjule som en
 Hemmelighed for sine Rivaler. De ved den sta-
 dige Vind og rolige Bølgegang, virkelig skuffede
 Besætninger, troede at seile blidelig paa Europas
 sidste Bølger.

Otteogtyvende Capitel.

Columbus vilde ligeledes skjule et Phænomen, som forvirrede hans egen Kundskab, da han var to Hundrede Mile fra Teneriffa. Dette var Forandringen af Magnetnaalen i Compasset, den sidste efter hans Mening useilbarlige Veiviser, som nu vakkede selv paa Grændsen af en ubefærdet Bræddegrad. I nogle Dage bar han denne skrækkelige Hemmelighed for sig selv, men hans Styrmand, ogsaa opmærksomme paa Koursen, bemærkede snart dens Forandring. Grebne af den samme Forbauselse, men mindre bestyrkede end deres Chef i den uroffelige Beslutning, at ville trodse selve Naturen, troede de, at Elementerne selv forrykkedes i deres Love, paa Grændsen af det uendelige Rum. Den Svimmel som de forudsatte i Naturen, gik over i dem selv; de meddeelte hverandre blegnende deres Tvivl, og overlode Skibene til Vindenes og Bølgernes Forgødtbefindende, de eneste Veivisere, der vare tilbage. Deres Modløshed smittede Matroserne og forbausede dem Columbus, som forgjæves forsøgte at forklare sig selv en Hemmelighed, som selv den nærværende Tids Viden ikke veed Grunden til, tog sin Tilflugt til sin stærke Indbildningskraft, dette indre Compas, som Gud havde givet ham. Han opfandt en falsk, men for de udannede Men-

nesker tilfredsstillende Forklaring, af Magnetnaalens Forandring; han tilskrev denne nye Stjerner, som omkredsede Polen og som drog Magneten til sig paa deres stiftende Bane i Firmamentet. Denne Forklaring stemmende med de astrologiske Lærdomme paa den Tid, tilfredsstillende Stjermændene og deres gjenvundne Tillid beroligede Matroserne.

Synet af en Svale, og af en tropisk Fugl, som den næste Dag fløi omkring Skibenes Mast, virkede paa deres Sandser ligesom Admiralsens Forklaring paa deres Tanter. Disse to Jordboere kunde ikke leve paa et Ocean uden Træer, Græs og Urter og fersk Vand. Disse Fugle forekom dem som to Vidner om Columbus' Beretningers Sandhed, forinden deres Dine kunde see disse, de seilede med mere Sikkerhed ved at faae Fuglenes Bekræftelse. Den blide ensartede Temperatur paa denne Deel af Oceanet, Himmeleus Klarhed, Bølgernes Gjennemsigtighed, Havfruernes Leeg omkring Skibenes Kjøl, Luftens Bellugt, som Bølgerne medbragte langtorte fra og som de syntes at udaande i deres Stum. Natens Stjerner's større Glands og forskjellige Stillinger, Alt syntes at gennemtrænge Sandserue med Lyst, og styrke Sjælenes Overbeviisning. Man ligesom indaandede den endnu usynlige nye Verdens Forkyndelse, og man erindrede sig de glimrende Dage, de venlige Stjerner i den endnu i Tus-

mørket straalende Vaar i Andalusien. Der mangler kun, skriver Columbus, Rattergalen.

Niogtyvende Capitel.

Havet begyndte ogsaa at bringe fine Bebudelser. Ubekjendte Planter svømmede ofte paa Bølgerne, nogle af disse, siger Fortælleren af denne første Reise, vare Søplanter, som kun vore paa Kysternes lave Strande, andre Fjeld- og Flodplanter, nogle af disse med nylig oprevne Rødder og fulde af Saft samt grønne af Farve. En af dem bar en levende Krabbe, der var bleven Søfarende paa en Bidst Græs. Alle disse Planter og dette levende Væsen, kunde ikke have tilbragt mange Dage paa Havet uden at visne eller dø. En Fugl af den Slags, som aldrig daler paa Bølgerne eller sover paa Havet, saaes flyvende gennem Luften. Hvor kom Alt dette fra og hvor gil det hen? Kunde deres Hvilesteder være langt fjernede?

Noget længere borte forandrede Vandet sin Temperatur og Farve, Tegn paa en forandret Bund, andensteds forekom det som umaadelige Enge, hvis svømmende Planter bleve afmeiede ved Skibenes Stavn og forsinkede deres Seillads. Om

Aften og Morgen reiste der sig Taagær af den Slags, som viser sig paa Klodens høieste Punkter, og dannede forskjellige Stikelser som af Bjerger og Dale. Raabet „Land“ tonedede da fra alle Læber ombord, men Columbus vilde hverken bekræfte eller udslukke Raabet, som opmuntrede Mandskabet, da han ikke troede sig længere end 300 Mile fra Teneriffa, og efter hans Formening ikke turde vente Land, som han søgte, før endnu at have seilet 7 a 800 Mile.

Tredivte Capitel.

Columbus indefluttede imidlertid sine Formodninger hos sig selv; thi der fandtes ikke iblandt hans Staldbrødre Rogen, som havde et saa fast Sind, at det stemmede med hans, og kunde som han, indeflutte sine hemmelige Følelser. Paa denne lange Reise underholdt han sig kun med sine egne Tanker, med Stjernerne og med Gud, hvis Fortrolige han følte sig at være. Næsten uden at sove, som han havde sagt i sin Proclamation, ved at tage Afsked med den gamle Verden, tilbragte han Dagene i Kahytten, opskrivende med kun for ham forstaaelige Tegne, de Bredegrader og Afstande, som han troede at have passeret. Nætterne

tilbragte han paa Dækket hos Styrmandene, studerende Stjernerne og Havet — næsten altid alene, som Moses, der førte Guds Folk igjennem Ørkenen, indgydende sine Ledsagere Agtelse ved tankesfuld Alvor, men ogsaa Mistillid og Angst, der fjernede dem fra ham. Denne Afstand bemærkes næsten altid hos overordnede Mennesker, hvis ophøjede Tanker synes ufattelige af deres Lige, om dette nu skeer, fordi de inspirerede Genier trænge til denne Hvile og Ensomhed for at kunde underholde sig med dem selv, eller om det er fordi de lavere Mennesker, som de imponere ved deres aandelige Magt, ikke holde af at nærme sig dem, af Frygt for at maale sig med de mere ophøjede Bæfener, og føle deres egen Lidenskab imod disse Skabningens moraliske Storheder.

Enogtredivte Capitel.

Det saa tidt bebudede Land, ville dog endnu ikke vise sig, uden i Matrosernes Tanker. Hver Morgen opløste sig de om Aftenen seete Bjerge og Dale, i den Taage som havde skabt dem, de forsvandt som sænkede i et Svælg uden Bund og uden Rand. Selve Vindens Bestandighed som stadig blæste fra Østen, uden at de en eneste Gang havde

maattet stille Seilene paa anden Viis, i saa mange Dage, var for dem en foruroligende Ting. De begyndte at indbilde sig at Vinden evig var den samme paa dette store Ocean, Klodens Bælte, og at de efter saa stadig at være bleven ført mod Besten, umulig ville kunde seile tilbage igjen. Hvorledes kunde de nogensinde overviude denne saa stadig staaende Vind, ved at krydse, og hvorledes skulde de kunde dette, paa en saa uendelig stor Udstrækning, som den hvorpaa de seilede, hvorledes skulde de ved Krydsning kunde finde den gamle Verdens Kyster, og hvorledes skulde deres nu allerede halvt fortærede Levnetsmidler, kunne strække til, for en mange Maaneder varende Hjemreise? Hvem reddede dem ved de skrækkelige Udsigter til Hungersdøden, under den lange Kamp med de modstridende Vinde? Mange begyndte at beregne Dagenes Tal, og de afknappede Rationer ligesom dannede Grunden for den Knurren, hvormed de sagte begyndte at bebreide deres Fører den Udholdenhed i hans Pligt, som kunde ofre 120 Mennekers Liv, for hans blinde Trodsighed.

(Fortsættes.)

Borger-Bennen.

Syv og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 3.

Lørdagen den 16de Januar 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Christopher Columbus,

af Alphons Lamartine.

(Fortsat).

Dog syntes det som om Forsynet vilde forhindre den urolige Knurren fra at blive virkelig Oprør ved at sende mere overbevisende og uventede Spaadomme, der atter optændte Haab, saaledes forandredes den hidtil stadige og gunstige, men just derved foruroligende Vind, den 20de September til en Sydvest Vind, og Matroserne hilsede denne om og ugunstige Vind for deres Reise som et Livstegn, der lode dem mærke

Elementernes Kraft ved Bevægelsen i Seilene. Om Aftenen kom nogle smaa Fugle som dem, der bygge deres Nester i Buskene og Dviftene i de hjemlige Egne, flyvende med glad Qviddren omkring Masterne, uden at man kunde spore den Træthed og Frygt hos dem, som iblandt de Fuglesværme, som stundom ved Stormens Magt kastes langt hen over Havet. Disse Smaafugles Sang, lig den, Matroserne havde hørt i deres Fædrelands deilige Orangeskove, gjenkaldte Erindringen herom og vare dem som en Indbydelse fra de nære Kyster.

De kjendte Spurvene, som altid bygger ved Menneffenes Lag, og glædedes derved; tættere og mere grønne Planter paa Bølgernes Overflade lignede Marker og Enge forinden at Sæden var sat, Havbundens Bærter traadte frem inden Jordens og henrykkede Sømandenes Dine, trættede ved Bølgernes evige Blaa, men snart bleve disse Plante-Masser saa tætte, at de frygtede for, at deres Kjøp og Noer skulde omsurres og de blive fængslede af Oceanets Planter, ligesom Skibene fængsles af Isen i de nordlige Have. Saaledes forvandlede Glæden sig hurtig til Sorg, atter et Beviis paa, hvor meget det Ukjendte kan skrække Menneffenes Hjerter. Columbus, der som Leder skulde søge sin Vej igjennem Oceanets Hemmeligheder, maatte synes som om han forstod, hvad der

forbausede ham selv, og opfinde en Forklaring til sine Matroser, over hvad der faldt dem forunderlig.

Toogtredivte Capitel.

Stilheden ved Equator bragte ny Bestyrkelse, hvis Alt, endogsaa Bindene, døde hen paa disse Bredder, hvad skulde da fylde Seilene og bevæge deres Skibe? Paa engang hævede Havet sig, dog uden Bind, de troede det fremkom ved frampagtige Rystelser fra dets Bund. En umaadelig stor Hvalfisk viste sig sovende paa Bølgernes Ryg, og de indbildte sig, at dette Uhyre vilde opsluge deres Skibe. Bølgegangen førte dem hen i Strømninger, som de ikke kunde komme over, fordi de manglede Bind, og strax indbildte de dem, at de nærmede sig Vandfald i Havet, hvorved de vilde blive førte ned i Afgrunde, hvor Syndflodens Bande vare bevarede fra de fjerne Tider. De samlede sig vrede og truende omkring Masterne, meddeelte hverandre med høi Røst deres Knurren og Trudsler, talte om at tvinge Styrmandene til at vende, om at kaste Admiralen i Havet som en Affindig, der ikke lod noget andet Valg tilbage for sine Reisefæller, end Mord eller Selvmord. Columbus, som saae deres Blik og hørte Oprørets

Ord trodsede dettes Maagt ved sin Holdning og førte dem til at lyde, ved sin Tillid. Naturen kom ham til Hjælp, ved at sende forfriskende Østenvind paa ny, og ved at jevne Veien for hans Kjøl. Inden Dagens Ende hørtes det første Raab „Land“ fra Alonzo Pinzons Skib, der seilede nær nok ved Admiralen til at de kunde tale med hverandre fra Skib til Skib. Hele Besætningen paa de tre Skibe gjentog dette Livets og Glædens og Seie-rens Raab, de kastede sig paa Knæ paa Dækket og istemmede Psalmen „Være være Gud i Himlen og paa Jorden“. Denne første Takkesang, opstigende til Skaberens fra det unge Oceans Barm, tonede høitideligt og langtsomt hen over Bølgerne, og da den hørte op, kravlede saa Mange, som der kunde det, op i Master og Stænger og Loug-værk, for med egne Øine at skue den Strandbred i Sydvest, som først var seet af Pinzon. Columbus alene tvivlede, men han holdt altfor meget af sin Besætnings Glæde, til at modsige, hvad der frembragte den. I hvorvel han kun søgte sin Jord i Vest, lod han dog styre sydlig hele Natten, idet han hellere vilde tabe en Smule Wei, end mis-hage sine Reisefæller, og tabe deres ved en Illu-sion fremkaldte Bifald. Solens Dpgang horldun-stede Blændværket, Pinzons indbildte Jord var svundet bort med Nattens Taage. Admiralen slog atter ind paa sin valgte Cours imod Vest.

Treogtredivte Capitel.

Oceanet havde paa ny sin jevne Overflade, Solen speilede sig deri og viste ligesom to Himle. Kjærtegnende Bølger kronede Skibets Stavn med let Skum, talrige Havfruer legede i Kjølvandet, hele Havet syntes beboet, flyvende Fiske sprang i Veiret og faldt ned paa Skibenes Dæk. Alt syntes at forene sig med Columbus for at gjenføde Haabet hos Matroserne, der glemte de svindende Dage. Den 1ste Octbr. bildte de dem ind at være komne sex hundrede Mile udenfor de ellers af Søfolk beseilede Bunde; Admiralens hemmelige Bog opviste mere end otte Hundrede Mile. Smid- lertid vare alle Tegne om Lands Nærhed fordob- lede omkring dem, men dog var intet Land synlig i Horizonten. Skrækken vendte tilbage i Sjælene, Columbus selv, uagtet sin tilsyneladende Ro, var ængstet ved Tvivl, han frygtede for at han uden at vide det, havde passeret nogle Øgrupper, og havde ladet bag ved sig, Udkanten af den Verden, han søgte, og at han muligen nu foer vild i et eller andet Ocean. Det lettest seilende af Ski- bene „La Nina“, som seilede forud, heisede ende- lig den 7de October sit Opdagelsesflag og løs- nede et Kanonskud, for at melde det glædelige Budskab til de to andre Skibe, men da disse kom nærmere, viste det sig, at „La Nina“ havde taget

feil, og at det kun var en Sky, det havde seet. Binden, som førte dem frem, bortførte deres korte Glæde, som forvandlede til Bestyrrelse. Intet trætter Menneffene saa meget, som disse skuffende Haab, det er ligesom Lykkens bittre Spot over de Uheldige. Bebreidelser begyndte atter at vise sig paa Alles Afsyn imod Admiralen, nu var det ikke alene deres Arbeide og Møie og Savn, af Hjemmet og dets Kjære, som Besætningen bebreidede deres Fører, det var ogsaa det mulige Offer af deres Liv, thi nu begyndte Brød og Vand at mangle.

Columbus, vildfarende ved Umaadeligheden af det Farvand, hvis Grændser han troede endelig at have naaet, forlod den paa hans Kort af ham bestemte Route, og følger i to Dage og Nætter Fuglenes Flugt, disse himmelfke Styrmand, som Forsynet sendte ham, da hans menneskelige Biden svigtede. Disse Fugles Instinct, sagde han sig, kan ikke lede dem andetsteds hen, end imod det Land, som de ikke kunde see. Men Fuglene selv syntes i Matrosernes Dine at sammensværge sig med Oceanets Tomhed, og de vildledende Stjerner, for at lege med deres Skibe og deres Liv. Ved den tredie Dags Aften vare Styrmandene stegne op i Masten, og saae Solen synke i de samme Bølger, fra hvilke den var stegen op saa mangen Morgen; nu troede de, at Havet var uendeligt,

deres Fortvivlelse gik over til et stumt Raseri. Hvorfor skulde de spare deres Fører, som havde bedraget Hoffet og opnaaet Titler og Magt ved hans kongelige Herskeres Naade, og nu lode dem Alle omkomme, med hans forfængelige Drømme. At følge ham længer var at tage Deel i hans Forbrydelse. Maatte Lydighed ikke ende, hvor Verden ender? Var der noget andet Haab, hvis der endnu var noget, end at vende Stavnen tilbage imod Europa, at stride krydsende imod Binden, Admiralens Medforbundne, og at lænke ham til hans Skibsmast, for at være Gjenstand for de Døendes Forbandelser, hvis de maatte dø, eller for Spaniens Straf, hvis Himlen tillod dem igjen at see dets Ryster?

Disse Klager bleve mere og mere høirøstede, Admiralen tvang dem til Tausshed i hans Nærværelse ved hans Ansigts Digegyldighed, han paakaldte den Lydighed, som skyldtes ham ved den ham af hans Herskere givne Magt, han paakaldte Himlen selv, som den eneste Dommer i det Dieblik imellem hans Folk og ham, han gav ikke efter, men tilbød sit Liv som Pant for sine Løfter, han forlangte med en Prophets Røst, hvis indre Die seer, hvad Hverdagsmenneskerne ikke seer, at de kun vilde tøve endnu tre Dage med Udførelsen af deres Beslutning, at ville vende om; han lovede dem driftig, men politisk, at hvis ikke Land

blev synlig inden tre Dages Forløb, vilde han give efter for deres Forlangende og vende om for at føre dem tilbage til Europa. De talrige Tegn paa Nærhed af Der eller Fastland, vare saa synlige for Columbus, at han troede sig vis i sin Sag, da han tiggede de tre Dage af sin oprørske Besætning; han fristede Gud ved at bestemme Tiden for sin Opdagelse, men Gud var ham naadig og opfyldte Løftet.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjorelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Typograf M. Schnell.

Skomager W. A. Sandgreen.

Borger-Vennen.

Syv og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 4.

Torsdagen den 23de Januar 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 17de December 1874 afholdtes en Repræsentantsforsamling, ved hvilken 26 Repræsentanter vare tilstede, og hvori blev foretaget og forhandlet Følgende:

1. Hr. Fabrikeier, Justitsraad D. F. Olsen, hvis Funktionstid udløb med Aaret 1874, modtog, efter Stemmegivning, Gjenvalg for de kommende 3 Aar, som Administrator.

2. Til i Forening med Hr. Intendant Nielsen at revidere Selskabets Regnskab for 1874, gjenvalgtes Hr. Bankdirektør Reimann.

3. Til at foretage det efter Lovens § 48 bestemte aarlige Eftersyn af Selskabets Kasse- og Rengørelsesaffæer m m valgte Forsamlingen Hr.

Professur Holbech, Inspektør Herz og Kammerraad Heiberg, der have modtaget Valget.

4. Fra Skrivkomiteens Formand, Hr. Overlærer Krebs, meddelees, at han paa Grund af fremrykket Alder og forøgede Forretninger ønskede sig fritaget for sin Formandspost, medens de øvrige Medlemmer af Skrivkomiteen ville vedblive det af dem velvillig paatagne Hverv. Administrationen underrettede om, at have tilkjendegivet Hr. Overlærer Krebs Selskabets bedste Tak for sin lange, nidkjære Virksomhed.

5. Fremlagtes de besvarede Antegnelser til Regnskabet for 1872, hvorefter samme med Godkjendelse af Dhrr Revisorer kunne kvitteres.

6. Meddeelte Administrationen fra Magistraten at have modtaget Kvittering for Regnskabet over det Brochske Legat for Aaret 1873.

7. For Restancer af Kontingent indstillede Administrationen 3 Medlemmer, med 8 Rd. 12 β , til Afgang, hvilket vedtoges.

8. Indstilledes til Optagelse i Selskabet 42 Personer, som siden sidste Generalforsamling have været foreslaede i Selskabets Ugeblad, og disses Optagelse godkjendtes.

Hermed sluttedes Forhandlingerne.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab, den
12te Januar 1875.

C. N. Laurrup. B. Petersen. O. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Christopher Columbus,

af Alphons Lamartine.

(Fortfat).

Fireogtredivte Capitel.

Bed Solens Dpgang den næste Dag, viste der sig friske Siv svømmende ved Skibet, en Planke, bearbejdet med Dye, en Stof, kunstig dannet ved et skjærende Redskab, en blomstrende Pilegreen og endelig en Fuglerede, bygget paa en af Stormen afbrudt Green og fuld af Veg, som Moderen endnu rugede, imedens den førtes hen ad Bølgerne. Alle disse levende, talende eller skrigende Vidner, om nærliggende Fastland, optoges af Matroserne. Det var den nære Straadbreds Røst, som bekræftede Columbus' Ord. Inden man saae Landet med legemlige Dine, sluttede man sig til dets Nærværelse ved disse levende Tegne. De oprørste Mænd, knælede for den igaar fornærmede Admiral, bade ham om Tilgivelse for deres Mistro, og sang Takkesange til Gud, som havde skjænket dem en saadan Gæ. Natten udbredte sig under Psalmesangen, som hilste den nye Verden, Admiralen befalede at mindske Seilene og lodde Skibenes Stilling, at seile langsomt, Alt af Frygt for Skjær og Klipper i Havet, thi han var over-

beviist om, at Morgendæmringen vilde vise dem Kysten, reisende sig foran Skibenes Bøug. Ingen sov i denne sidste Nat, Mandens Længsel fordrev Begemets Søvn, Styrmand og Matroser havde taget Blads i Master og Lougværk og kappedes med de bestemte Udfiggere i Narvaagenhed, for at kunne faste det første Blik paa den nye Verdensdeel. Admiralen havde udsat en Præmie for den, som først saae Land. Forsynet havde dog beskiftet ham selv til denne Glæde, som han havde kjøbt med tyve Aar af sit Liv, saa megen Udholdenhed, og saa mange Farer. Da han ved Midnatstid alene spadserede paa Dækket, og sendte sit Blik ud i Mørket, viste et forbigaaende Skin af Jld sig for hans Øine, i Høide med Bølgerne. I Frygt for at have bedraget sig selv, eller at have seet et phosphoragtigt Skin fra Havet, kaldte han sagte paa en spansk Adelsmand fra Dronning Isabellas Hof, ved Navn Gutierrez, til hvem han havde større Tillid end til Styrmandene; han viste ham det Punct i Horizonten, hvor Skinet havde viist sig for ham, og spurgte, om han ikke kunde bemærke noget Lys derfra. Gutierrez svarede, at han virkelig saae noget glimre i den Retning. For endnu mere at styrke sin Overbeviisning, kaldte Columbus paa en anden af sine Fortrolige, Rodigro Sanchez af Segovia, som ligeledes bekræftede Lyset i Horizonten. Imidlertid

viste denne Lykning sig neppe, forinden den atter var borte, og kom igjen frem forskjellige Steder paa Havet. Om dette nu var Flammen fra et Ildsted paa en lav Strandbred, som fremkom og skjultes af Bølgernes Gang, eller det var et Fyr paa en Fisserbaad, hævet og sænket under Seil-ladsen, er ikke oplyst.

Saaledes fremkom Livets og Landets Tegn i Ildens Form for Columbus' og hans Fortroliges Blikke, Natten mellem den 11te og 12te October 1492. Columbus anbefalede sine Fortrolige Taushed og beholde Synet hos dem selv, af Frygt for at fremkalde en falsk Glæde og derefter en bitter Skuffelse hos Besætningen. Lyset sluttes for hans Dine, idet han vaagede til Kl. 2 om Morgenen, alene paa Dækket, snart bedende og haabende, snart atter fortvivlende, idet han enten blev kronet med Seier og Lykke af sit Foretagende, eller den næste Dag maatte beslutte sig til at vende tilbage uden Resultat.

Fem og tredivte Capitel.

Columbus var nedfunket i denne Angst, som altid forudgaaer store Sandheders Tilblivelse, ligesom Dødstampen forudgaaer Mandens store

Frihedstid ved Døden. Et Kanonstød, rullende hen over Havet, fra det nogle Hundrede Favne forud seilende Skib „la Pinta“ var ham som en Verdens Larm i hans Øre. Det var Landskriget, udkastet fra Broncespælget, og som fik Svar i hundrede Gange gjentagne Skrig „Land!“ — „Land!“

Man hjergedede Seilene og ventede Solens Dpgang. Havet havde i Nattens Mørke forkyndt sit første Budskab, Dagen skulde opklare det heelt for Alles Øine. De sødste, ubekjendte Bellugte kom ligesom Vandepust til Skibene fra den dæmrende Bred, Bølgerne brusede imod Revene og Landvinden førte Lyden med sig. Den af Columbus sette Jld antydede Menneskers Nærværelse og Civilisationens første Spor. Aldrig var nogen Nat mere langsom til at afløre Horizonen, for Columbus og hans Medreisende, var det en ny Skabelsens Nat, hvor Herrens Mand hvilede over Vandene!

Serogtredivte Capitel.

Tusmørket viste lidt efter lidt Skikkelsen af en Ø reise sig fra Havet, imedens denne Des fjernere Dele tabte sig i Morgentaagen. Den

lave Strandbred reiste sig terrasseformig op imod Klippetoppene, hvor det mørke Grønne viste sig under Himlens klare Blaae. Lidet fjernet fra den lave Strand, hvor de svage Bølgeslag beskyllede det gule Sand, hævede sig majestætisk store Træer, som bevorede de skraanende Sider paa Den. Grønne Bugter og Lysninger i Skovene, lode Dinnene kun halvt gjenneutrænge den dybe Gensomheds Bolig; hist og her saae man henkastede Boliger, liig Vikuber til Mennesker ved deres afrundede Form og Bladtage. Nøgstyer hævede sig hist og her over Træernes Toppe. Grupper af Mænd og Qvinder og Børn, mere forbausede end forfærdede, viste sig halv nøgne imellem Træstammerne nærmest ved Stranden, vovede sig noget frem og trækkende sig atter tilbage, visende ved deres Miner, lige saa megen Frygt som Nysgjerrighed og Beundring, ved Synet af disse Skibe og disse Mennesker, som Natten havde ført til dem over Bølgerne.

Syvogtredivte Capitel.

Da Columbus taus havde betragtet denne første Bred af det Land, som han saa tidt havde seet i sine Tanker og Beregninger, og saa præg-

tigen farvet ved sin Iudbildningskraft, fandt han den overgaaende hans Tanker. Han brændte af Begjærlighed efter at sætte sin Fod, den første europæiske Fod, paa denne Jordbund, at henplante Korsets Symbol og Spaniens Fane, Guds og hans Souverainers høitidelige Tegne, paa den ved hans Mand gjorde Erobring, men han dæmpede denne sin egen og sine Besætningers Lyst til at lande, fordi han vilde give denne Tilegnelse af den nye Verden den Høitidelighed, som passede sig for den største Handling, der nogensinde er udført ved en Sømand. Da ingen Menneſker vare tilstede, vilde han kalde Gud og Englene, Himlen, Jorden og Havet, til Vidne om hans Erobring af det Ubekjendte.

(Fortfættes.)

Borger-Vennen.

Syv og firefindstyvende Aargang.

Nr. 5.

Tordagen den 30te Januar 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

Christopher Columbus,

af Alphons Lamartine.

(Fortfat).

Han isørte sig alle Tegnene paa hans Værdighed, som Oceanets Admiral, og de tilkommende Kongerigers Vicekonge. Han hyllede sig i sin Purpurkaabe, og tog Fanen i sin høire Haand, den med Korsset og Ferdinands samt Isabelles Navnechiffer prydede og broderede Fane, hvor Navnetrækkene slyngede i hverandre, som deres Kongeriger vare forenede, og prydede ved de

kongelige Kroner, der hævede sig straalende med fuld Glæds.

Han steg i Baaden, fulgt af sine tvende Lieutenanter Alonzo og Jones Pinzon, og roede ind imod Kysten; stegen i Land, knælede han paa Sandet, for ved en Idmyghedens og Tilbedelsens Handling, at hellige Gaven og Guds Storhed i denne nye Deel af Hans Skabnings Værk. Han kyskede Jorden, og trykkede grædende sit Ansigt ned i Græsset. Det var Taarer i dobbelt Forstand, og med dobbelte Spaadomme, som her førstegang randt paa den nye Verdensdeel, af Mennesker fra det gamle Europa. Columbus fældede Glædestaarer, udstrømmende fra et stort, gudsfrygtig og taknemmeligt Hjerte, det var Smertenstaarer for denne jomfruelige Jord, i Forudfølelsen af al den Ødelæggelse og Ulykke ved Ild og Jern, og Blod og Død, som disse fremmede Mænd ville bringe det, med deres Hovmod, deres Videnskab og deres Herksesyge. Mennesket udgjød Taarer, det var Jorden som burde græde! —

Otteogtredivte Capitel.

Da Columbus hævede sin Bånde fra Jorden, udtalte han følgende latinske Bøn, som er bevaret for os af hans Ledfagere.

Evide og almægtige Gud, som ved Dit skabende Ords Magt, har frembragt Himmel og Jorden og Havet, Dit Navn være æret og velsignet overalt, Din evige Majeftæt og Herredømme, udstrække sig fra Aarhundrede til Aarhundrede, Du som har tilladt, den ringeste af dine Skabninger, at bringe Dit Hellige Navns Udbredelse, til denne hidtil skjulte Deel, af Dit Herredømme, Lovet og priset være Dit hellige Navn! — og dermed døbte han Den i den Herre Christi Navn og kaldte den San Salvador.

Skibscheferne, Styrmandene og Matroserne vare berusede af Glæde og gjennemtrængt af den dybeste Erbødighed for ham, som havde seet for dem ind i det Usynlige, ham som de nyeligen fornærmede ved deres Mistillid, nu vare de overvundne ved denne Storhed, hvorfor Menneskene knæle, nu faldt de ned for Admiralens Fødder, kyssede hans Hænder og hans Klædebon, og erkjendte i det Dieblif hans store, næsten guddommelige Genie. Igaar syntes de dem Dffre for hans Paastaenhed, idag Deeltagere i hans Hæ-

der, straalende af den Glands, den de nyelig bespottede. — Saadan er Menneffene, de forfølger Opfinderne og arve deres Seiervindinger.

Niogtredivte Capitel.

Imedens at Høitideligheden ved Landets Besættelse foregik, havde de Indfødte holdt sig i en temmelig Afstand, vel tildeels af Frygt, men tiltrukne ved Nysgjerrigheden, dette første Baand imellem Mennefte og Mennefter, nærmede de sig efterhaanden, de forhandlede med hverandre disse besynderlige Stuespil, som denne Nat og Morgen viste sig for dem, disse Skibe, bevægende deres Seil og Ræer, disse umaadelige Lemmer, som udfoldede og forandrede sig efter en indre Villie, forekom dem som levende overnaturlige Væsener, nedstegne i Taagen paa det klare Firmament, som omgav deres Horizont, Himlens Beboere hævede sig paa Binger, og nedladende sig efter Behag paa Strandbredder, hvis Guddomme de vare.

Greben af Agtelse ved Synet af Baadene, som landsatte Mænd i glimrende Dragter og med Baaben skinnende i Sollyset, nærmede de sig lidt efter lidt, som fortryllede ved de Fremmedes Magt, dem de hønfsaldt og beundrede med Bar-

nets Ufskyldighed, ikke formodende noget Ondt under faa tiltrækkende Ydre.

Spanierne paa deres Side forundrede sig over hos disse Menneſter aldeles ingen Spor at finde af de Former og Characterer, ſom de allerede kjendte hos de afrikaniſke, aſiatiſke og europæiſke Racer. Diſſe Fremmedes kobberrøde Farve, deres hølgende, bløde Haar, bedækkende deres Skuldre, deres Dine ſaa mørke ſom deres Haar, deres fine qvindelige Træk, deres aabne og tillidsfulde Phyſionomier, deres Nøgenhed og de farvede Tegninger, ſom bedækkede deres Lemmer, aabenbarede i dem en aldeles forſkjellig Race af den menneſkelige Slægt, fra dem i den gamle Verden, bevarende endnu det første Menneſkes Ufskyld og Simpelhed. Overbeviift om, at denne De tilhørte det indiffe Ocean, ſom han beſtandig troede at beſeile, gav han dem Navnet Indianer, ſom de har beholdt ved en Sprogfeil, der overlevede Sømandens Feiltagelſe.

Fyrretyvende Capitel.

Snart bleve diſſe Indianere vante til deres Gæſter, viſte dem deres Kilder og Boliger, Landsbyer og Kanoer, bragte dem deres Skat i nærrende

Frugter og Cassavebrød, og fornyede derved Spaniernes Levnetsmidler; ligeledes bragte de dem nogle Guldsmykker, som de bære i Ørene eller i Næsen, eller som Armbaand og Halsbaand, og om Qvindernes Been. De kjendte ikke til Handel eller Penge, dette brugelige Gjengjeldelsesmiddel for Gjæstfriheden, de modtog med Genrykkelse i Bytte de mindste af Europæernes brugelige Gjenstande. Rhyheden var i deres Dine enhver Tings Priis, sjælden og kostbar er det samme Ord for hele Verden. Spaniolerne, som søgte Guldets og Edelstenenes Land, spurgte ved Tegn, hvorfra dette Metal kom, og Indianerne viste dem Østen. Admiralen og hans Ledsagere troede at forstaae, at der fandtes en Ø eller Fastland i Indien, som lignede det af Venetianeren Marco Polo beskrevne Land, med alle dets Undere af Rigdomme. Dette Fastland, som de nu troede sig saa nær, vare efter deres Mening den fabelagtige De Cipangu eller Japan, hvis Herffers Gulv vare dannede af Guldplader. Utaalmodige efter at finde dette deres Ønskers Maal, bestege de atter Skibene, nu forsynede med frisk Vand, Frugter og Cassavebrød, Gaver af disse stakkels, lykkelige Indianere, af hvilke de medtog en, for at han kunde lære deres Sprog og blive deres Tolk.

Genogfyrrethvende Capitel.

Bed at forlade Den St. Salvador, fandt de sig ligesom vildfarende i en Canal imellem flere end hundrede Øer, af den meest forskjellige Størrelse, men alle med det meest straalende Udseende af Ungdom og Frugtbarhed og Riigdom paa Bærter; de anløb en af de største og meest befolkede Øer, og bleve omringede af Canoer, udhulede af en Træstamme, handlede med Canoernes Besætning, som de gave Knapper og Skydehagl for Perler og Guld. Deres Seillads og deres Op- hold i denne Øegruppe, saa ubekjendt for dem, vare kun Gjentagelser af deres Landgang paa St. Salvador. Den samme uforværnelige Nysgjerrighed modtog dem overalt, de berusede dem i Klimaet, Blomster, Bellugt, Farver, samt ubekjendte Fuglearter med straalende Fjerpragt, udbredte sig for dem paa hver af disse Øer i Havet, men deres Tanker vare kun vendte imod et Maa!, Opdagelsen af Gulderlandet, som efter deres Mening maatte ligge imod Udkanten af Asien, hvad der gjorde dem mindre modtagelige for de naturlige Skatte, som aabenbarede sig for dem, og forhindrede dem i at formode Umaadeligheden af det nye Fastland, hvoraf disse Øer vare ligesom Forposter i Havet. Efter

de Bilde's Tegne og Miner ville der findes en endnu mere riig Landstrækning, end som de af dem beboede Der. Columbus fatte Coursen imod Cuba, som han naaede i tre Dage, efter en roelig Seillads, stedse i Sigte af de yndige Bahama Der, som begrændsede hans Vei.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Berelmægler D. Jessen.

Borger-Vennen.

Syv og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 6.

Udgiven den 6te Februar 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Christopher Columbus,

af Alphons Lamartine.

(Fortsat).

Cuba med sine i det uendelige rækkende terrasseformede Strande, støttende sig til Bjerger, som hævede sig op i Skyerne, med dets Havne og Flodmundinger, dens Bugter og Rheder, dets Skove og Byer, fremkaldte med endnu mere majestætiske Træk det gamle Sicilien. Han var uvis, om det var Fastland eller en Ø. Han kastede Anker i en stor Flodmunding, landede og gennemvandrede Strandbredden, Skove, Orange- og

Palmehaver, som omgave de Indspødetes Hytter og Byer. En stum Hund, var den Eneste, han mødte af levende Væsener, i disse Egne, der vare forladte ved hans Komme.

Columbus gik atter ombord, og gik med Skibene op af Floden, der beslyggedes af bredbladede Palmetræer og andre mægtige, paa engang med Blomster og Frugter, bedækkede Træer. Naturen syntes overflødig at bære Omsorg for disse lykkelige Folkelags første Nødvendigheder og Belvære, uden deres Arbeide, Alt erindrede de hellige Skrifteris Fortælling om Paradiis. Fredelige Dyr, Fugle med røde og blaa Fjedre af forskjellige Størrelser, fløi som farvede Skyer, syngende og skrigende fra Gren til Gren, lysende Insecter fyldte Luften, Solen forringet i sin varmende Kraft ved Bjergenes Luftninger og ved Træernes Skygger, som ved de rindende Bandede frugtbargjorte Alt, forkalkede Intet. Maanen og Stjernerne speilede sig om Natten i Flodens Bølger, med en Pragt og Klarhed, som borttogte Nattens Skræk. En almindelig Henrykkelse fyldte Sind og Sands hos Columbus og hans Ledfagere. Det var en ny, jomfruelig og mere moderlig Jord, end den gamle Verden hvorfra de vare komne.

Columbus skriver i sine Optegnelser: „Det er den skjønneste De, som et Mennekesøie nogensinde

har seet, man kan ønske altid at kunne leve der, hvor man hverken kan forstaa Smertes eller Død."

De forskjellige Kryderiers Bellugt, som trængte ud til Skibene fra Landets Indre, Fundet af Østers paa Strandbredden, hvilke frembragte Perler, bestyrkede Columbus mere og mere i den Mening, at Cuba var en Forlængelse af Asien, og han indbildte sig, at han bag Bjergene, paa denne De eller Fastland, thi han var endnu uvis om Cuba var forbundet med Fastlandet eller ikke, ville finde Keiserdømmer, Kultur, Guldminer, og alle disse Andre, med hvilke entouusiastiske Rejsende udstyrede Cathai og Japan. Da han ikke kunde komme i Forbindelse med de Indspøgte, som alle flygtede ved Spaniernes Ankomst, sendte han to af sine ledsagere af hvilke den ene talte Hebræisk og en anden Arabisk, for at søge efter disse fabelagtige Hovedstæder, hvor han formodede at Cathais Hersker maatte bo. Disse Sendebud vare forsynede med Gaver til de Indspøgte, og havde Befaling ikke at ombytte disse Gaver uden med Guld, af hvilke de troede der vare uudtømmelige Kilder i det Indre af Landet. De Udsendte vendte tilbage til Skibene, uden at have opdaget andre Hovedstæder, end de Vildes Hytter, omgivet af en Natur rødsel med Frembringelser af Planter, Parfumer, Blomster, og Frugter, det var lykkedes dem

at komme i Forbindelse med nogle Indspødtte ved Hjælp af Foræringer, og de bragte disse Mennesker med dem til Admiralen. Tobakken, denne berusende Plante, af hvilke de Indspødtte dannede smaa Ruller, som de antændte i den ene Ende for at indaande Røgen. Kartofflen, en meelrig Rod, som forvandledes til Brød ved Tilberedelse i Asken. Mais. Bomuld, af hvilke Qvinderne strikkede forskjellige Ting. Dranger, Limoner, ligesom utallige Frugter, var det Eneste, de havde fundet, om de i Udbygningen af Skovene liggende Beboelser.

Admiralen, som paa de misforstaaede Indspødttes Meddelelser havde undfanget disse gyldne Drømme, forlod med Beklagelse dette henrivende Opholdssted, for at gaa længere frem imod Østen, hvor han endnu stedse antog sit fabelagtige Asien. Han førte nogle Mænd og Kvinder fra Cuba med sig, som han havde fundet mere dristige og tillidsfulde end de Andre, og vilde benytte som Tolke i de omliggende Lande, hvilke han agtede at besøge, ligesom han vilde omvende dem til den kristelige Tro og senere tilbyde Dronning Isabelle disse efter hans Mening frelstte Sjæle, som et Offer for hendes høimodige Hjælp til Sagens Fremme.

Overbevist om, at Cuba, hvis yderste Grændse han kun havde seet, udgjorde en Deel af Asiens Fastland, seilede han nogle Dage i ringe Afstand

fra det virkelige amerikanske Fastland, uden at see det, hans Forblændelse tilslørede ham den saa nærliggende Virkelighed. Imidlertid var den Misundelse, som skulde forbitte hans Dage, allerede født i hans Kammeraters Sind den samme Dag, hvor hans Opdagelse kronede hans Livs Tanke. Amerigo Vespucci, en simpel Portugiser, anbragt paa et af Skibene, skulde give Navnet til den Verden, hvortil Columbus alene havde været Fører. Vespucci skyldte dette sit Navns Lykke alene Tilsældet, som bragte ham til at være Deltagere i Columbus's Rejse til de samme Egne. Officer under Columbus's Befaling, og ham hengiven, søgte han aldrig at forringe hans Ære. Lykkens Luner gav ham Æren, uden at han nogensinde søgte at bedrage Europas Mening, og Banen vedligeholdt den. Befalingsmandens Navn udstødtes fra den Ære at give en Verden Navn. Den Underordnedes Navn, blev den gjeldende Bildfarelse af den offentlige Mening, hvor Columbus blev Offeret, uden at Amerigo havde nogen Skyld. Man kan bebrejde Efterverdenen en Utafnemmelighed og en Uretfærdighed, men ikke den lykkelige portugisiske Styrmand nogen Underfundighed.

Toogfyrrethvende Capitel.

Misundelsen, som fødes i Menneskenes Hjerter samtidigt med en Andens Lykke, brændte allerede i lys Lue hos Columbus's første Officeer Alongo Benzon, der førte Skibet la Pinta, som seilede bedre end som de to andre Skibe, af hvilken Grund det var let for Benzon svigagligt at lade, som han uden egen Billie, i Nattens Mørke, var kommen ud af Admiralens Sigte, idet han havde besluttet at drage Fordeel af Columbus's Opdagelse, og selv at finde andre Der eller Lande, derefter give disse sit Navn, og først at vende tilbage til Europa for at tilegne sig den Ære og den Belønning, som skyldtes hans Mester og Lærer i Sømandskabet. Columbus havde alt i nogen Tid bemærket hans Liutenants Misundelse og Ulydighed, men han skyldte Alongo Benzon meget thi uden hans Hjælp og Opmuntring, skulde det aldrig have lykkedes ham i Palos, at faae Skibene udrustede og Matroserne hvervede. Erkjendtligheden forhindrede ham i Strengheid imod Benzon, ved den første Ulydighed han havde bemærket hos ham, hvem han skyldte saa meget, Columbus overbærende beskedne og høimodige Character, forhindrede enhver taabelig Strengheid, fuld af Dyd og Retfærdighed, endog han de samme Egenskaber hos Andre. Denne Godhed, som Benzon

antog for Svaghed, opmuntrede denne til Utaf-
nemmelighed, og han fastede sig dristig imellem
Columbus og de nye Opdagelser, som han havde
bestemt sig til at frarane ham.

Treogfyrretyvende Capitel.

Admiralen vægrede sig ved at see Forbrydelsen,
syntes at troe paa en ufrivillig Feiltagelse af
Pintas Styrelse, og seilede med de to andre Skibe
imod Syd Øst, og en der fremtonende umaadelig
Skygge over Havet, han landede ved Den His-
paniola senere kaldet Sanct Domingo. Uden
denne Fortoning af Sanct Domingos Bjerger, som
bragte ham til at sætte Seil efter disse, ville han
endnu have naaet Fastlandet. Den amerikanske
Deegruppe forførende ham til at seile vildfarende
fra De til De, synes at have Fornøielse af, at
lade ham ubemærket være nær ved at naae Maalet
uden at finde det.

Dette Skibbillede af Asien, som havde ført
ham til Amerikas Grændser, ligesom satte sig
imod ham, ved at lade Sandheden skjule sig for
ham i en Feiltagelse.

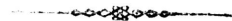

Fireogfyrretyvende Capitel.

Denne nye smilende, frugtbare, umaadelige Jord, nedsunket i en krystalklar Luft, og badet af et Havs vellugtende Bølger, forekom ham som en fortryllet De, frarevet det Deland, som han søgte med saa lange Reiser, og saa mange Farer, under det forudsatte Navn Den Cipangu, han gav den Navnet Hispaniola, som et evigt Tegn paa hans antagne Fædreland.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet
ere foreslaæde:

Murer E. A. Neefs.

Snedker J. P. Petersen.

Borger-Vennen.

Eyv og fjerindstyvende Aargang.

Nr. 7.

Tordagen den 13de Februar 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Christopher Columbus,

af Alphons Lamartine.

(Fortsat).

De enfoldige Indfødte, som vare blide gjæstfri ærbødige og ærlige, stimlede sammen paa Strandbredden for at see de Fremmede, der forekom dem som Skabninger af en høiere Slags, sendte ved et himmelsk Underværk fra Horizontens Grændse eller fra Havets Bund, for at tjenes som Guder. En talrig og lykkelig Befolkning bedækkede dengang Hispaniolas Slætter og Dale. Mænd og Kvinder vare af yndig og kraftig Bygning. Den stadige

Fred, som herskede iblandt disse Folkeslag, vare indpræntede deres Afsyn med Blidhedens og Godhedens Træk.

Deres Love vare kun de velvillige Følelser i Hjerterne, som vare gaaede over til Vaner ved den lange Brug. Man kunde med Rette kalde dem et Folk af Børn, som ikke havde haft Tid endnu til at udvikle Lasterne og som en uskyldig Natur var tilstrækkelig til at regjere.

De kjendte Ager- og Havedyrkning, ligesom de vare i Besiddelse af saamange Kundskaber, som vare fornødne til Bestyrelsen af Samfundet, til Beboelse og til Livets første Nødvendigheder. Deres Marker vare beundringsværdigt dyrkede, deres Boliger elegante, dannende Landsbyer ved Kanten af Floder eller Kilder. Deres Klædning, som den stadige Temperatur gjorde ufornøden til Varme i Winterfulden, eller til Beskyttelse imod Solens Straaler, bestode kun af noget Bomuldstøj, eller fine Maatter, som tilhyllede de Legemsdele, som Undseeligheden ønsker at skjule, og nogle Smykker, hvormed de prydede Legemet. Deres Regjering var simpel og naturlig, som deres Sæder, det var Familien forstørret i Slægtfølger, men bestandig sluttende sig om en arvelig Fyrste, som man kaldte Caciquen, og disse Caciquer vare deres Stammers Fyrste, men ikke Tyran. Sædvaner ikke skrevne, men ubrydelige og beskyttende Forfatninger,

vare disse smaa Kongers Love, der bleve fulgte som om de vare guddommelige, det var en Myndighed ligesaa faderlig paa den ene, som barnlig paa den anden Side, og mod hvilken Revolutioner syntes ukjendte. De Indsødte fra Cuba, som Columbus havde medtaget paa Skibene, som Veivisere paa Havet, og som Tolke for Beboerne af de Lande eller Øer, han maatte opdage, begyndte at forstaa det spanske Sprog, ligesom de halvt forstod Sproget paa Hispaniola, en adskilt Green af den samme menneskelige Stamme; der dannede sig altsaa temmelig hurtigt en aandelig Forbindelse imellem Columbus og det Folk, som han besøgte.

Femogfyrretyvende Capitel.

De saakaldte Indianere, førte umistænksomme Spanierne ind i deres Huse, tilbydende dem Cassavbrød, ubekjendte Frugter, Fiske, fastige Rødder, tæmmede Fugle med spraglede Farver, syngende melodisk, Blomster, Palmer, Bananer og Lemoner, alle Gaver fra Himmel Jord og Hav, som deres Klima tilbød, de behandlede dem som Gæster og Brødre, næsten som Guder.

Columbus siger: Naturen er der saa rundhaandet, at Giendom ikke skaber Følelsen af

Havesyge eller Gjærrighed. Disse Mennesker synes at leve i en Guldalder, rolige og lykkelige midt i deres aabne og ubegrænsede Haver, som hverken Grøfter eller Mure skille fra hinanden. De handle ærligt og aabent imod hverandre, uden Love eller Bøger eller Dommere. De ansee den for et slet Menneske, som finder Fornøielse i at gjøre en Anden Fortræd, denne de Godes Stræf for de Onde, synes at være hele deres Lovgivning. Deres Religion er ogsaa kun Følelsen af deres Ufuldkommenhed, forenet med Taknemmelighed og Kjærlighed imod det usynlige Væsen, som har skjænket dem det lykkelige Liv med dets Glæder.

Hvilken Modsætning imellem disse lykkelige Folkelags Stilling i det Dieblik at Europæerne opdagede dem, for at bringe dem den gamle Verdens Aand og Væsen, og disse ulykkelige Indianeres Stilling nogle Aar efter dette Besøg af deres saakaldte Lærere. Hvilken Forsynets Hemmelighed, at dette uventede Besøg af Columbus i en ny Verden, som han efter sin Mening skal bringe Dyd og Liv, og hvor han, uden at vide dette, udspreder Tyranni og Døden.

Serogfyrrethvende Capitel.

Columbus's Styrmand, søgende lidt efter lidt at trænge ind i alle Bugter, og alle Flodmundinger paa Den, løb paa Grund, medens at Admiralen sov. Skibet, som trueedes med at slaes itu af de skummende Bølger, forlodes af Styrmanden og endeel Matroser, som under Paaskud af at ville føre et Anker iland, roede bort for at naae det andet Skib, antagende Columbus overgivet en uundgaaelig Død, men Admirals Bestemthed reddede, vel ikke Skibet, men Besætningens Liv. Han stred imod Brændingen indtil den sidste Plank løstes, og anbragte derpaa Mandskabet paa en Flaade, med hvilken han som Skibbrudnen naaede den samme Kyst, hvor han nyligen var landet som Erobrer. Snart forenedes han der med det eneste Skib, som han nu havde tilbage.

Hans Skibbrud og Uheld kjølnede ikke den Caciques Gæstfrihed, hos hvem han nyligen var bleven modtagen; denne Fyrste, hvis Navn var Guacanagari, disse Fremmedes første Ven og snart deres første Doffer, udgjød Medlidenheds Taarer over Columbus's Uheld. Han tilbød sin Bolig og sine Forraad, ligesom enhver Art Understøttelse til Spanierne.

Skibbruddets Levninger, Europæernes Rig-

domme, frarevne Bølgerne, og henkastede paa Strandbredden, bleve bevarede som hellige Ting, for al Ødelæggelse, ved paatrængende Mysjerrighed. Disse Menneſker, ſom ikke kjendte Eiendomsretten hos dem ſelv, syntes at erkjende og agte den imod deres ulykkelige Gjæſter. Columbus berører i ſine Breve til Kongen og Dronningen dette Folkets Høimodighed. „Der findes ikke i hele Verden, ſkriver han, et bedre Land og en bedre Nation, de elſke deres Næſte ſom dem ſelv, de have altid et blidt og venligt Sprog, forenet med et ømt Smil paa deres Læber, de ere vel nøgne, det er ſandt, men klædte ved deres Tilbageholdenhed og Reenhed.“

Efter at Columbus havde ſluttet den nøieſte og inderligſte Forbindelſe med den unge Cacique, modtog han af denne ſom Foræring nogle Guldſmykker. Ved Synet af Guldets udtrykte Euro- pæernes Aaſyn ſaa megen Lidenſtabelighed, Havesyge og Glubſkhed at Cacique og hans Underſaatter forbaufedes og foruroligedes i deres indre Følelſe, ligesom om deres nye Venner paa engang havde forandret Natur og Forhold imod dem. Dette var kun alt for ſandt. Columbus's Kammerater ſøgte kun Orientens fantaſtiſke Rigdomme, imedens han ſøgte en Deel af Verden ſkjult af et hemmelighedsfuldt Slør, Synet af Guldets havde opvaft deres graadige Begjærlighed,

deres Afsyn vare blevne skarpe og voldsomme som deres Tanker. Caciquen, som bemærkede, at Guldet var Europæernes Guddom, forklarede dem ved at vise til Bjergene, at bag disse var et Jordstrøg, hvor dette Guld fandtes i Overflødighed. Columubs var ikke mere i Tvivl om at have naaet Salomons Rigdoms Kilde, forberedede Alt til sin Tilbagereise til Europa, for der at forkynde sin Triumph. Han byggede et Fort i Cacicquens By for der at efterlade endeel af sine Folk i Sikkerhed under hans Fraværelse. Han valgte fyrgethye af de bedste Officerer og Matroser, iblandt sit Mandskab under Pedro de Aranos Befaling, og overdrog dem at samle Kundskab om Guldegnen, og vedligeholde Indvaanernes Aatelse og Benskab for Spanierne, samt reiste derfra, for at vende tilbage til Europa, medførende Cacicquens Gaver, og alle de Guldsmykker, som han havde kunnet samle under sit Ophold hos denne, ved Gaver eller Bytte med de Indsødte.

Omseilende Dens Grændser mødte han sin utro Ledfager Alongo Benzon, som under Paaskud af at have tabt Admiralen af Sigte, havde foretaget en egen Reise. Skjult i en dyb Bugt paa Den, var han landet, men istedetfor at følge Columbus's blide Politik, vare hans første Skridt smittede med Blod. Admiralen gjenfindende sin Officeer syntes tilfreds med hans Undskyldninger, og tilskrev

hans Flugt som fremkommet ved Nattens Mørke. Han befalede Penzon at følge ham med sit Skib til Europa, og de fulgtes nu paa Havet, utaalmodige efter at bringe deres store Nyhed til Spanien, men Havet, som med gunstige Vinde havde ført dem til Amerikas Kyster, syntes nu gjenstridigen at ville forhindre dem i at naae de Kyster, som de længtes efter at gjensee. Taktet være de Kundskaber, som Columbus besad i de hemmelige Bemærkninger, han havde nedskrevet paa sin Udreise, var han den Eneste iblandt dem, som kjendte Veien, og kunde beregne de sande Afstande, som skilte dem fra Hjemmet.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet
er foreslaaet:

Skibsbygger C. W. Landsvig.

Borger-Bennen.

Syv og firefundstyvende Aargang.

Nr. 8.

Tordagen den 20de Februar 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

I Marts Maaned d. N. vil en Repræsentantforsamling blive afholdt, for ifølge Lovens § 24 c „blandt Andet“, at vælge nye Repræsentanter istedetfor de efter Tour fratrædende.

I Anledning heraf opfordres samtlige Medlemmer til i Genhold til Lovens § 34 a, at indkomme med Forslag om nye Repræsentanter, hvilke bedes afgivne inden 3 Uger fra denne Bekjendtgjørelses Datum til Selskabets Bogholder, Inspektør J. Em. Larsen, St. Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal, hos hvem Medlemslisten i foransførte Tidrum er til behagelig Eftersyn for ethvert Medlem hver Formiddag, fra Kl. 10 til 12.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 9de Februar 1875.

C. N. Lantrop. B. Peterjen. D. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Christopher Columbus,

af Alphons Lamartine.

(Fortfat).

Hans Ledfagere troede sig endnu tusinder af Mile fra Europa, da han vidste sig i Nærheden af de Azoriske Øer, snart saae han dem, strækkelige Bindstøb, sorte Skyer med Torden og Lynild, hvis Lige han aldrig havde seet, tænde sig i Luften og udslukke sig i Havet, Bølger som Bjergerullede sig skummende omkring Skibene, som ikke ville lyde Roret eller tillade Brugen af Seilene, aabnede og lukkede i sex Dage og Nætter Columbus's og hans Ledfageres sandsynlige Grav nær ved deres Fædrelands Havne. De Signaler, som det ene Skib gav det andet, kunde ikke sees i Mørket, saa at det One, troede det Andets Undergang, begge svømmende i det uendelige Uveir, imellem Azorerne og de spanske Kyster, Columbus formodede at Benzon var forgaaet med Skibet la Pinta, imedens at hans eget Skib med sønderrevne Seil, og ikke mere lystrende Roret, hvert Dieblif kunde ventes begravet af disse Bølgebjerge, hvoraf det reiste sig, for atter at sænkes i deres Svælg, han havde bragt sit Liv som Doffer, men kunde ikke uden med Fortviølelse see sin Ære som saadant. At tænke sig sin Opdagelses Hemmelighed, som

Extract

af

4de Kvartals Regnskab 1874

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Indtægt.

1.	Kassebeholdning fra 3die Kvartal f. N.		Rd. 529
2.	Halvaarligt Kontingent:		
	Restance fra forrige Kvartal	210 Rd. 32	ß
	anviist for dette Kvartal	2446 Rd. 42	ß
	Hs. Majestæt Kongens Bidrag	20 Rd. "	ß
		2676 Rd. 74	ß
	deraf er indkommet	2233 Rd. 46	ß
	affkrevet som uerholde-		223
	ligt	8 Rd. 12	ß
		2241 Rd. 58	ß
	Restance, ultm. December	435 Rd. 16	ß
3.	Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 86de		102
	Margang, Nr. 40—53 inkl.		
4.	Renter: 1/2 Aars Rente til		
	11. Decbr. af 100,000 Rd. 2000 Rd. „	ß	
	1/2 Aars Rente til 11. Decbr.		
	af 400 Rd. Rbhvns. Laan 8 Rd. „	ß	
	1/2 Aars Rente til 11. Decbr.		
	af 200 Rd. af Heymanns		
	Legat	3 Rd. 92	ß
	1/2 Aars Rente til 11. Decbr.		
	af B. M. Goldschmidts		
	Legat	1 Rd. „	ß
	Gibeschyhs Legat til 11. Decbr.		201
	Renter af Summer til forskjellige Lieder indsatte i Bankerne		55
			5
5.	Afdrag paa Laan:		
	Restance fra forrige Kvartal	1021 Rd. "	ß
	anviist for dette Kvartal	1887 Rd. "	ß
		2908 Rd. "	ß
	deraf er indkommet	1857 Rd. "	ß
	Restancer ultm. December	1051 Rd. "	ß
6.	Dages til Indtægt en anvist Pensions-		
	Portion efter en afdød Pensionist	6 Rd. 24	ß
		Rd.	13,0

Kjøbenhavn, den 31te December 1874.

Overeensstemt

O. F. Olsen.

N

Udgift.

	Rd.	ß
nsioner:		
ffordrede fra forrige Kvartal.	6 Rd. 24 ß.	
viste for dette Kvartal	1267 Rd. 72 ß.	
betalt i Kvartalet	1267 Rd. 72 ß	1267
aget til Indtægt	6 Rd. 24 ß	72
	1274 Rd " ß	
fordrede ultm. December		
atefikationer	" Rd. " ß.	
ffordrede fra forrige Kvartal	" Rd. " ß.	
raf udbetalt.	" Rd. " ß.	
fordrede ultm. Decbr. 1874.	" Rd. " ß.	
nninger	765	
dre Administrationsomkostninger	125	
ejbladets Trykning	188	48
udbetalt Rest af Laanet i Banken, samt Renter.	3031	88
ndkjøbt 1 Stk. 4 % dansk-englisk Obligation med pua- ben Rente.	856	28
baldo, Kassebeholdning, ultm December	6796	1
	Rd.	13,030 45

J. L. Neumann,
Selskabets Kasserer.

Kassekontrollen.

rup. B. Petersen.

J. Em. Larsen,
Selskabets Bogholder.

27. 1. 1900

han bragte til den gamle Verden, begravet med ham maastee for Aarhundreder, saa nær ved Havnen, forekom ham som et saa grusomt Spil af Forsynet, at selv hans Gudsfrøgt ikke kunde bøie sig derfor, hans Sjæl oprørtes imod denne Skjæbne. At dø, idet hans Fod berørte Europas Grund, og naar hans Hemmelighed og hans Skatte vare bevarede i hans Fædrelands Grindring, var en Skjæbne, han med Glæde ville bøie sig for, men at lade en heel Verden dø med sig, og bringe i Graven, den Gaades Løsning, som Menneskene, hans Brødre maastee skulle søge efter ligesaa mange Aarhundreder, som den hidtil havde været skjult for dem, dette var som tusinde Gange at dø for En. Han begjærede Intet af Gud, og i sine Løfter til alle Spaniens Helgene, uden at hans jordiske Levninger, maatte bringe med sig til Kysten, Bevist for hans Opdagelse og for hans Tilbagevenden. Imidlertid afløste den ene Storm den anden, Skibet var læf, fjendtlige Blikke, vred Mumlen eller forstøffet Taushed hos hans Ledsagere, bebreidede ham den Gaardnaakethed, hvormed han havde loffet eller tvunget dem til denne sørgelige Reise. De betragtede Elementernes Brede, som Havets Hevn paa den dristige Mand, der ville affløre dets Hemmeligheder, og talte om, at ville kaste ham i Havet, som et Forsoningens Offer til at berolige Bølgerne.

Syv og fyrretyvende Capitel.

Columbus brød sig Intet om deres Brede, men frygtede kun sin store Opdagelses Stjæbne, og nedskrev derfor paa Pergament flere korte Beretninger om sin Opdagelse, som han indesluttede i vandtætte Gjenstande og fastede i Havet, for at Tilfældet maatte bringe dem til Strandbredden.

(Fortfættes.)

Borger-Vennen.

Syv og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 9.

Tordagen den 27de Februar 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i R. G. Galbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

I Marts Maaned d. A. vil en Repræsentantfor-
samling blive afholdt, for ifølge Lovens § 24 c
„blandt Andet“, at vælge nye Repræsentanter
istedetfor de efter Tour fratrædende.

I Anledning heraf opfordres samtlige
Medlemmer til i Henhold til Lovens § 34 a, at
indkomme med Forslag om nye Repræsentanter,
hvilke bedes afgivne inden 3 Uger fra denne
Bekjendtgjørelses Datum til Selskabets Bogholder,
Inspektør J. Em. Larsen, St. Kirkestræde Nr. 3,
2den Sal, hos hvem Medlemslisten i foransførte
Tidsrum er til behagelig Efterhyn for ethvert
Medlem hver Formiddag, fra Kl. 10 til 12.

Administrationen for det forenede Understøttelses-selskab,
den 9de Februar 1875.

G. N. Lantrop. B. Petersen. D. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Christopher Columbus,

af Alphons Lamartine.

(Fortfat).

Man fortæller at en af disse til Bølgerne overgivne Sendelser, efter at være tumlet omkring paa Havet i 350 Aar, for nogen Tid siden blev fundet af en Matros paa Kysten af Afrika, hvor han indladede Varer i sit Skib, idet han paa Strandbredden lige over for Gibraltar fandt en tilsyneladende forstenet Kokosnød, som han bragte til sin Captain, som et besynderligt Naturspil. Captainen aabuede Nødden for at see, om Kjærnen endnu var tilstede, og fandt i den hule Skal et Pergament beskrevet med gothiske Bogstaver, hvor følgende Ord med Nøje udtydedes af en Skriftkyndig i Gibraltar: „Vi kunne ikke længere end maaske en Dag, modstaa Uveiret, vi ere imellem Orientens opdagede Der og Spanien, hvis Skibet gaaer under kan maaske dette Vidnesbyrd findes af En eller Anden. — Christopher Columbus.“

Oceanet bevarede dette Budskab i 350 Aar, og bragte det først til Europa efter at Amerika coloniseret, blomstrende og frit kappes med det gamle Continent. Forunderlige Stjæbnens Spil for at lære Menneffene det, som kunde have været skjult i saa mange Aarhundreder, hvis at Forsynet

ikke havde forhindret Bølgerne i at begrave Columbus, dets store Sendebud, i deres Skjød.

Otteogfyrrethvende Capitel.

Den næste Dag raabtes der Land! Det var den portugisfiske De Sancta Murca paa Grændsen af Azorerne, men Columbus blev forjaget ved Portugisernes skinsyge Forsølgelse. Baany overgiven til Stormens og Hungerens hele Yderlighed i mange Dage, naaede de først den 4de Marts Tajo Flodens Munding, og kastede endelig der Anker paa europæisk Bred, men hos en Modstander af Spanien. Columbus, forestillet for Kongen af Portugal, fortalte ham sin Opdagelse, uden at opgive den fulgte Cours, af Frygt for at denne Fyrste skulle komme den spanske Flaade i Forkjøbet. De portugisfiske Hofmænd raadede Kong Johan den Anden til at lade den store Søfarer snigmyrde, for at begrave ham og hans Hemmelighed, ligesom Spaniens Krones Ret, til de nye Lande, men Kongen opbragtes ved denne nedrige Tanke og ærede Columbus, samt sendte en Cureer over Land til hans Herskere, for at melde dem hans heldige Reise og nære Tilbagevenden til Palos Havn. Columbus ankom der den 15de Marts

ved Dagens Anbrud, og modtoges af en begejstret Folkemasse, som berusende af hovmodig Glæde gif ham imøde paa Strømmen, for at bære ham iland med Triumph.

Han modtoges med aabne Arme af sin Ven og Beskytter, den fattige Prior for Rabida Kloster, Juan Peres, som alene havde troet paa ham, og nu saa en halv Verdensdeel som Belønning for sin Tro. Columbus begav sig barfodet i Processionen til Klosters Kirke, for at bringe Taksigelse for sin Frelse og sin Gæ, som for Spaniens Erobring. Et helt Folk fulgte ham velsignende til det fattige Klosters Døre, hvor han nogle Aar forinden, alene med sit Barn, vandrende den tunge Wei, havde bedet om Gæstfrihed hos Betlere. Aldrig har nogen Mand iblandt Menneffene bragt sit Fædreland og hele Efterverdenen, siden Verdens Skabelse en saadan Erobring, med Undtagelse af dem, som bringe Jorden en Tankes Aabenbarelse, og denne Columbus's store Erobring havde indtil da ikke kostet nogen Forbrydelse, noget Liv, en Blodsdraabe, eller menneskelig Taare. De skjønneste af hans Dage, vare de han nu tilbragte i Klosteret Rabida, i Hvile med sine Haab og sin Gæ, hos sin Vært Klosters Prior og i sin Søns Arme.

Niogfyrretyvende Capitel.

Som om Himlen ville give hans Ulykkelig-
 dens fuldeste Maal, og hevne ham paa den ham
 omgivende Misundelse, saa ankom Dagen efter,
 Alonzo Pinzon med det af ham førte Skib i
 Palos Havn, hvor han havde haabet at ankomme
 tidligere end sin Chef, og berøve denne Triumphens
 første Blomst, men bedragen i sit Haab, og
 frygtende Straffen for sin af Admiralen opdagede
 Desertion, døde Pinzon af Misundelsens Smerte,
 idet han opdagede Columbus's Skib for Anker i
 Havnen. Columbus var altfor høimodig til at
 glæde sig ved hans Død, og endnu mindre til at
 hævne sig, det syntes at den skinsyge Nemesis,
 store Mænds Fjende, maatte forgaa ved hans
 Fødder.

Halvtredssindstyvende Capitel.

Isabella og Ferdinand, som havde modtaget
 det Budskab, som Columbus havde sendt dem fra
 Portugal om hans Hjemkomst og de ved ham
 gjorde Erobring, ventede ham i Barcelona,
 hylbende hans store Tjenester med den Pragt
 disse fortjente.

Den spanske Adels var strømmet til fra alle Rigeris Kanter for at danne hans Modtagelse. Han kom jo som Seierherre og Konge for vordende Riger. — Skibene havde medført nogle Indianere som levende Vidnesbyrd om forskjellige Menneſte-racers Tilværelse i de nye opdagede Lande. Disse Indianere gik i Spidsen af Toget; deres Legemer farvede paa forskjellig Maade og smykkede med Halsbaand af Guld og Perler, efter dem førtes firføddede Dyr og bares Fugle, ubekjendte Planter og kostbare Stene paa Hovedet af Negere og mauriske Slaver. I Menneſteſkaren, som var strømmet til, fortaltes de meest overſpændte Nygter angaaende Matroserne, Officererne og Admiralen selv, der havde foretaget det ærefulde Togt; endeligen kom denne selv paa en kongelig, rigt smykket Hest, fulgt af en talrig Rytterſkare af Adels og Hofmænd. Alles Dine fæstede sig paa denne af Gud benaadete Mand, som først havde vidst at løfte Oceanets hemmelighedsfulde Dække. Man ſøgte i hans Træk at finde et ſynligt Tegn paa hans store Sendelse, og troede at ſee det. Hans Aſyns Skjønhed der vidnede om hans store Sjæl, Ungdommens Kraft ved Siden af den modne Alders Alvor, Styrken under de graa Haar, Følelsen af ſit eget Værd, forenet med Gudsſrygt og dyb Taknemmelighed til ham, som havde udvalgt ham iblandt de Mange, Erkjendtligheden

imod hans jordiske Herskere, som gave ham Vren for hans store Gaver, Alt dette forenede sig i hiin Stund, efter Dienvidners Udsagn, til at gjøre Columbus lig med de Skriftens Propheter og Helte, for hvis Fødder Folket udbredte Palmer. Ingen kan maale sig med ham sagde de, Alle følte, at de i ham saae en af de største og meest benaadede iblandt Menneſker. Herſkerparret modtog ham paa deres Throne beskyttet imod Solens Straaler ved et gyldent Tag, de reiste sig for ham som et Himlens Sendebud, og lode ham tage Plads ved Thronens Side, de hørte hans udførlige og opløstende Fortælling om hans Reife; ved Slutningen af denne Forflaring, som strømmede fra hans Læber med ophøiet Beltalenhed smykket ved hans uudtømmelige Phantafie, og ſtraalende af hans hellige Begeistring, faldt Kongen og Dronningen bevægede indtil Taarer paa deres Knæ, og iſtemmede som et helligt Udbrud i Te Deum, denne største Seiersſang, ſom den Almægtige nogensinde har forundt jordiske Herſkere at iſtemme. Curerer affendtes øieblikkelig for at bringe alle Europas Hoffer den store Nyhed ligesom Columbus's ſeierrige Navn. Det Mørke, ſom hidtil havde omgivet dette Navn og Liv, forvandlede ſig til en Glands, der opfyldte Jorden med ſine Straaler; men Columbus blev ikke hovmodig ved den Ære, ſom omgav ham, eller nedbøiet ved

Misundelsen, som begyndte at løfte sig om hans Glæds. En Dag ved Kongens Taffel, til hvilket han var indbudet, var en af Gæsterne misundelig over den Ære, der vistest den ringe fødte Mand, og spurgte ham listigt, om han ikke troede, at Andre end han skulde have kunnet opdage den anden Verdensdeel, dersom han ikke var bleven født? Columbus svarede ikke paa Spørgsmaalet frygtende for at kunne sige for meget eller for lidt om sig selv, men tog et Æg i sin Haand og henvendte sig til alle Gæsterne med det Spørgsmaal om Noget af dem kunde faae dette Æg til at staae paa sin Ende? Ingen kunde dette, hvorpaa Columbus knusende Æget satte dette paa Enden og derved vifende sine Rivaler at der ingen stor Fortjeneste er ved en simpel Tanke, men at Ingen havde tænkt paa denne Løsning af Spørgsmaalet, forinden den første Opfinder havde givet Svaret. Han henviste saaledes Fortjenesten til denne, og tilegnede sig selv den Ære, som ham tilkom.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Pensionist N. Petersens Datter Emma Bouline.

Borger-Tidningen.

Syv og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 10.

Torsdagen den 6te Marts 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Salbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

I Marts Maaned d. 2. vil en Repræsentantforsamling blive afholdt, for ifølge Lovens § 24 c „blandt Andet“, at vælge nye Repræsentanter istedetfor de efter Tour fratrædende.

I Anledning heraf opfordres samtlige Medlemmer til i Henhold til Lovens § 34 a, at indkomme med Forslag om nye Repræsentanter, hvilke bedes afgivne inden 3 Uger fra denne Bekjendtgjørelses Datum til Selskabets Bogholder, Inspektør J. Em. Larsen, St. Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal, hos hvem Medlemslisten i foransførte Tidsrum er til behagelig Eftersyn for ethvert Medlem hver Formiddag, fra Kl. 10 til 12.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 9de Februar 1875.

G. N. Laurrup. B. Petersen. D. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Bekjendtgjørelse.

Tirsdagen den 23de Marts 1875, Eftermiddag Kl. 6, afholdes i Selskabet en Repræsentantforsamling, paa hvilken de i forrige Aar indkomne Ansøgninger om Laan og anden Understøttelse ville blive foredragne i Henhold til Lovens § 10; tillige vil der blive foretaget Valg paa nye Repræsentanter, overensstemmende med Lovens § 34 c.

Til dette Møde, der afholdes i Efterlægtselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, indbydes d'Her. Repræsentanter

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab,
den 23de Februar 1875.

C. N. Lantrop   B. Peterjen.   O. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Christopher Columbus,

af Alphons Lamartine.

(Fortsat).

Dette Svar blev fra hiin Stund ethvert Menneſkes Svar, som var kaldet af Forsynet til at vise sine Lige den Bei, som han vandrede først ikke som den Største, men den Udvalgte blandt

sine Brødre. Ære og Titler og som Belønning Gaver af de Landstrækninger, hvis Opdagelse og Erobring han skulde fuldende, bleve ved formelige Traktater med Hoffet tilstaaede Columbus, som blev udnævnt til Bisefonge og Regent med Indtægt af Fjerdedelen af alle Slags Produkter fra Havet, Der og Fastland, hvor at han plantede Kirkens Kors og Spaniens Fane.

Erklediafonen for Sevilla Fonseca blev under Navn af Indiens Patriark, bemyndiget til Udrustningen af en ny Expedition, som Columbus skulle føre til større Opdagelser og Erobring, men samtidigt blev Fonseca Medbeiler af den store Søfarende, skinsyg paa denne, og nedtrykkende hans Planer, som han var kaldet til at fremme. Tilsyneladende bragte han Columbus's Midler til hans Bærk, imedens han i Virkeligheden skabte Hindringer, ved hans Langsomhed, og under forskjellige Paaskud, forringedes den Eskadre, der skulde bringe Admiralen tilbage paa den anden Side af det atlantiske Hav, til sytten Skibe. Imidlertid bragte den daværende eventyrlige Land hos Spanierne, forenet med Profelytismen og Ridderaanden, en stor Mængde Deeltagere i Reisen; Munke, Adelsmænd og Eventyrere, de Første for at fremme Troens Sag, de Andre for at vinde Ære og Formue, Alle ønskende at være de Første i de Egne, som Indbildningskraften

udvidede til en Størrelse, som langt fra var virkelig.

Haandværkere af alle Slags, Jordbrugere fra alle Egne, Huusdyr af alle Arter, Frø, Planter, Vinstofke, Sukkerrør, Frugttræer, Prøver af alle Slags europæiske Kunst- og Handelsvarer bleve indskibede i Transportfartøjerne for at prøves i de fremmede Himmelegne, forplantes i Jorden og friste Menneskene i de ubekjendte Lande, for der at vinde Guld, Perler, Kryderier og velugtende Sager, som Bytte mod europæiske Sager af ringe Værd. Det var et Korstog for Religion, Krig, Industri, Gæde og Gavelyst, for Nogle Himlen, for Andre Jorden, for Alle det Ubekjendte og Forunderlige. Den meest Udmærkede af Columbus's Ledsagere var Alonzo de Djeda, tidligere Dronning Isabellas Page, og den meest forovne af alle Ridderne ved dette Hof. Hans Mod var saa overstrømmende, at det grændsede til Affind. En Dag da Dronning Isabella havde bestaget et Taarn i Sevilla, kaldet Giralda, for fra dets overordentlige Høide at beskue Staden, som laae for hendes Fødder med sine Gader og Stræder som en Myretue, svinger han sig ud paa den smalle Kant af Muur, som omgav Taarnets Tinde og bevægede sig der med lette Dandsetrin for at behage sin Herskerinde, uden at ændse den Afgrund, der aabnede sig omkring ham, truende

med den skrækkelige Livsfare, som han med uforfærdet Blik uden at svimle, skuede ned i.

Enoghalvtredstredstindstyvende Capitel.

Det var den 25de September 1493 at Flaaden forlod Cadix Rhed. Fryderaab fra alle Bredder vare Spaadomme for denne anden Reise, der syntes bestemt for en stor og langvarig Triumph, Columbus's to Sønner ledsagede ham til Admiralsskibet, hvor han velsigner dem, og lader dem tilbage i Spanien, paa det at den bedre Deel af hans Liv maatte bevares i Sikkerhed under de Farer, som han gif imøde. To større Skibe og fjorten Caraveller dannede Sømagten, Oceanet lod sig ligesaa let beseile som første Gang. Flaaden opdagede den 2den November Guadeloupe, krydsede imellem de caraibiske Øer, og døbte denne Øgruppe med gudelige Minders Navne, ligesom anløb snart Øiden af Hispaniola, nutildags Hayti. Columbus satte Seil imod den Flodmunding, hvor at han havde bygget et Fort, og efterladt fyrgetyve Mand som Besætning. Han vendte tilbage paa engang frygtende og haabende. Mørket bedækkede Strandbredden, da han kastede Anker paa Rheden. Han kunde ikke afvente Dagen for

at faa Kundskab om sin Colonies Skjæbne, men lod en Kanonsalve forkynde sin Ankomst for Spanierne; men Fortets Kanon blev stum, og Ekkoet alene gjentog Europas Hilsen til den nye Verden; ved Daggrøet saa han Stranden øde, Fortet ødelagt og dets Kanoner halv begravede i dets Ruiner, Spaniernes Been blegedes paa Sandet, og selve Cacicuens By syntes forladt. Det ringe Antal Wilde, som viste sig langt borte ved Skovens Kant syntes at tøve med at nærme sig, som om de tilbageholdtes ved Anger eller Frygt for Hevn. Cacicuen mere tillidsfuld i sin Ustyldighed, og stolende paa Columbus's Retfærdighed, hvem han havde lært at elske, nærmede sig endelig klagende over Spaniernes Forbrydelser, som havde misbrugt hans Undersaatters Gæstfrihed for at undertrykke de Indsødte, bortføre deres Koner og Døttre, tvunget deres Bøtter til Slaveri, og derved endelig foranlediget Stammens Hevn. Efter at have ødelagt et stort Antal Indianere og brændt deres Hytter, bleve de selv myrdede, Fortet brændt, bedækkende deres Lig. Det var det første Minde om to mennekelige Slægters Sammenstød, af hvilke den Eine bragte den Anden Slaveri og Tilintetgjørelse. Columbus beklagede sine Kammeraters Forbrydelser og Cacicuens Ulykke, og besluttede sig til at søge en

anden Ankerplads og Udskibningssted, samt Ophold paa Dens Ryfter.

Iblandt de unge Indianerinder, som vare tagne til Fanger paa Nabøerne, havde den smukkeste, Catalina, fortryllet en Cacique, som havde besøgt Columbus's Skib. En Flugt var bleven aftalt imellem Caciquen og hans Elskede ved Tegn og Sprog, som Europæerne ikke forstode. Om Natten, da Columbus var gaaet under Seil, bedroge Catalina og hendes Medforbundne deres Tyranners Narvaagenhed og kastede sig i Havet og svømmede imod Stranden, hvor den unge Cacique havde antændt et Baal til deres Beileining. Forgjæves forfulgtes de af Europæernes Baade, og de Elskende, forenede ved dette Driftighedens og Styrkens Boveslykke, flygtede til Skovene, som beskyttede dem imod Europæernes Brede.

Tooghalvtredstindstyvende Capitel.

Columbus landede paany i nogen Afstand paa en ubekjendt Strand, og grundede der Byen d'Isabella. Han sluttede venstabelige Forbindelser med de Indfødte, byggede og dyrkede Jorden, dannede den første europæiske Coloni, Moderen til

saamange Andre, sendte bevæbnede Afdelinger for at undersøge Hispaniolas Sletter og Bjerger, tiltraf lidt efter lidt, og underkastede sig endelig ved milde og vise Love, de forskjellige Folkelag i disse udstrakte Egne, anlagde Fæstninger, afstak Veie til de forskjellige Kanter af hans Herredømme, søgte efter Guld, som var mindre overflødig end som han formodede, i disse af ham altid forverlede Egne, som han troede var Indien, og fandt kun de uudtømmelige Rigdomme af en frugtbar Jordbund, samt et Folk ligesaa let at faa underkastede som at tyrannisere.

(Fortsættes.)

Bekjendtgørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Arbejdsmand G. S. Hansen.

Borger-Bennen.

Syv og firehøndstyvende Aargang.

Nr. II.

Tordagen den 13de Marts 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Tirsdagen den 23de Marts 1875, Eftermiddag Kl. 6, afholdes i Selskabet en Repræsentantsamling, paa hvilken de i forrige Aar indkomne Ansøgninger om Laan og anden Understøttelse ville blive foredragne i Henhold til Lovens § 10; tillige vil der blive foretaget Valg paa nye Repræsentanter, overensstemmende med Lovens § 34 c.

Til dette Møde der afholdes i Efterlægtselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, indbydes d'Hrr. Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 23de Februar 1875.

C. N. Lantrop   B. Petersen.   D. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Christopher Columbus,

af Alphons Lamartine.

(Fortsat).

Han sendte Størstedelen af sine Skibe tilbage til Spanien med Bøn til sin Herster, om nye Sendinger af Mennesker, Dyr, Haandværksredskaber, Planter og Frø, nødvendige til Opdyrkningen af de umaadelige Strækninger, som han skulde omdanne i Sæder, Religion og europæisk Kunst. Men de Utilfredse, de Uergjerrige og Misundelige vare de første, som indskibede sig paa Flaaden, for at faae Knurren, Beshyldninger og Bagtalelse imod ham. Columbus blev tilbage gigtsyg, lidende grusomme Smerter, fordømt til legemlig Uvirkksomhed, under Mandens uophørlige Arbeide. Beleiret i sin nyfødte Coloni af sine Kammeraters Skinsyge, Forspørelser, Sammenrottelser og skammelige Udsvævelser, altid høimodig og overbærende feirede han alene ved sin moralske Kraft, over sine Landsmænds Boldsomhed og sine Officerers Opsættsighed; han indskrænkede sig til at forvise de Ulydige ombord paa Skibene paa Rheden.

Helbredet af sin lange Sygdom, gjennemreiste han Den i Spidsen for en udvalgt Styrke af Mandskab, søgende forgjæves efter Salomons Guldminer, men studerende Dens Natur og Sæder,

udspredende overalt paa sin Bei Agtelse og Kjærlighed for sit Navn.

Treoghalvtredssindstyvende Capitel.

Han forefandt ved sin Tilbagekomst samme Uordener, Ulydigheder og Laster. Spanierne misbrugte de Indfødtes Ydmyghed for dem, og den Skræk, som deres Heste indgjød. Indianerne antog disse for Uhyrer, som kun dannede et Legeme med Rytteren, nedtrædende og lynslagende paa engang Europæernes Fjender. Ved Hjælp af denne Frygt underkuedes og lænkedes, mishandledes og martredes denne blide og lydige Folkestamme. Columbus var streng imod denne hans Landmænds Tyranni imod Indianerne, som han vilde bringe Troen og Europas Videnskaber og Kunst, men ikke Nag og Laster og Død.

Efter at han nogenlunde havde gjenoprettet Orden, indskibede han sig atter for at besøge den neppe seete Ø Cuba, og beseilede længe dens Kyster, uden at erfare hele denne Øs Udstrækning, som han antog for Fastlandet. Han beseilede ogsaa Jamaika, en anden Ø af ligesaa vid Udstrækning, hvis Grændser han saa i Stjerne. Gjennemseilende endelig en Øgruppe, som han

kaldte Dronningens Have, paa Grund af den rige Vellugt, som disse Ders Plantemasser gave, vendte han tilbage til Cuba, hvor det lykkedes ham at knytte nogle Forbindelser med de Indfødte. Indianerne hivaanede med Forbauselse blandet med Ærbødighed den christelige Gudtjenestes Ceremonier, som Spanierne afholdt i en Grotte, beskygget af Strandbreddens Palmer. Efter Gudstjenesten henvendte en af de ældste Indianere sig til Columbus, og tiltalte ham med en høitidelig Røst paa følgende Maade:

„Det som Du har gjort er godt, thi det synes at Du tilbeder en allestedsnærværende Gud, man siger, at Du er kommen fra hans Riger med en stor Magt, som er stærkere end al Modstand, hvis dette er saa, saa hør af mig, hvad vore Forfædre have berettet vore Fædre, og hvad disse have sagt os. Efter at Sjælene have forladt deres Legemer, efter de guddommelige Væsners Billie, gaa Nogle-til et Land uden Sol, og uden Træer, Andre til Lysets og Salighedens Egne, alt efter hvad de fortjene, ved det Onde, eller Gode, som de have udrettet hernede imod deres Lige. Hvis da, at Du skal dø ligesom vi, saa stræb efter, ikke at gjøre os noget Ondt, vi og de, som ikke have gjort Dig Noget.“

Denne gamle Indianers Tale, gjengivet af Las Casas, bevise, at Indianerne havde en næsten

evangelisk Religion, ved dens Morals Reenhed og Sempelhed, en hemmelighedsfuld Fremtoning, hvor en Natur fri for Laster og Besmittelser, som enten ved en gammel Civilisation eller Banens Magt lystte i deres Sagn.

Fireoghalvtredstindstyvende Capitel.

Columbus vendte dødsfyg tilbage til Hispaniola, efter en lang og besværlig Undersøgelse af Landet, hans Besværligheder og Møje forenet med Aarenes Byrde og Lidelser, som nedbøiede hans Legeme uden at svække hans Aand, syntes et Dieblif at have beseiret hans Genie, hans Matroser førte ham næsten tilintetgjort til Byen Isabella, men Forsynet, som aldrig havde forladt ham, vaagede over ham under hans Egners Svækkelse. Da han vaagnede af sin Besvimelse, fandt han sin elskede Broder Bartholomæus ved sit Leie, denne var ankommet til Hispaniola fra Europa, som om han havde anet Faren og Nødvendigheden af at være hos sin Broder. Det var Familiens Kraft, som bares af Bartholomæus, ligesom Blidheden af Diego, den tredie Broder, og Aanden af Christopher. Bartholomæus var udrustet med ligesaa stor legemlig som aandelig

Kraft, havde en Kjæmpebygning med Jernmuffler og usvækket Sundhed, imponerende Udseende og en Røst, som gik igjennem Storm og Bølger ved Natur og Bane, begavet med den Driftighed, som fordrer Lydhighed, og den Retfærdighed, som paa-tvinger denne, en Mand ligesaa skicket til at styre, som at stride. Det var en Hjælp, som bedst passede for Columbus i de vanskelige Forhold, som Anarkiet havde bragt over hans Herredømme, men fremfor Alt var det en Broder, gjennemtrængt af ligesaa megen Agtelse som Omhed for Huset's Ære og dets Chefs Hæder. Familieaanden var Columbus en Borgen for hans Officerers Troskab, de tvende Brøders gjensidige Omhed, var det bedste Bevis paa den enes Tillid og Underkastelse for den anden. Columbus overdrog sin Broder Befalingen og Styrelsen i de mange Maaneder, hvor den svækkede Kraft fordømte ham selv til Hvile og Uvirksomhed. Bartholomæus erholdt Tittel af d'adelantado eller General-Intendant, og Undergouverneur af det hele Herredømme, og han, som var strengere Administrator end Broderen, indgjød mere Agtelse, men reiste ogsaa større Modstand. Den unge spanske Krieger Djedas Forvovenhed og Troløshed foranledigede en Fortvivlelsens Krig imellem Indianerne og Colonien. Denne utrættelige Eventyrer var draget i Forening med nogle Ryttere indtil de fjerneste og meest

uafhængige Dele af Den, og overtalte der en af Caciquerne til at ledsage sig paa Hjemveien med et stort Antal Indianere for at beskue Europæernes Rigdomme og Magt; den forførte Cacique fulgte Djeda, og gjør et Ophold efter nogle Dages Marsch ved Bredden af en Flod. Djeda misbrugende den indiske Fyrstes Enfoldighed, lader ham beundre et Par polerede Haandjern, hvis Glands blænder Caciquen. Djeda fortæller ham, at disse Haandjern vare Armbaad, med hvilke de europæiske Konger smykkede sig for deres Underfaatter paa Festsdage, og indgav sin Gæst Lysten til at smykke sig dermed, at stige tilhest som en Spanier, og vise sig for sine Indianere med denne efter Sigende kongelige Pragt fra den gamle Verden. Men neppe var den ulykkelige Cacique stegen op paa Hesten bag ved den listige Djeda, ispændt de Haandjern, som vare Gjenstanden for hans barnagtige Forsængelighed, forinden de spanske Ryttere fare bort i Gallop, slæbende deres Fange med dem, og gjennemridende Den, fører ham fængslet til Colonien, hvor de holdt ham fangen i de Lænker, han saa uskyldig havde ønsket sig.

Indianerne reiste en stor Opstand, paa Grund af denne de Fremmedes Bedrag, disse Fremmede, i hvem de først havde seet Benner, Belgjørere, ja Guder. Denne Opstand foranledigede de Span-

flæs Hevn, som bragte Indianerne i Slavestand i den Grad, at der blev sendt fire Skibe til Spanien ladede med disse Dffre for deres Havesyge, idet der dreves en skjændig Handel med dem som Menneſkedyr. Paa denne Maade holdt Spanierne sig ſkadeløſe for det Guld, ſom de havde lovet at ſamle ſom Sjøv i de Egne, hvor de kun fandt Blod. Krigen fornedredes til en Jagt efter Menneſter. Hunde, hentede i Europa og dresſerede til Forfølgelſen af Indianerne i Skove, opſtøvede dem, ſønderrev dem, og gribende de Bilde i Halsen, underſtøttede diſſe Dyr Spanierne i deres umenneſkelige Ødelæggelſe af Landet.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelſe.

Til Optagelſe ſom Medlemmer i Selskabet
ere foreſlaaede:

Friſør A. Minét.

Kvartermand H. P. Jørgenſen.

Dekonom P. Røen.

Overſergeant C. E. Schøn.

Borger-Bennen.

Syv og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 12.

Tordagen den 20de Marts 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Tirsdagen den 23de Marts 1875, Eftermiddag Kl. 6, afholdes i Selskabet en Repræsentantforsamling, paa hvilken de i forrige Aar indkomne Ansøgninger om Laan og anden Understøttelse ville blive foredragne i Genhold til Lovens § 10; tillige vil der blive foretaget Valg paa nye Repræsentanter, overensstemmende med Lovens § 34 c.

Til dette Møde der afholdes i Efterflægtselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, indbydes d'Hrr. Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab,
den 23de Februar 1875.

C. N. Laurrup   B. Petersen.   O. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Christopher Columbus,

af Alphons Lamartine.

(Fortsat).

Fem og halvtredssindstyvende Capitel.

Columbus, endelig helbredet efter sin lange Sygdom, greb atter Regjeringens Tøiler, blev deelagtig i de under hans Fraværelse opstaaede Krige, blev Krigsmand og Fredslutter, efter at have været Sømand, vandt afgjørende Seire over Indianerne, tvang dem under Naget, som dog mildnedes ved hans Politik og Godhed, idet han blot paalagde dem en let Afgift i Guld, og deres andre Produkter, mere som Tegn paa et Forbund, end som en Skat.

Den blomstrede atter op ved denne hans floge Opførsel, men den ulykkelige, tillidsfulde Cacique Guavacanare, som var den første der modtog de fremmede Gjæster i sine Distrikter, var skamfuld og fortvilet over at have været medskyldig i sit Fædrelands Undertrykkelse, flygtede for bestandig til Dens utilgjængelige Bjerge, for hellere at dø der som fri, end leve som Slave under deres Love, som havde saa skjændigen misbrugt hans Dyder.

Under Columbus lange Svaghed, og disse

Bevægelse paa Den, havde hans Venner arbejdet paa hans Fald ved Hoffet, hvor de havde indtaget Kongen imod ham, imedens at Dronningen mere uroffelig i sin Beundring af den store Mand, forgjæves beskyttede ham med sin Gunst. Hoffet havde sendt en Vrigheds=Person til Hispaniola, med Fuldmagter til hemmelig at undersøge Vicekongens foregivede Forbrydelser, og med Ret til, hvis disse Beskyldninger fandtes begrundede, at affætte ham fra hans Embede, og sende ham til Europa. Denne partiske Dommer, Aguado var hans Navn, kom til Hispaniola, imedens at Columbus var i Dens Indre, i Spidsen for Tropperne, beskæftiget med at berolige og styre Landet. Forglemmende den Taknemmelighed Aguado skyldte Columbus, som første Marsag til hans Lykke, havde han, forinden han var i Stand til at indhente paalidelig Kundskab om de bestaaende Forhold, erklæret Columbus for skyldig og foreløbig affat ham fra hans souveraine Myndighed. Lige fra at han kom i Land, var Aguado omringet af Coloniens Misfornøiede, der stadig bestyrkede ham i hans Fremfærd, ved at sende Columbus's Ordre, at begive sig til Isabelle, Spaniernes Hovedquarteer, og der erkjende hans Sendelse og Magt. Columbus omringet af sine Venner og meest hengivne Krigere, kunde nægte at lyde den Underordnedes fornærmelige Befaling, men tvært-

imod bødte han sig for sin Souverains Navn, og begav sig afvæbnet til Aguado overladende ham sin hele Magt, og frit begynde den saarende Proces som hans Bagvadskere havde tilfigtet.

Samtidigt med at hans Lykke saaledes dalede for Forsølgelsen, tilstod den ham en Gunst, som kunde mildne Hoffets Unaade. En af hans unge Officerer, Miguel Diaz, havde dræbt en af sine Kammerater i en Duel og flygtede af Frygt for Straffen, til en af de fjernere og mere vilde Dele af Den. Den Folkestamme, som beboede denne Bjergegn, var regjeret af en ung Indianerinde, af sjelden Skjønhed, Enke efter en Cacique, hun fattede en glødende Kjærlighed til den spanske Flygtning, og ægtede ham. Diaz, elsket og i Besiddelse af sin Kjærligheds Gjenstand, kunde dog ikke glemme sit Fædreland, eller skjule den Sorg, som Savnet af hans Landsmænd forvoldte ham; hans Kone, som søgte at udfinde Aarsagen til hans Melankoli, hørte af ham, at Guld var Spaniernes Lidenstabs, og at de ville komme til disse Egne, hvis de havde Haabet om at opdage det kostbare Metal der. Indianerinden, henrykt ved paa den Maade at kunde sikke sig Nær- værelsen af den hun elskede, aabenbarede ham Tilværelsen af uudtømmelige Guldminer skjult i Bjergene. Vis paa at erholde Tilgivelse som Besidder af denne Hemmelighed, begav Diaz sig

til Columbus, og aabenbarede ham denne Skat der var at finde. Vicekongens Broder Bartholomæus reiste med Diaz og en Troppeafdeling til Bjergene for at vinde Bekræftelse paa Opdagelsen. I faae Dage naaede de en Dal, hvor en Bjergsirrøm medførte Guld i Sandet, ligesom Strømmens Klippeleie var besat med Stykker af dette Metal. Columbus lod danne en lille Befæstning i Nærheden, udvidede de allerede fra Fortiden værende Miner, og høstede umaadelige Rigdomme til sine Regenter, og kom mere og mere til den Overbevisning, at have fundet det fabelagtige Ophirs Egne. Den imod sin unge Indianerinde taknemmelige og trofaste Diaz, som erkjendte, at han skyldte hende sin Benaadning, som sin Formue og Lykke, lod sin Forbindelse med hende helliges ved Bræster af hans Troesbekjendelse, og levede derefter i Fred, styrende sin Stamme.

Sexoghalvtredshindstyvende Capitel.

Efter at Columbus havde gjort denne Opdagelse, fulgte han uden Modstand Agnados Befaling, og indskibede sig med ham til Spanien. Han ankom der efter otte Maaneders Reise, mere som en Forbryder man fører til Retterstedet, end som en

Seirherre, der medbringer Seierstegn — Bagtalelse, Mistillid og Bebrejdelser modtog ham i Cadix. Spanien, som havde ventet Underværker, saa Intet fra Drømmenes forjættede Land, uden Eventyrere, hvis Haab vare stuffede, og som derfor bleve Anklagere samt nøgne Slaver. Den ulykkelige Cacique, altid i Djedas Haandjern, blev medtaget af Agnado, som et levende Seierstegn til Ferdinand og Isabella, men døde underveis forbandende sin Tillid til Spanierne og disses Forræderi. Columbus havde indrettet sin Dragt efter hans sørgelige Stilling, og begav sig til Burgos, hvor at Hoffet havde sin Residents i Fransiskanerdragt med en Strikke som Bælte, og barfodet, nedbøiet, af Aarenes og Sorgernes Vægt, med graanet Haar, som en Aandens bøn-faldende Mand, der vilde bede om Tilgivelse for sit ærefulde Liv. Isabella alene modtog ham med en øm Medlidenhed, og vedblev sin Dverbevisning om hans Dyder og Tjenester, denne Dronningens bestandige om end tilslørede Raade, styrkede Admiralen imod Hofmændenes Beskyldninger og Krænkelser. Han foreslog nye Reiser og videre Opdagelser, og man indrømmede, at ville betro ham andre Skibe, men lod ham henleve de faa Aar, som Alderen endnu havde levnet ham, i Uvirksohmhed ved systematiff Langsomhed. Den gudsfrøgtige Isabella bevilgede Columbus's

ny Magt og Titel, men bestemte tillige saadanne Vilkaar for Indianernes Behandling, at de i Menneffelighed og Frihedsfind vare langt forud hendes Tid. En Kvindes Hjerte tilintetgjorde saaledes allerede da af reen Følelse det Slaveri, som Philosophi og Religion først firehundrede Aar derefter kunde affkaffe. Endelig kunde den retfærdiggjorte Columbus igjen indstibe sig til sit nye Fædreland, men Had og Misundelse forfulgte ham ombord paa Skibet, der skulde bære hans Flag som Oceanets Admiral. Breviesca, Indiens Patriarks Statmester, var ligesom Fonsieca, Columbus's Uven, udbredte sig i Fornærmelser om ham, da han lettede Anker, hidtil havde han ved indre Styrke, og ved Følelsen af hans høie Stilling, fundet Taalmodighed til at bære Fornærmelser, men denne sidste uværdige Handling af hans Fjender opfyldte ham for første Gang med Bitterhed og Uvillie, og lod ham synke ned i det almindelige menneffelige Forhold, idet han for et Dieblisk svigtende af fra hele sin Sjæls Høihed, lod sin Arms Styrke udfolde sig, ved at slaa sin uværdige Forsølger ned i Dækket, og traadte ham under Fødder med Foragt. Dette var den europæiske Misundelses Afsted med den, hvis Lykke syntes den alt for stor for en Dødelig, men Admiralsens Hevn efterlod en ny Brede i Fonsiecas

Sjerle, og en ny Bestyldning til hans Fjenders Brug. Den gunstige Vind førte ham bort fra Landet, og fra dettes Uværdighed.

Syvoghalvtredstindstyvende Capitel.

Ad en anden Wei kom han denne Gang til Den Trinida som han gjenkjendte og nævnedes. Anløbende, forladende denne Ø, det virkelige amerikanske Fastland ved Dronokos Flodmunding. Havvandets Sødhed, som han smagte ved Bølgegangen, burde have overbevist ham om Fastlandets Nærværelse, da kun en Flod fra dette, kunde give saa stor en Vandmasse, at det kunde svække Havets Salt, men han gif i Land uden at ane, at han betraadde den ubekjendte Verden, som han fandt stille og øde, som en Eiendom der venter sin Herre. En fjern Røg over de udstrakte Skove, en forladt Hytte og nogle Fodspor af nøgne Fødder, var Alt, hvad han saa af Amerika, hvor han kun ogsaa satte sin Fod, og tilbragte en Nat under et ophængt Seil, men dette første Skridt burde have været nok for at give denne halve Verden hans Navn.

(Fortsættes.)

Borger-Bennen.

Syv og firesindstyvende Aargang.

Nr. 13.

Tordagen den 27de Marts 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

Christopher Columbus,

af Alphons Lamartine.

(Fortsat).

Otteoghalvtredssindstyvende Capitel.

Columbus forlod Pacia-Strømmen, og gjen-
saa efter virksomme Undersøgelser af de forskellige
Have Hispaniolas Bredder; hans Sjæls- og Le-
gemsmøje, hans lange Lidelse i Spanien, hans
Landsmænds Uafnemmelighed, Kongens Kulde,
og dennes Ministres Had. Nattevaagen under
Søreisen og Alderens Besværligheder havde svækket
ham mere end Bølgerne, hans Dine svækkede ved

Svønløshed og ved idelig Betragten af Søfortene og Stjernehimlen, vare betændte, hans Lemmer smertefulde og stive af Gigten, nægtede at bære ham, hans Sjæl alene var sund, og hans Geni, skuende Fremtiden, bar hans Tanke bort fra den nærværende Tids Lidelser. Bartholomæus, hans Broder, som havde vedblevet at styre Colonien under hans Fraværelse, var hans Støtte og Trøst og kom ham imøde, da Havnebægterne forkyndte Seilere paa Havet.

Bartholomæus fortalte sin Broder alle Hispaniolas mange Tilfældigheder under hans Fraværelse; neppe havde han faaet Landet beroliget og ordnet, forinden Spaniernes store Udsvævelser, og hans egne Officerers Sammensværgelser, havde omstyrtet hans Mods og Klogstabs Værk. En Underforvalter ved Colonien, ved Navn Koldan, en listig, men populair Mand, havde vidst at danne sig et Parti imellem Eventyrere og Matroserne, Spaniens Bærme, som var kastet fra Moderlandet over i Colonien. Han havde forenet sig med dem paa den modsatte Kant af Domingo, og sluttet Forbund imod Bartholomæus med de omboende Folkestammers Caciquer. Han havde bygget eller besat Fæstningsværker, hvorfra han trodsede den lovlige Regents Magt. Indianerne, som bemærkede deres Tyranners Uenighed, benyttede sig af denne til at gjøre Opstand selv, og

nægte at betale Skatter. Lovløsheden adsplittede den nye Befiddelse. Bartholomæus's Hellemod havde ondt ved at bevare Styrelsen i sine stærke Hænder. Djeda havde for egen Regning ladet udruste Skibe i Spanien, med hvilke han gjorde Landgang paa Dens østlige Side, og forenede sig der med Koldan, hvem der igjen senere forraadte Djeda og underkastede sig atter Regentens Magt. Under disse Coloniens Tilfiskelser havde en ung Spanier ved Navn Fernando de Guirara, som var af en mærkværdig Skjønhed, antændt en glødende Lidenstabs hos Anacoanas Datter, Enken efter den Cacique, som Djeda havde ført til Spanien, og som døde paa Reisen. Anacoano var endnu selv ung, berømt hos Dens Folkestammer for hendes udmærkede Skjønhed, og sit naturlige Geni, og poetiske Talent, som gjorde hende til sine Landsmænds tilbedede Sibylle. Uagtet hendes Mand's Ulykke havde hun fattet stor Beundring og uovervindelig Lidenstabs for Spanierne. Det Landstrøg, som hun og hendes Broder regjerede, vare de Fremmedes Fristed, hvor hun overførte dem med Gæstfrihed, Guld og Beskyttelse i deres uheldige Omstændigheder. Hendes Undersaatter, mere dannede end de andre indianiske Stammer, levede i Fred, rige og lykkelige under hendes Love.

Koldan, som regjerede den Del af Den, som

var undergIVEN den smukke Anacoana, blev stinsyg over Fernando de Guiraras Dphold og Indflydelse ved Fyrstindens Hof, forbød ham at ægte hendes Datter, og befalede ham igjen at indstibe sig. Fernando fængslet af sin Kjærlighed, nægtede at adlyde, og dannede en Sammensværgelse imod Koldan, men denne overraskede og fængslede ham ved sine Soldater i Fyrstindens Hus, og førte ham fængslet til Byen Isabelle, for at dømmes der. En fra Coloniens Hovedstad udsendt Expedition, der skulle undersøge hele Den, blev modtaget med venlig Forekommenhed i Anacoanas Residents. den troløse Fører af denne Expedition misbrugte Fyrstindens Tillid og Gæstfrihed, idet han ved hende lod indbyde tredive Caciquer fra Byens Indre, for at bivaane nogle Fester, som hun vilde give i Anledning af Spaniernes Nærværelse.

Under de festlige Dandse og Høitideligheder, havde Spanierne paatænkt Brand og Mord hos deres høimodige Værtinde, hendes Familie, Gæster og Folk, hvorfor de indbøde Fyrstinden, hendes Datter og de tredive Caciquer til fra en Altan at se nogle Manøvrer og Fægtninger, som Spanierne ville give tilhest ved deres Rytteri; dette skete, men paa engang styrtede Rytterne ind paa det vaabenløse Folk, som havde samlet sig af Nysgjerrighed paa Pladsen, sønderhuggede dem med

deres Sværd, og nedrede dem med deres Heste, imedens samtidig en anden Del af Rytterne omringede Fyrstindens Hus, for at hindre hendes og hendes Gjæsters Udgang. Spanierne satte derpaa Ild paa det Hus, hvor de selv nylig havde været Gjæster, betragtende med umenneskelig Grusomhed hvorledes den smukke Anacoana og hendes Huus omkom i Flammerne, paafaldende sine Gunders Hævn over hendes Mordere.

Denne Forbrydelse imod Gjæstfrihed og Ustyldighed og Herredømme i den berømte Anocoanas Hus havde styrtet hele Den i en Forfærdelse og Affky, som Columbus ikke i lang Tid formaaede at overvinde med al sin politiske Dyd og Klogskab.

Dette Blod og disse Flammer, der tilintetgjorde Fyrstinden, hvis Skjønhed blændede, og hvis poetiske Evner begejstrede hendes Undersaatters Kjærlighed og Hengivenhed, reiste sig som en Skillemur imellem Undertrykkerne, og de undertrykte — Den blev en blodig Valplads, et Fængsel og Kirkegaard for de lykkelige Indianere — Spanierne, ligesaa fanatiske i deres Profelytisme, som barbariske i deres Havesyge, gave her et Forbillede paa de mange Forbrydelser, der snart skulle udrydde Mexicanerne. Disse to Menneskeracer kvalte hverandre, idet de omarmedes.

Nioghalvtredsfindstyvende Capitel.

Zmedens at Columbus stræbte at adskille og berolige disse to Partier i Folket, bebreidede Kong Ferdinand ham, som søgte at helbrede Ondet, for disse Onder, dem fjendtlige Budskaber havde underrettet Kongen om. Columbus havde ansøgt Hoffet om at en høitstaaende Øvrigheds-Person maatte blive sendt ham, for at denne ved den kongelige Magts Domme, kunde indgyde Lydighed hos de ulydige Embedsmænd, Hoffet oversendte Bobadilla, en Mand af rene Sæder, men af et uhyggeligt Hovmod og fanatist. Den slet forklarede Magt, der var ham overdraget ved det kongelige Bud, gjorde ham paa engang overordnet enhver Magt, og underordnet samme. Kommende til Hispaniola, var han indtagen imod Admiralen, og stævneede ham paa en krænkende Maade til at møde som Anklaget for sig, hvor han lod bringe Lænker, som han befalede Soldaterne at paalægge deres General, men disse vante til Agtelse og Kjærlighed imod deres Overhoved, endnu mere ærværdig i deres Dine ved sin Alder og Hæder, tøvede ubevægelige, som om man befalede dem til en hellig Misgjærning.

Columbus udstrakte selv sine Arme imod de Lænker som hans Konge sendte ham, og lod sig lænke fra Haand til Fod af en af sine egne

Tjenere, en villig Bødel for en nedrig Gjerning, hvis Navn, Espinosa, Las Casas har bevaret som et Billede paa Utafnemmelighed og Grovhed, Columbus befalede selv sine to Brødre Bartholomæus og Diego, som endnu befalede et Armeekorps i det Indre af Landet, at underkaste sig Dommerens Befaling uden Modstand eller Knurren. Indesluttet i Fortet Isabellas Fængsel maatte han i flere Maaneder udholde Forhør i sin Sag, hvor alle de Gjenstridige, og alle hans Fjender, der vare blevne hans Anklagere og Dommere, overøste ham af Hjertets Lyst med de uværdigste og taabeligste Bestyldninger. Blevet en Gjenstand for det offentlige Raseri og Angivelse, hørte han i sit Fængsel de grusomme Spotterier og haanende Sange, som hans Forfølgere hver Aften kom for at krænke ham med, han ventede hvert Dieblif sine Bødler, men Bobadilla vovede ikke denne sidste Forbrydelse, hvorimod han befalede at Admiralen skulde forvises fra Colonien, og oversendes til Spanien, for at underkastes Kongens Retfærdighed eller Naade.

Alonzo de Billigo blev udnævnt til hans Bevogtning paa Overreisen, dette var en Mand af Hjerte, lydende sin militaire Pligt, men saaret over og fuld af Medlidenhed med Admiralsens Skjæbne, ønstede han at være ulydig, da Columbus saa denne Mand træde ind i Fængslet

tvivlede han ikke paa, at hans sidste Time var kommet, han var forberedet til denne, ved Følelsen af sin Uskyldighed og ved Bøn til Gud, men Naturen rørte sig dog i ham.

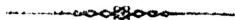
„Hvor fører De mig hen?“ spurgte han Billigo med Ord og med Blik.

„Til Skibet, der skal føre Dem herfra naadige Herre,“ svarede Billigo.

„Til Skibet,“ gjentog Columbus tvivlende paa det Ord, som gjengav ham Livet, „bedrager De mig ikke Billigo?“

„Nei naadige Herre, jeg sværger dem ved Gud, at Intet er mere sandt.“ Billigo understøttede Admiralens Skridt, da han lod ham gaa ombord, knust under sine Lænters Bægt og forfulgt af et feigt Folkefærds Forhaanelser.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Uhrmager G. W. Tietke.

Borger-Vennen.

Syv og fireåndsstyvende Aargang.

Nr. 14.

Tordagen den 3die April 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Christopher Columbus,

af Alphons Lamartine.

(Fortfat).

Rekke vare Skibene kommet under Seil, forinden Villeyo og Andreas Martin, Befalingsmænd over det Skib, som var bleven deres Anførers flydende Fængsel, nærmede sig med Erbødighed, ligesom hele Mandskabet til Admiralen, og ville aftage hans Lænker, men Columbus, for hvem disse Lænker paa engang vare et Lydighedstegn imod Dronningen, og et Uværdighedstegn for Menneskene, ved hvilke hans Legeme vel maatte lide, men hvori hans Sjæl fandt Fre,

takkede dem, men nægtede bestemt at blive befriet for disse Baand. „Nei“ sagde han, „mine Herskere have befalet mig, at underkaste mig Bobadilla, det er i deres Navn, at han har belæstet mig med Jern, jeg vil bære disse indtil de selv befrier mig derfra, og jeg vil bevare dem derefter,“ tilspøiede han med Bitterhed, ihukommende sine Tjenester og sin Uskyldighed, „som et Minde om den Løn Menneſkene have givet mig for mine Arbejder.“ Hans Søn ligesom ogsaa Las Casas beretter, at Columbus blev dette Forsæt tro, og altid senere bevarede disse Lænker ophængte for alles Dine i sit Huus, ligesom han bestemte ved sit Testamente, at Lænkerne skulle lægges med ham i Ligkisten, som om han ville forkynde for Gud sin Tidsalders Utaknemmelighed, og forevise ham Jordens Grusomhed og Ligegyldighed.

Tredsfindstyvende Capitel.

Partiernes Had reiste ikke med over Havet, Columbus Fangenskab, Udplyndring og Lænker, havde opvakt Medlidenhed for ham og Uvillie imod hans Bødler hos Cadix Folk, da man saae denne Olding, som nylig havde bragt et Reiserige til sit Fædreland, nu blive bragt tilbage fra dette

Reiserdømme, som en lav Forbryder der skulle forsones sine Tjenester, der misbilliges. Hjerterne oprirredes mod Bobadilla. Dronning Isabella, som dengang var i Granada, udgjød Taarer over denne uværdige Fremgangsmaade, og befalede at Lænkerne skulle byttes med pragtfulde Klædninger, hans Fangevogtere med en Vresvagt, der skulde ledsage ham til Granada, hvorhen hun lod ham kalde. Ankomsten der faldt Columbus for hendes Fødder hulkende af dyb Bevægelse og Erkjendtlighed, som længe berøvede ham Stemmen. Kongen og Dronningen ville ikke engang undersøge denne store Anklagedes Sag, men den var udslættet ved hans Værdighed og deres Agtelse for ham. De beholdt Admiralen nogen Tid ved Hoffet, og sendte en anden Gouverneur ved Navn Ovando til Indien for at afløse Bobadilla. Ovando havde de Dyder, der danne den ubestikkelige Mand, men ikke den Sjæls Storhed, som danne den høimodige Mand, det var en af disse Characterer, hvor Alt er snævert, selv Pligten og hvor Urligheden synes en Arv af Naturen, mindst af Alt, skicket til at erstatte en stor Mand, han modtog den Befaling af Dronningen, at han skulde beskytte Indianerne og forhindre deres Salg som Slaver. Den Columbus tilkommende Deel af Indtægter skulde sendes ham til Spanien, ligesom de Skatte som vare ham berøvede ved

Bobadilla. En Flaade af tredive Skibe bragte den nye Gouverneur til Hispaniola. Columbus befriet fra Forfølgelse, glemte Alderdommen, og lidende ved den Hvile og den Ære der gaves ham i hans Fædreland, var utaalmodig ved dette Forhold. Vasco de Gama havde nyligen fundet Veien til Indien ved det gode Haabs Forbjerg og Verden fuld af Beundring ved denne portugisiske Sømands Opdagelse, dette opvakte en ædel Kappelyst i Columbus's Sjæl, som overbevist om Jordklodens Kugleform, troede at naae de fjerne Lande ved stadig at seile mod Østen. Han ansøgte Spaniens Hof om Befalingen af en fjerde Expedition, og indskibede sig for sidste Gang i Cadix den 19de Mai 1502; hans Broder Bartholomæus, og hans Søn Fernando, dengang fjorten Aar gammel ledsagede ham. Flaaden var dannet af fire smaa Skibe, skikkede til at beseile Kysterne, og at kunne uden Fare trænge ind i Bugter og Flodmundinger, som han vilde undersøge. Besætningen bestod kun af 150 Søfolk.

Hvorvel at Columbus nærmede sig de halvfjerdsfindsthye Aar, modstod hans Sjæls Kræfter Alderens Besværligheder og ham paahvilende smertefulde Sygdomme, hverken disse eller Tanken om den sig nærmende Død, kunde bringe ham fra sit Diemed.

Han sagde: „Mennesket er et Medskab i For-

synets Gaand, til Udførelsen af dets Hensigter, saalænge som Legemet kan, bør det Sjælen at ville arbeide."

Det var hans Hensigt i Forbiseiling at besøge Hispaniola for der at proviantere sig, hvortil han havde Hoffets Tilladelse. Han gennemfoer Oceanet med stormfuldt Veir, og fik Hispaniola ifigte med knækkede Master, sønderrevne Seil, uden Vand og Levnetsmidler, hans søkyndige Bemærkninger spaaede ham endnu skrækkeligere Orkaner, end som dem han havde udholdt, og han sendte et Fartøi til Ovando med Anmodning om at maatte søge Sikkerhed paa Byen Isabelles Khab, idet han ved sine Kundskaber var vis paa de Farer, der ville bringes af Havets Magt ved Kysten, underrettede Ovando derom, og bad ham udsætte Afreisen af en talrig Flaade, der var færdig til at affeile fra Hispaniola til Spanien. Ovando nægtede ubønhørlig Columbus Beskyttelse for et Dieblif i den af ham selv opdagede Havn, hvorfor han fornærmet fjernede sig søgende Tilflugt langt fra Ovandos Besiddelser, under fjernere Kyster af Den, ventende der det Uveir han havde forudsagt.

Dette ventede Uveir opslugte hele Gouverneurens Flaade, med dens Skatte og tusinde Spanieres Liv, Columbus følte Uveirets Magt paa den Khab, hvor han havde søgt Ly og

beklagede sine Landsmænds Ulykke, forladende denne ugjæstfrie Kyst, gjensaae han Jamaika og landede paa Fastlandet i Honduras Bugten. Tredsindstyve Dages vedvarende Storm, kastede ham som en Boldt fra den ene Kyst til den anden, fra Fastlandet til Dorne, paa ubekjendte Strande af dette Amerika, hvis Storme syntes at ville bekjæmpe hans Erobring af sig. Han tabte et af sine Skibe med dets Besætning af 50 Mand ved en Flodmunding, som han gav Navn af „Desastres“. Havet var haardnakket i at lukke ham Veien til det Indien, han altid troede at see, og han kastede Anker imellem en deilig Ø og Fastlandet. Besøgt af Indianere, indskibede han syv af disse paa sine Skibe, for at lære deres Sprog og modtog deres Veiledning for sine Undersøgelser, med disse Indianere landede han paa en Bred, hvor der fandtes Dverflødbighed af Guld og Perler i Indbyggernes Besiddelse.

I Begyndelsen af Aaret 1504 beseilede han Strømmen Veragna, og sendte sin Broder Bartholomæus med 70 Mand for at besøge Byerne paa Kysterne og søge efter Guldminer, men denne fandt kun Skove og Vildt. Admiralen forlod da Floden, og trængte ind i en Anden, hvis Bredder vare befolkede af Indianere som ødslede Guld til hans Besætning i Bytte for de almindeligste europæiske Legetøier, han troede sig

da ved Maalet for sine Drømme, men fandt Spidsen af sin Modgang.

Krigen udbrød imellem denne Haandfuld Europæere og den talrige Befolkning paa disse Kyster. Bartholomæus overvandt med egen Haand den mægtigste og meest frygtelige indianiske Cacique, og bortførte ham som Fange. En lille By, som Spanierne havde bygget paa Strandbredden for der at drive Handel med Indianerne fra det Indre, blev taget og brændt om Natten af de Bilde, otte Spaniere gjennemstufne af deres Pile udaandede under deres Hytters Ruiner. Bartholomæus samlede de Modigste, og jog de vilde Horder tilbage i Skoven, men Willien voxede fra begge Sider ved det udgydte Blod. De indianiske Canoer overfaldt i stor Mængde en Chaloupe fra Flaaden, som søgte at trænge høiere op i Floden, og hele den europæiske Besætning lemlstedes. Under denne hidfige Strid var Columbus holdt ombord ved Legems Svaghed. Den fangne Cacique og hans vigtigste Mænd holdtes ombord paa Skibet i Forvaring, men underrettede om deres Eiendoms Ødelæggelse og deres Kvinders Fangenskab, søgte de at undsly ved i Nattens Mørke at løfte den Luge, som dækkede deres Fangerum; men Besætningen, som hørte Støien herved, styrtede dem tilbage i

Stummet, og lukkede Lugen med en Jernstang. Den næste Morgen, da man aabnede Lugen for at bringe dem Næring, fandt man kun deres Lig. Den Ene af dem havde dræbt den Anden for at undgaa Slaveriet.

(Fortsættes.)

Borger-Bennen.

Syv og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 15.

Tordagen den 10de April 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Med indtraadt Vacance, er en Reservebudtjeneste bleven ledig, som kan ansøges af Medlemmer af Selskabet. Selvkrevne Ansøgninger om denne Bestilling, stilede til Administrationen, kan i Løbet af 3 Uger fra Datum indleveres til Selskabets Bogholder, Inspektør J. Em. Larsen, store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 30te Marts 1875.

C. N. Lantrup   B. Petersen.   D. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Christopher Columbus,

af Alphons Lamartine.

(Fortfat).

Enogtredssindstyvende Capitel.

Ved Brændingen var Columbus snart berøvet Forbindelsen med sin Broder, som var paa Land med Resterne af Expeditionen, og en saare mangelfuld Forbindelse var blot mulig ved en af hans Officeres Mod, som sømmende bragte og modtog stadig mere sørgelige Nyheder, og Admiralen kunde ikke forlade sine og overlade dem til deres Uheld, Uro, Sygdom, Hunger og Udsigt til et Skibbrud, uden nogen Hjælp eller Tilflugt paa denne saa ønskede og saa sørgelige Jordbund, strede i hans Hjerter med den heltemodige Fasthed og den gudsfrygtige Hengivenhed i Forsynets Villie som besjælede ham, som følte sig samtidigt som Herrens Sendebud og hans Offer. Han beskriver saaledes sin Sjæls Tilstand i de søvnløse Nætter: „Udtømt og nedbøiet var jeg hensunken i mig selv, da jeg hørte en Røst udtale følgende Ord, gennemtrængt af Smerte og Medlidenhed: „„Uforstandige Mand saa langsom til at tro og at tjene Din Gud — hele Verdens Gud — har han handlet anderledes med sine

Tjenere Moses og David? Fra Din Fødselsstund har han altid havt Omsorg for Dig; da Du naaede Mands Alder, har han ladet det ringe Navn tone forunderligen over hele Jorden, han har givet Indien i Din Magt, dette Skabningens benaadede Land, han har ladet Dig finde Nøglerne til det umaadelige Havs Grændser, indtil da luffet med sine stærke Baand, vend Dig til ham, og lovpriis, velsign hans Barmhertighed imod Dig. — Hvis der endnu er noget stort Foretagende at udføre for Dig, skal Din Alderdom visseelig ikke være nogen Hindring for hans Hensigts Opfyldelse. Var Abraham ikke over et Hundrede Aar gammel da han avlede Isaaq og var Sara ung? Hvem er Aarsag i den Bedrøvelse der nu opfylder Dig? Er det Verden eller er det Gud? De Løfter som han har givet Dig, har han aldrig brudt, aldrig har han sagt efter at have brugt Din Tjeneste, at Du havde forstaaet ham urigtigt. Han holder Alt hvad han skylder Dig og meer end dette. Hvad Du lider, nu er Løn for Dit Arbejde i Andres Tjeneste, hvis Farer Du har maatte udsætte Dig for. Frygt da ikke men fat kun Mod og Tillid, selv i Fortvivlelsen, al den Modgang ere skrevne, og besluttede uroffelig ikke uden Grund, og den maa opfyldes.““

„Denne Røst, som havde talt til mig, skjænkede mig Trøst og No.“

Tooghalvtredfindstyvende Capitel.

Endelig beroligedes Havet ved den blidere Aarstid, og de to Brødre, saalænge adskilte, gjen-
 saaes atter paa deres Skibe, langsomt naaede de
 Hispaniola. En af de tre Caraveller strandede
 paa Kysten, og Columbus havde nu kun to gamle
 Fartøier til at optage hele Besætningen. Hans
 nedslaaede Ledsaagere, uden Kræfter, og uden Lev-
 netsmidler, hans Ankere tabte, hans Skibe lætte,
 idet de vare gjennemgaaede af Orme, saa at de
 efter hans egne Ord havde ligesaa mange Huller
 som en Vikubes Vorkage. Ubarmhjertige Storme
 kastede ham fra Hispaniola til Jamaica, og da
 gave hans synkefærdige Skibe neppe Tid til at
 lade dem strande ved en ubekjendt Bugt, og at
 binde dem sammen med Touge, og fastgjøre nogle
 Planke paa begge Skibenes Dæk, og at udspænde
 Telte paa disse for Mandskabet, ventende For-
 synets Hjælp i denne skrækkelige Tilstand. Indi-
 anerne, tiltrukne ved dette Skibbrud, og ved Synet
 af denne svage Bygning, opreist paa deres Strand-
 bred, gave Spanierne nogle Levnetsmidler imod
 Gjenstande uden Værdi, men hvis Nyhed fængslede
 deres Dine. Saaledes randt Maaneder hen,
 Levnetsmidlerne udtømtes, Fremtidens Skrække-
 billeder i Forening med Mandskabets Knurren,
 styrtede Admiralen i ængstelige Tanker. Det

eneste Frelsens Haab, som var tilbage, var en Underretning om hans Nød til Ovando, Hispaniolas Gouverneur, men halvhundrede Sømile skilte denne D fra Jamaica. En af de Billedes Canoer var det eneste Fartøi han kunde skaffe tilbeie. Hvilken Mand var sine Brødre hengiven nok til at vove sit Liv paa det store og skrækkelige Element, paa et udhulet Træ uden anden Styrelse end en Nare. Diego Mendez, en ung Officer af Besætningen havde allerede i andre farlige Forhold vist saamegen Fornegtelse af sig selv, som de udvise, der udføre Heltegjerninger lig Mirakler, erindredes en Nat af Admiralen, som hemmelig lod ham kalde til sit Leie, hvortil han var fængslet af Gigten, og sagde til ham: „Min Søn af Alle os her, ere du og jeg de Eneste, som forstaa de Farer for hvilke vi ere udsatte, og som true os med Døden, der er os kun levnet et eneste Middel til Frelse. En maa udsætte sig for Døden, for enten at redde os Alle, eller selv at dø, vil Du være denne Ene?“ Mendez svarede, „naadige Herre! Jeg har mange Gange opoffret mig villig for mine Brødre, men der er dem iblandt disse, som ere fornærmede ved at deres Gunst altid foretrækker mig, naat der er en glimrende Handling at udføre. Foreslaa imorgen hele Besætningen hvad De nu har tilbudet mig, vil Ingen anden udføre det, saa er jeg beredt dertil. Næste

Morgen opfyldte Admiralen Mendez Forlangende. Hele Besætningen raabte paa Umuligheden af at foretage den lange Reise paa et Stykke Træ der var et Legetøi for Bind og Bølger, da traadte Mendez frem, og sagde besteden: „Jeg har kun et Liv at miste, men jeg er beredt til at udsætte dette for Eders Tjeneste, og vores Alles Frelse, jeg giver mig i Guds Baretægt. — Han reiste og skjultes snart af Havets Laage og Skum for Spaniernes Dine, hvis Liv han førte med sig og sin Skjæbne.

Treogtredshindstyvende Capitel.

Imidlertid havde haabløs Forventning, aldeles Affondring fra den bekjendte Verden, forbitret Admirals Besfagere imod ham, hvem de tilskreve deres Fald. To af hans Yndlings Officerer Diego og Francisco Borrás, hvem han havde behandlet som Sønner, og beskikket i de øverste Kommandoer paa Flaaden, bleve de første, som knurrede imod ham, og snart bevirkede Fornærmelser og Opstand, benyttede sig af en Crisis i Admirals Svaghed, som fængslede ham til Reiet, og dragende Halvdelen af Matroser og Soldater med dem, bemægtigede de sig et Parti

Levnetssmidler og Baaben, samlede deres Medskyldige ved Raabet Castilien, og overvældede Admiralen med Fornærmelser og Forbandelser. Columbus værgeløs ved Sygdom, kunde blot løfte sine Hænder imod Himmelen, og bede dem, men forgjæves, om at vende tilbage til deres Pligt. De foragtede hans Taarer, som hans Befalinger, bebreidede ham hans Alder og hvide Haar, og hans legemlige Lidelser, og løftede Baaben imod hans Hoved.

Bartholomæus Columbus fastede sig bevæbnet med en Landse imellem Admiralen og Oprørerne, imedens at Admirals Tjenere bevarede ham med deres Arme, og understøttet af det troblevne Mandskab reddede de ham fra Døden, ligesom Broderens Magt paa Skibene. De to Brødre Porraz, og halvt hundrede af deres Medskyldige, forlode Skibene, ødelagde Omegnen, oprørte de Indfødte ved deres Fremfærd, prøvede forgjæves at bygge Fartøier, for at begiøe dem til Hispaniola, døde tildeels under Forsøget, og Resten vendte tilbage for at angribe Columbus og deres Landsmænd i Skibene, bleve overvundne ved Bartholomæus utrættelige Haand, som dræbte deres Fører Francisco Porraz, og vendte endeligen tilbage til deres Pligt, bedende Columbus om Tilgivelse, for deres Utafnemmelighed, og deres Opstand. Columbus Sendebud var imidlertid

paa sin svage Barkstamme, bleven ført af Forsynet over Havets Orken, og strandede som Brudstykke af et fjernt Skibbrud, paa Hispaniolas Klipper. Ført af de Indfødte igjennem Den, naaede han endelig efter uendelig Fare og Møie til Gouverneuren Ovando, overleverede ham Admiralens Budskab, og søgte ved sin mundtlige Fortælling, at vække den Interesse og Medlidenhed, som Columbus og hans Ledfageres sørgelige Stilling maatte indgyde alle hans Landsmænd.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet
ere foreslaaede:

Grosserer B. N. Schmidt.

Proprietair N. C. Rasch.

Borger-Vennen.

Syv og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 16.

Lørdagen den 17de April 1875

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Christopher Columbus,

af Alphons Lamartine.

(Fortsat).

Men om det nu hidrørte fra Mistro, Kulde eller hemmeligt Dnske om en altfor stor Rivalis Tilintetgjørelse, som kunde være ham farlig, saa lod den spanske Gouverneur i Hispaniola, Dage og Maaneder rinde hen, uden at gjøre noget, og endelig sendte han lige imod sit Dnske, et let Skib under Commando af Escobar, for at undersøge de Skibbrudnes Tilstand uden at anløbe Kysten, eller tale med Besætningen. Dette Skib var ankommet, og atter vist sig i det Fjerne, for Co-

lumbus og hans Matroser, med saadan Hemmelighedsfuldhed, at deres Overtro antog det for et Phantome, der skulde friste deres Tro og forudsige deres Død.

Endelig bestemte Ovando sig til at sende Skibe til Admiralen, for at udrive ham af hans ynkkelige Stilling og befri ham for Hungersdøden. Efter et Skibbrud paa sexten Maaneder gjensaae Admiralen, svækket af Alder, Svagelighed og Modgang paa nogle Dage den D, hvis Herredømme han havde skabt og hvorfra Skinsyge og Utafnemmelighed havde fordrevet ham. Han tilbragte da nogle Maaneder tilsyneladende godt modtaget i Gouverneurens Hus, men udeluftet fra al Indflydelse paa Regjeringen, seende sine Fjender i Gunst, sine Venner fordrevne og forfulgte for deres Trostabs Skyld. Han maatte græde ved den Des Odelæggelse og Slaveri, som han havde opdaget, en Verdens Hæve, og som han nu fandt som en stor Grav, for hans kjære Indianere. Hans egne Eiendomme confiskerede, hans Indtægter beskaarne, hans Landgodser mennesketomme og udyrkede, Alt forenet for at overgive ham til Alderdom, Sygdom og Fattigdom.

Endelig blev han med sin Broder og Søn, samt nogle Tjenere kastet ombord i et Skib, der vendte tilbage til Spanien, omtumledes af Storm efter Storm, indtil han naaede St. Lucar, hvor

han udslibede sig den 7de November, og hvorfra han bragtes til Sevilla, med sundet Kraft, døende Legeme, men uovervindelig og udødelig Aand, Billie og Haab.

Fireogtredsindstyvende Capitel.

Besidderen af saa mange Lande og Øer, havde ikke et Tag til at optage ham i sit Ly. „Naar jeg vil spise eller sove,“ skriver han fra Sevilla til sin Søn „maa jeg søge hen i et Bærtshus, og oftere har jeg Intet, hvormed jeg kan betale min Mad og min Seng.“

Hans Ulykke og Fattigdom var ham mindre utaalelig, end hans Ledsageres og Tjeneres Elendighed, som han havde knyttet til sig ved saa meget Haab om Lykke, og som nu bebreidede ham deres skuffede Haab og Elendighed.

Han skrev til Gunst for dem, til Kongen og Dronningen, men den utafnemlige Pörrar, den beseirede Dprører, som skylde hans Høimodighed sit Liv, var kommet ham i Forkjøbet, og havde indtaget Kongen imod sin Belgjører.

„Jeg har tjent Deres Majestæter,“ skriver han, „med saa megen Iver og Bestandighed, som om jeg skulde have vundet Paradis derved, og

har jeg feilet i Noget, saa er det fordi mine Kræfter og Evner ikke har kunnet mere."

Han regnede med Grund paa sin Beskytterinde Dronning Isabellas Gunst og Retfærdighed, men denne hans Støtte faldt ogsaa bort, Ulykken havde ogsaa rammet hende, hun hentæredes utrøstelig ved sin meest elskede Datters Død. Nær ved Døden skrev hun sit Testamente, dette Bidnesbryd om hendes Ydmyghed i hendes ophøiede Stilling, og den bestandige Omhed for hendes Gemal med hvem hun ville blive forenet endog efter Døden.

„Mit Legeme skal henlægges i Alhambra i Granada, i en Grav lige med Jorden, saa at den trædes med Fødder, en simpel Steen paa den bære mit Navn, men hvis at Kongen min Herre skulle vælge sig et andet Gravsted i noget andet Tempel eller noget andet Sted i vore Kongeriger, saa ønsker jeg, at mit Legeme bliver udgravet, og ført derhen, for at henlægges ved hans Side, paa det at vore Legemers Forening, i Graven, bevidner og bekræfter det Forbund, som vore Hjertter har sluttet i Livet, og som jeg haaber af Guds Barmhjertighed, vore Sjæles Forening i Himlen."

„O min Søn," skriver Columbus til Diego, da han havde erfaret sin Belgjørerindes Død, „lad dette være Dig en Undervisning, for hvad

Du nu har at gjøre, det første er gudfrygtigen og oprigtigen at anbefale Gud vor Dronning og Herferindes Sjæl, hun var saa hellig og god at vi kunde være forsikrede om hendes evige Ære, og hendes Beskyttelse i Guds Baretægt mod al denne Verdens Modgang og Sorg. Det Andet er at Du skal vaage og arbeide for Kongens Tjeneste, han er Christenhedens Fyrste. Erindre Dig, naar at Du tænker paa ham, at naar Hovedet lider, saa lider alle Legemet's Lemmer. Hele Verden bør bede om Trøst for ham, og hans Dages Bevarelse, men vi hans Tjenere skulle især gjøre dette."

Saadanne vare Columbus Trostabs- og Taknemmeligheds Følelser, midt i hans Unaade, men Isabellas Død borttog ikke alene hans Formue, den tog ogsaa hans Liv.

Tilbageholdt i Sevilla ved hans Eiendeles Udebliven, og ved hans Lemmers tiltagende Skrøbelighed, havde han kun til sin Trøst sin Broder Bartholomæus og sin Søn Fernando, som sexten Aar gammel udviste alle den modne alvorlige Mands Egenskaber forenet med Unglingens Friskhed.

„Elst ham som en Broder," skriver Columbus, til sin ældste Søn Diego, dengang ved Hoffet, „Du har ingen Anden, ti Brødre skulde ikke være for mange for Dig, jeg har aldrig havt bedre

Benner end mine Brødre." Han bad Bartholomæus, at føre det unge Menneſte til Hoffet, og anbefale ham til hans legitime Søn Diego, og Bartholomæus reiste med Fernando til Segovia, Hoffets daværende Reſidents, forgjæves ſøgte han der at vinde Dpmærktſomhed og Retfærdighed for Columbnus, hvorfor denne ſelv da Foraaret havde mildnet Luften, kom derhen ledsaget af ſin Broder og ſine Sønner, men hans Nærværelſe ſyntes at være uleiligende for Kongen, hans Fattigdom var en Bebreidſe for Hoffet. Dommen over hans Dpſørſel, ligesom Sagen om hans Eiendommens Tilbagegivelse, bleve henlagte under Samvittigheds Raadet, ſom uden at vove at nægte hans Ret, misbrugte hans Taalmodighed over al Maade, og ødelagde ſamtidigt hans Liv. Hans ſtadige Lands Uro, Overbeviſningen om den Fattigdom, i hvilken han ſkulde efterlade ſine Brødre og Sønner, forøgede hans legemlige Lidelſer.

Fra ſit Smertens Leie ſkriver han til Kongen:

„Maatte Deres Majeſtæt ikke finde det paſſende at opfylde de Løfter, ſom jeg har modtaget af Dem og af den nu ſalige Dronning, ſtride imod Deres Billie var at ſtride imod Binden, jeg har gjort hvad jeg bør gjøre; Gud, ſom altid har været mit Forſvar, gjøre det Øvrige, efter ſin guddommelige Retfærdighed.“

Columbus følte at Livet nærmede sig til Slutningen for ham, men han bevarede sit faste Mod, hans Broder med hans Søn Diego, vare reisne bort efter hans Befaling, at ansøge Dronning Juana, Isabellas Datter, som vendte tilbage fra Flandern til Castillien, om hendes Understøttelse i hans Sag. Den legemlige Smerte, den aandelige Uro, Følelsen af hans Dages nære Ende, som syntes altfor nær til at han forinden turde vente Retfærdighed, hans Fjenders Triumph ved Hoffet, Hofmændenes Tilfidesættelse, Kongens Kulde, hans Broders og Søns Fraværelse, Ensomheden i den glemfomme eller utaknemmelige Stad, Grindringen af et Liv hvis ene Halvdeel var svundet hen i Forventningen af en stor Bestemmelses lykkelige Komme, og hvis anden Halvdel i Beklagelse af hans store Tankes for ham unyttige Udførelse, uden Tvivl ogsaa Medlidenhed med denne uskyldige indianske Folkeslægts Skjæbne, den han havde fundet fri og lykkelige som Børn i deres deilige fædrelandske Have, og som ved hans Mellemkomst vare blevne Slaver, berøvede deres Alt og tilintetgjorte ved deres Tyranners Hænder, hans Brødre uden Hjælp, hans Sønner uden Uro, Tvivlen om hans Grindrings Skjæbne hos de kommende Slægter. Geniets Dødskamp i Misfjendelsens Tider. Alle hans legemlige Lidelser, som ogsaa hvilede paa hans Aand, det Forbi-

gangne, det Nærværende, og det Tilkommende
 tyngede samtlige paa Oldingen, ensom og forladt
 i sit Kammer i Segovia. Han forlangte af en
 af sine Tjenere, den ældste og sidste af hans
 Ledsaagere paa hans Reiser, delende nu hans
 Glendighed, som tidligere hans Ure, at denne
 skulde bringe ham paa Sengen en lille Bønnebog,
 en Gave til ham fra Pave Alexander den Sjette,
 fra hin Tid, hvor Jordens Herskere betragtede
 ham som deres Ligemand, og han nedskrev paa
 et Blad af denne Bog, med rystende Haand sit
 Testamente, tilskrivende denne Bog en guddommelig
 Indvielse.

(Fortsattes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er
 foreslaaet:

Forvalter Borregaards Datter C. B. G.

Borger-Bennen.

Syv og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 17.

Tordagen den 24de April 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Christopher Columbus,

af Alphons Lamartine.

(Sluttet.)

Det var et besynderligt Tilfælde for denne stakkels gamle Tjener at see Oldingen henlagt paa det smertelige Sygeleie i et leiet Hjem i Segovia forladt af hele Verden, at bortgive ved sit Testamente næsten Halvdelen af Jorden med dens Have, Der og Lande som et Herredømme for hans Søn Diego og i Tilfælde af dennes Død uden Børn, til hans naturlige Søn, den unge Fernando, ligesom hvis denne ogjaa skulde dø uden Afkom, til sin elskede Broder Bartholo-

mæus og dennes Aftom. „Jeg beder mine Souverainer og deres Eftersølgere,“ siger han, „at overholde for bestandigt denne min Willie, med Hensyn til mine Eiendomme, Rettigheder, Embeder og Gods, jeg, som er født Genueser, har taget Tjeneste i Castillien, og har opdaget for dette, Indiens Fastland og Der. Min Søn skal beklæde min Stilling som Admiral, for den Deel af Havet, der strækker sig Besten for en Linie, draget fra den ene Pol til den anden. Gaaende over til Anvendelsen af hans Indtægter, som vare ham tilsikrede ved hans Tractater med Isabella og Ferdinand, uddelte Oldingen med Klogskab og Kundhaandethed de Millioner, som tilkom hans Familie. Han bestemte en Fjerdepart til sin Broder Bartholomæus, to Millioner aarlig til sin Søn Fernando, hvis Moder, Donna Ben-trice Enriques, som han aldrig havde ægtet og som hans Samvittighed bebreidede ham at have forladt under hans Opdagelsesreiser, han erindrede sin Arving om at tilstaae denne hans mørke Dages Ledfagerinde, en betydelig Pension. Han synes at bebreide sig selv nogen Uafnemlighed og Haardhed mod Gjenstanden for hans anden Kjærlighed, thi han tilføier Testamentet følgende Ord med sin ved Døden tunge Haandskrift: „Dette blive opfyldt til min Samvittigheds Beroligelse, da dette Navn og Grindringer, er en tung Byrde

paa min Sjæl." Vendende derpaa Tanken til sit Fædreland, som et senere Opholdssted aldrig udfletter af et Menneskes Hjerte, skænker han en Erindring af Staden Genua, hvor Tiden havde bortrevet hele hans Slægt paa nogle fjernt Paarørende nær, der vare blevne tilovers ligesom de adspredte Rødder i Jorden af det fældede Træ. Han skriver: „Min Søn, Diego, befaler jeg bestandigt at underholde paa ærefuld Maade et Medlem af vor Familie, som maatte bo i Genua, med dennes Hustru, saaledes som det passer sig for Personer, der ere forbundne med os, og jeg vil, at denne Familie bestandigt bevarer Fødselsret og Ophold i denne By som dens Borger, thi det er der jeg er født, og hvorfra jeg er kommen.

Med den Columbus og hans Tidsalder særegne ridderlige Hengivenhed for deres Herkere, tilføjer han: „Min Søn skal bestandig tjene og lyde Kongen, Dronningen og deres Efterfølgere, selv med Tab af Liv og Gods, siden det næst Gud er dem, som have givet mig Midler til at gjøre mine Opdagelser. Det er vel sandt," tilføjer han i en bitter Erindring, og ligesom bebreidende, „at jeg er kommen til dem langt borte fra for at tilbyde min Tjeneste, ligesom at der hengik meget lang Tid, forinden man ville tro paa den Gave, jeg bragte deres Majestæter, men dette var saa naturligt, thi det var jo en Hemme-

lighed for hele Verden og kunde ikke andet end vække Mistro. Det er derfor jeg ffyllder mine Herfkere at dele Vren med dem, thi de vare mine første Støtter.

Femogtredssindstyvende Capitel.

Columbus vender tilfildst alle fine Tanker imod Gud, fom han altid havde anfeet fom fin enefte virkelige Herre, og betragtende fig selv hvilende i Forfynets Haand, fom dets Redfkap og Tjener. Hengivenhed og Tro, disse hans hele Livs Driveffjedre, fulgte ham i Dødstimen. Han ydmygede fig for Naturens Krav, men hævvede fig ved Guds Haand, den han altid i Medgang og Modgang, havde følt fom fin fafte Støtte, der heller ikke svigtede ham, da han ffulde forlade Jorden. Midt i Angeren over fine Feil og Synder, følte han Haabet om fin Udødelighed paa Jorden fom i Himlen. Digter i Hjertet, fom alle hans Taler og Skrifter vife ham at være, laante han Pſalmernes hellige Toner til at opffylde hans Sjæls fidfte Tanker, hans Læbers fidfte Lyd. Paa Latin udtalte han fit fidfte Farvel til denne Verden, og overgav med høi Røft fin Sjæl til dens Skaber. Tilfreds med fin Gjerning forlader Tjeneren den fynlige Verden,

som han har forøget, for at drage hen i den usynlige Verden, med dens umaalelige Storhed og uendelige Kloders Mængde.

Serogtredssindstypende Capitel.

Hans Aarhundredes Misundelse og hans Hersteres Utafnemmelighed forsvandt med den store Mands sidste Suk, som de havde gjort til deres Offer. Hans Samtid syntes ligesom at skynde sig med at give Erstatning til den Døde for de Forsølgelser, de havde beredet den Levende. Man beredede Columbus en kongelig Fordefærd. Hans, ligesom senere hans Søns Liig, bleve efter at have været nedlagte i forsskjellige Begravelser i Spaniens Kirker, endelig efter deres Ønske henlagte og begravede paa Hispaniola ligesom Eroberen til sin Erobring. De hvile nu paa Cuba. Men ved Guds underlige Raad eller ved Menneskenes Utafnemmelighed bærer ingen af Amerikas Egne hans Navn, imedens de stride om den Ære at bevare hans Støv.

Syvogtredssfindstyvende Capitel.

I Columbus forenedes alle den virkelig store Mands Egenskaber, Geni, Arbeidsomhed, Taalmodighed, Skjæbnens Luner overvundet ved Naturrens Magt, blid, men utrættelig Vedholdenhed, for at naae Maalet, Hengivenhed i Himlens Fjærelser, Kamp imod Forholdene, lang ensom Grunden paa en Tanke, heltemodig Udførelse af denne Tanke, koldblodig Uforsagthed imod Elementernes Magt og Dødens Rædsler. Tillid, ikke paa et Mennekes, men paa Mennekeshedens Stjerne, et dristigt henkastet Liv, uden at see tilbage styrkende sig i dette ubekjendte Ocean, fuldt af Spøgelser, et Rubicon paa 1500 Mile, utrættelige Studier, Kundskaber langt over hans Tids Horizont, dygtig og ærlig Behandling af Mennekeshjerterne, for at lede disse til Sandheden, ædel Høflighed og Bærdighed i de ydre Former, som tilkjendegav Sjælens Storhed og fortryllede Dine og Hjerter, Beltalenhed i Forhold til de høie Tanker, som besejrede de oprørske Besætningers Rasen, og overbeviste Konger, digterisk Stil, som fremhævede de Undere, han havde opdaget, ligesom tro Billeder, den Natur, de fremstille, en umaadelig, glødende og virksom Kjærlighed for

Menneskeheden, i en saadan Udstrækning, at det ikke mere erindres, hvilke Tjenester, den har udført. En Lovgivers Bidsdom, med en Philosophs Blidhed imod disse stakkels Indianere, Børn af det menneskelige Kjønn, hvem han vilde bringe under den gamle Verdens Formynderskab, men ikke under tyrannisk Magt og Tryk. Forglemmelse af Fornærmelser, høimodig Tilgivelse mod sine Fjender, Gudsfrøgt, og endelig Dyden, som indeslutter og forherliger Alt det Øvrige, naar den som hos Columbus hviler paa Tanken om Guds Allestedsnærværelse, en strængt dømmende Samvittighed, Barmhjerlighed imod Andre, Taknemmelighed i gode Dage, Hengivenhed i Modgang, Guds Tilbedelse overalt og altid, saaledes var denne Mand, vi kjende Ingen mere fuldendt, han indeholdt Mange i sig alene, han var værdig til at legemliggjøre den gamle Verden, i den ubekjendte nye Verden, som han først af alle Europæere betraadte, og at bringe hidhen alle den gamle Verdens Dyder, ubesmittet med en eneste af dens Laster, hans Indflydelse paa Civilisationen var umaadelig. Han ligesom fuldendte Verdens Skabelse, ved sin Opdagelse, han fremskyndte langt mere end nogen Anden før ham, det store Værk, Menneskeslægten's moralske Enhed.

Dette Værk var dog saa overordentlig stort,

at det ikke kunde værdigen belønnes, ved at en Fjerdedeel af Verden havde baaret hans Navn, Amerika bærer det ikke, men den hele Menneffeslægt, nøiere forenet ved hans store Værk, bærer Columbus Navn over hele Kloden. —

A. Lamartine.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Fyrværker S. Amundsens Datter Emilie Teresie.

Borger-Vennen.

Syv og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 18.

Tordagen den 1ste Mai 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjorelse.

Tirsdagen den 23de Marts 1875 afholdtes en Repræsentantforsamling i Selskabet, ved hvilken 26 Repræsentanter vare tilstede, og blev følgende foretaget og forhandlet:

1. Forsamlingen underrettedes om, at det lovbestaaende Eftersyn af Selskabets Penges-Effekter m. M., i Anledning af sidste Administrations-År, ved hvilket Justitsraad D. F. Olsen gjenvalgtes som Administrator, har fundet Sted den 12te Februar d. A. ved de dertil valgte Repræsentanter, Inspektør Herk, Professor Holbech og Kammeraad

Heiberg, samt at de i Selskabets Hovedbøger opførte Aktiver forefandtes som anført, og findes antegnede i Administrationens Forhandlingsprotokol.

Ifølge dette Estersyn bestod Selskabets Midler den 31te Decbr. 1874 i:

- a. Et Indtegnelsesbevis af 22de Febr. 1827, Folio 2920 Litr. C, fra Direktionen for Statsgjælden og den synkende Fond for indleverede Statsobligationer til Beløb 100,000 Rd.
- b. Nationalbankens Resipisser for de i Banken deponerede, Selskabet tilhørende Obligationer, af det dansk-engelske 4 pCt. Laan med tilhørende Rentekopons.
9,100 Litr., ansatte til Værdi . . . 77,350 Rd.
- c. Samtlige Obligationer for de Selskabets Medlemmer tilstaaede rentefri Laan, til Rest 16,261 Rd.
- d. 3 Obligationer af Kjøbenhavns Kommune-laan, 400 Rd.
- e. Bankanviisninger, lydende paa de i Bankerne indsatte Summer, 5,200 Rd.
- f. Den kontante Kassebeholdning den 31te Decbr. 1874 udgjorde 1596 Rd. 1 Sk.

2. Fremlagdes den balancerede Status over Selskabets Formue, som den 31te December 1874 udgjorde 201,242 Rd. 17 Sk., samt Oversigten over Regnskabet for 1874 med Hensyn til dets Virk-

somhed. Efter denne have samtlige Jntægter ud-
 gjort ..... 17,363 Rd. 50 $\text{\textasciix}$
 og samtlige Udgifter..... 17,308 — 11 -

hvorefter bliver et Overskud til

Formuens Forøgelse af ..... 55 Rd. 39 $\text{\textasciix}$

3. Medlemsantallet var d. 31. Decbr. 1873, 2961

Tilgangen i 1874 har været:

nye Medlemmer..... 67

udslittede, paany optagne..... 1

 3029

Afgang i Aaret:

døde..... 36

udmeldte 43

udslittede..... 8

Pensionister, døde 27

 114

 2915

deraf, Betalende, ... 2734

Pensionister, ... 175

Budde, ... 6

 2915

4. Understøttelserne i afvigte Aar have beløbet:

Pensioner ..... til 202 Personer, 5425 Rd. „ $\text{\textasciix}$

Gratifikationer .. „ 494 — 7170 — „ -

rentefri Laan ... „ 48 — 8000 — „ -

 $\text{\textasciix}$ Alt til..... 744 Personer 20,595 Rd. „ $\text{\textasciix}$

over det forenede Understøttelses-Selskabs

	Rd.	ff	Rd.	ff
Selskabets Formue beløb den 1ste Januar 1874			192,186	74
Værdiforøgelse, fremkommen derved, at 9,000 £, der tidligere vare ansatte til 750 Rdlr. pr. 100 £, i 1874 ere ansatte til disses virkelige Værdi, 850 Rdlr. pr. 100 £			9,000	"
hertil Overstud af Selskabets Virksomhed i 1874, fremkommet ved fra Indtægterne i 1874.....	17,363	50		
at drage samtlige Udgifter for samme Aar.....	17,308	11		
			55	39
total Formue den 31te December 1874			201,242	17

Kjøbenhavn, den 31te December 1874.

D. F. Olsen.

Administrationen for det
C. N. Laurrup.

Status

Formue den 31te December 1874.

	Rd.	ff.	Rd.	ff.
Beholdninger den 31te December 1874				
a. Obligationer:	Rd			
i 4 pCt. Obligationer mod Stats- gjældsdirektionens Indskriv- ningsbevis 2920 C.	100,000			
i dansk-engliske 4 pCt. Obliga- tioner £ 9,100 hvoraf £ 100 er indkjøbt i 1874 satte til Værdi à 850 Rd. pr. 100	77,350			
3 Stk. Obligationer af Kjøben- havns Kommunelaan	400			
	<hr/>			
	177,750	"		
b. Rentefri Udlaan:				
paa rentefri Laan resterede ult. December 1873	15,012			
hertil nye Udlaan 1874	8,000			
	<hr/>			
	23,012			
indgaaede Afdrag i 1874 ...	7,802			
Rest ult December 1874	15,210	"		
deraf Gibeschyk Legat	9,084			
	<hr/>			
c. Kassebeholdning:				
Kontant, og i Bankerne, 6,796 Rd. 1 ff.				
Indtægtsrestancer:				
for Laan .. 1,051 Rd. „ ff.)	1486 Rd. 16 ff.			
„ Konting. 435 - 16 -)				
	<hr/>			
	8,282	17		
	<hr/>			
			201,242	17

forenede Understøttelseselskab.

B. Petersen.

J. Em. Larsen.

Over

over det forenede Understøttelses-
med Hensyn til

Indtægt.	Rb.	ft.	Rb.	ft.
1. Halvaarlig Kontingent 4,694 Rb. 12 ft. Hs. Majestæt Kongens Gave . . . . . 80 — „ -				
<u>4774 Rb. 12 ft.</u>				
herfra afftrevne uerhol- delige Kontingenter . . . . . 26 — „ -				
	4,748	12		
2. Ugentlige Kontingenter 4281 Rb. 76 ft. for Lovbøger . . . . . 34 — 16 -				
	4,315	92		
3. Renter . . . . . 7,344 Rb. 88 ft. herfra Renter for Laan til Nationalbanken . . . . . 145 — 46 -				
	7,199	42		
4. S. N. Gibeschyk Legat for 1874: til rentefri Udlaan . . . . . 1,000 Rb. til Understøttelser . . . . . 100 Rb.				
	1,100			
		"		
			17,363	50
			<u>17,363</u>	<u>50</u>

Kjøbenhavn, den 31te December 1874.

Administrationen for det

D. F. Olsen.   C. N. Laurrup.

Regt

elskabs Regnskab for 1874

dets Virksomhed.

Udgiv t.	Rd.	ff.	Rd.	ff.
. Pensioner	5,425	"		
. Gratifikationer	7,170	"		
. Lønninger . . . . . 3,047 Rd. 48 ff. (hvoraf Sibeschütz Legat har bidraget 148 Rd.)				
	3,047	48		
. Administrationsudgifter	840	72		
. Ugebladets Trykning	818	55		
. tilfældig Udgift:				
Indkjøbt 1 dansk-				
engelsk 4 pCts. Oblig-				
ation for . . . . . 856 Rd. 28 ff.				
ansat til Værdi. . . . . 850 — " —				
	6	28		
overskud for 1874, som overføres til Formues Konto			17,308	11
			55	39
			17,363	50

enede Understøttelseselskab.

B. Petersen.

J. Em. Larsen.

det forenede Understøttelses-Selskab

	Rbd.	ft
Indtægt.		
1. Kassebeholdning fra forrige Aar.	7,789	70
2. Halvaarlige Kontingenter	4,740	,
3. Aagentlige Kontingenter	4,315	98
4. Eibeschiiz Legat til Understøttelser	100	
5. Laans Afdrag	7,809	
6. Renter	7,344	8
7. Eibeschiiz Legat til rentefrie Laan	1,000	
8. Optaget Laan i Nationalbanken	7,000	
	40,099	5

Extrakt

Kasse-Regnskab for 1874.

Udgiwt.	Rb.	f.
Pensjoner	5,425	"
Gratefikationer	7,170	"
Rentefri Laan	8,000	"
Ugebladets Trykning	818	55
Gager og Lønninger	3,047	48
Administrationsudgifter	840	72
Tilbagebetalt Laanet til Nationalbanken med Renter.	7,145	46
Indkjøbt 100 £ 4% dansk engelsk Obligation . . .	856	28
Kassebeholdning . . .	6,796	1
	40,099	58

J. Lh. Neumann.

6. Overensstemmende med Generalforsamlingens Beslutning af 15de December 1870 kunne i 1875 anvendes til:

Pensioner..... 5710 Rd.

Gratifikationer ..... 7290 —

Jalt...13,000 Rd.

og til rentefri Laan ..... 8000 —

Administrationen foredrog derefter de i 1874 indkomne Ansøgninger, og af ovennævnte Beløb bevilgede Forsamlingen dernæst efter Indstilling:

a) Efterfølgende 34 Medlemmer til at erholde Pension à 25 Rd. aarlig, fra 1ste Januar 1875, med ialt, 850 Rd., nemlig:

Løbe- Medl.				
Nr.	fra		Ulder.	Sidst.
1.	1827.	Krigsraad Segettys Enke	73	Mar 15 Rd.
2.	1830.	Fuldmægtig Mørcks Enke	73	— 20 —
3.	1835.	Korsanger E. Belt.....	70	— 20 —
4.	„	Skolelærer Beckens Enke	69	— 20 —
5.	1837.	Justitsr. A. Petersens Enke	67	— 20 —
6.	„	Boghdl. Mørcks Enke ..	71	— 20 —
7.	„	Smedemester Jøgersen ..	70	— 20 —
8.	1838.	Klædehdl. M. Hecsjer ..	73	— 20 —
9.	„	Naalemager Klerckes Enke	71	— 20 —
10.	1839.	Billedhugger Larsens Enke	76	— 20 —
11.	„	Stipper Vandes Enke ..	74	— 20 —

Løbe- Nr.	Medl. fra		Alder.	Sidst.
12.	1839.	Uhrmager Hinges Enke.	73	Mar 20 Ad.
13.	1840.	Naalem. Hecksiers Enke.	71	— 20 —
14.	1841.	Ankersmed Caspersens Datter.....	80	— 20 —
15.	„	Bærtshuush. Bjerups Enke	73	— 20 —
16.	1842.	Prokurator Baggesens Datter.....	72	— 20 —
17.	„	Forvalter Olsens Enke..	75	— 20 —
18.	„	Skipper J. Glad	73	— 20 —
19.	„	Dreier Kleines Enke....	73	— 20 —
20.	1843.	Lømrer Peterssens Datter	73	— 20 —
21.	„	Fabrikør M. Bresta	64	— 20 —
22.	1844.	Skræderm. J. Andersen.	72	— 20 —
23.	„	Mægler Andrades Datter	80	— 20 —
24.	„	Arbejdsmd. Lynges Datter	75	— 20 —
25.	1845.	Bærtshuush. J. Olsens Enke	73	— 20 —
26.	„	Skomagermester H. C. Nielsens Enke	75	— 20 —
27.	„	Kopist Orlamundts Datter	70	— 20 —
28.	1846.	Skomagermester Michael- sens Enke	77	— 20 —
29.	1849.	Kontrollør C. Gram....	76	— 20 —
30.	1850.	Kunstdreier Eskildsen ...	81	— 20 —
31.	„	Glashandler Hansens Enke	79	— 20 —
32.	„	Høker J. Nielsens Enke.	77	— 20 —
33.	1852.	Rebflager N. Jensens Enke	80	— 20 —
34.	1853.	Mægler Roths Datter ..	67	— 20 —

b) Til at erholde Brocks Legat valgtes Guldsmed Næboes Datter, Pensionist fra 1868, 72 Aar, med 44 Rd. aarlig fra 1ste April d. A. forhen 35 Rd. aarlig.

Ligeledes tilstodes Caroline-Legatet, til Bud D. Hansens Enke, med 50 Rd. aarlig fra 1ste April d. A.

c) Et aarligt Tillæg i Pensionen fra 1ste April d. A. bevilgedes følgende 10 ældre Pensionister med ialt 50 Rd.

Løbe-Pension.

Nr.	fra	Alder.	Sidst.
1.	1862.	Porcellainshdlr. Schalks	
		Enke	79 Aar 30 Rd.
2.	1865.	Gartner Gudmanns Enke	81 — 30 —
3.	1866.	Kgl. Rudst Lunds Enke	80 — 30 —
4.	1867.	Dreier Søborgs Enke..	74 — 25 —
5.	1869.	Snedfermester Knie	75 — 25 —
6.	„	Fabrikant Byrting	77 — 25 —
7.	„	Skibskpt. Rjølners Datter	78 — 25 —
8.	1870.	Farver Bangs Enke. . . .	77 — 25 —
9.	„	Toldassst. Bayers Enke	82 — 25 —
10.	„	Kontrollør Brodersens Datt.	77 — 25 —

d) Af de om rentefri Laan indkomne 62 Ansøgninger tilstodes 45 Medlemmer, i Henhold til Repræsentanternes Indstillinger, Laan til et Beløb af ialt 8000 Rd.

e) Efter omhyggeligt at have gennemgaaet

de forskjellige Klasserepræsentanters Erklæringer og Instillinger over de i 1874 indkomne 580 Ansøgninger bevilgede Forsamlingen nedenanførte 490 Medlemmer Gratifikationer til Beløb ialt 7,290 Rd. nemlig:

Medlem
fra

1816.	Blikkenslager J. Szymbrowskys Enke	..20 Rd.
1818.	Bævermester A. W. Thorlunds Enke	.15 —
1820.	Klædehandler J. L. Melbyes Enke	..20 —
1821.	Uhrmager Malmgreens Enke	.....20 —
1823.	Glarmester Dsgevads Enke	.....20 —
1825.	Toldassistent J. D. Freys Enke	.....20 —
1827.	Toldbetjent N. Kundbyes Enke	.....20 —
—	Kapitainlieutenant Rathfacks Enke	...15 —
—	Bogbinder Tops Enke	.....15 —
1829.	Snedkermester L. Knudsens Enke	...20 —
—	Toldassistent Brandts Enke	.....20 —
1830.	Juſteermester Bechs Enke	.....20 —
1831.	Politibetjent Breunings Enke	.....15 —
—	Hattemager Madsens Enke	.....20 —
—	Inspektør H. Hansens Enke	.....20 —
1832.	Urtekræmmer C. Hellefens Enke	...20 —
—	— Boefens Enke	.....20 —
—	Grosserer J. Møllers Enke	.....20 —
—	Smedemester Junchers Enke	.....15 —
—	Fabrikant Driefers Enke	.....20 —
—	Ankersmed Halls Enke	.....10 —

Medlem
 fra

1832.	Assessor P. Müllers Enke	15 Rb.
1833.	Skræddermester G. H. Møllers Enke	20 —
—	Murermester Erihsens Enke	20 —
—	Lærerinde C. M. Rasmussen	20 —
—	Toldkontrollør Foghts Enke	15 —
1834.	Solvpop Høirups Enke	20 —
—	Skibskapitain C. Møllers Enke	20 —
—	Overkommandeersergeant C. Jfers Enke	15 —
—	Organist J. Kalhages Enke	20 —
1835.	Krigsraad Fosjs Enke	20 —
—	Typograph Benzens Enke	10 —
—	Urtekræmmer C. Nissons Enke	20 —
—	Inspektør Lunds Datter	20 —
—	Smedemester Behrens Enke	15 —
—	Skræddermester H. Reimann	20 —
—	Assistent M. C. Kühls Enke	15 —
—	Binhandler Bøckers Enke	10 —
1836.	Kanselliraad Sahls Datter	20 —
—	Fyrbøder Nielsens Enke	15 —
—	Stomagemester F. C. Schmidt	20 —
—	Boghandler Jensens Enke	20 —
—	Instrumentmager P. Melbyes Enke	20 —
—	Manufakturhandler M. Elbe	20 —
1837.	forhenv. Skolelærer C. Topp	20 —
—	Theaterkontrollør Benzen	20 —
—	Stomagemester C. Nielsens Enke	20 —

Medlem
fra

1837.	Fuldmægtig Sebellows Enke.....	20 Rb.
—	Skipper S. Dohns Enke	20 —
--	Skræddermester Rollings Enke.....	20 —
—	Skomagermester Johansens Enke	20 —
—	Urtekræmmer Offenhausens Enke	15 —
1838.	Murer Beholdts Enke	20 —
—	Sagsførerfuldmægtig N. Lunds Enke..	20 —
—	Graver Andersens Enke	15 —
—	Høker Niels Eriksens Enke	20 —
1839.	Skipper Luteins Enke	20 —
—	Urtekræmmer Kjerrumgaards Datter .	20 —
—	Skræddermester Staal.....	20 —
—	Toldassistent Baggers Enke	20 —
—	Toldkontrollør C. Egtveds Enke.....	20 —
—	Møller Linds Enke	20 —
—	Karantaineofficiant Brieghels Enke ..	20 —
—	Skræddermester J. Ferdners Enke ...	20 —
—	Frisør Minéts Enke	15 —
—	Instrumentmager Bircks Enke	20 —
—	Skomagermester J. L. Friberg	10 —
1840.	Urtekræmmer Rosenstands Enke.....	20 —
—	Bogbinder Timmermann	15 —
--	Gjæstgiver Meyers Enke	20 —
—	Skomagermester H. Jørgensens Enke.	20 —
—	Snedkermester Neergaards Enke	15 —
—	Skrædder Tønnings Enke	20 —

Medlem
fra

1840.	Toldassistent Kjarups Enke	10 Rb.
—	Kammerlakai Schrøders Enke	20 —
—	Skorstensfeger Schmidts Enke	15 —
—	Torvemester H. Petersen	20 —
—	Skomagermester Israelsens Enke	10 —
1841.	Portner A. Stahls Enke	20 —
—	Barfymager J. P. Honoré	20 —
—	Handelsbogholder Müllers Datter	20 —
—	Guldsmedmester Henningsens Enke	15 —
—	Theaterbud P. M. Schjønns Enke	15 —
—	Blikkenslager Lambrechts Enke	15 —
—	Skreddermester M. S. Børens Enke	15 —
—	Commandeersergeant Dauthes Enke	15 —
—	Uhrmager J. Larsens Enke	15 —
—	Skredder J. Brehns Enke	20 —
—	Viseinspektør Bays Enke	15 —
—	Hyrefudst P. Petersen	20 —
1842.	Hoboist Hesse's Enke	20 —
—	Ropist Balsgaards Enke	20 —
—	Urtekræmmer J. C. Jensens Enke	15 —
—	Skredder Reimans Datter	20 —
—	Ronditor Goldings forladte Hustru	20 —
—	Handelsfuldmægtig Sands Enke	20 —
—	Uhrmager N. Damborgs Enke	15 —
—	Sadelmager C. F. Jespersen	20 —
—	Skomager H. J. Bechs Enke	10 —

Medlem
fra

1842.	Høker Birch's Enke	20 Rb.
—	Hørhegler Jacobsens Enke	20 —
—	Tobakksfabrikør Hansens Enke	20 —
—	Blikkenslager N. A. Timmermann	15 —
—	Overgraver Tølle	15 —
—	Dreier J. Elettings Enke	15 —
—	Bundtmager Eisingers Enke	15 —
—	Høker C. Jensens Enke	20 —
1843.	Politibetjent Grove's Enke	15 —
—	Barbeer Greens Enke	20 —
—	Bøssemager Wengs Enke	20 —
—	Meelhandler Møllers Enke	20 —
—	Stræddermester Lunds Enke	20 —
—	Auktionsholder Holms Enke	20 —
—	Blikkenslager Hammers Enke	15 —
—	Malermester Meyer	20 —
—	Toldassistent Møllers Datter	20 —
—	Stomagermester Nybergs Enke	20 —
—	Hytredst Besterstous Enke	20 —
—	Skriftstøber Gerckes Enke	10 —
—	Restauratør C. W. Bonderup	20 —
—	Guldsmed Dahlboms Enke	15 —
—	Høker J. Nielsens Enke	20 —
—	Bæver Mads Eriksens Enke	20 —
—	Brændevinsbrænder Meyers Enke	20 —
—	Fiskebløder Nyholms Enke	20 —

Medlem
fra

1843.	Stræddersvend Ahns Enke	15 Rd.
—	Raskjetmager J. F. Sander	15 —
—	Murermester Møllers Enke	15 —
—	Bogbinder H. P. Paulsen	20 —
—	Slagter Petersens Enke	20 —
—	Malermester J. P. Jensens Enke	20 —
—	Guldsmedmester Jens Jensen	20 —
—	Nagelsmed Hoppe	20 —
—	Skomager Nagaards Enke	20 —
—	Destillatør C. F. Nielsens Enke	20 —
—	Hørsvinger C. F. Gethers Enke	15 —
—	Uhrmager P. Hou	15 —
—	Høker Mænge	10 —
—	Skomager Barners Enke	10 —
1844.	Pensionist i Spøtaten Wiegers Enke	20 —
—	Malermester Baruels Enke	15 —
—	Toldassistent Muderšpads Enke	20 —
—	Koffardikapitain Carlens Datter	15 —
—	Hørhegler Jacobsens Enke	20 —
—	Strædder Dambergs Enke	20 —
—	Politibetjent Lassens Enke	20 —
—	Olhandler Johansens Enke	15 —
—	Smedemester Andersens Datter	20 —
—	Skomagersvend J. W. Petersens Enke	15 —
—	Politivagtmester Andersens Enke	20 —
—	Barbeer Jensens Enke	20 —
—	Stibskapitain Simonsens Datter	15 —

Medlem
 fra

1844.	Jernhandler Clausens Enke	15	Rd.
—	Skomagermester Beckmann's Enke	15	—
—	Guldsmedmester Westrup	20	—
—	Kleinsmed Christoffersens Enke	20	—
—	Meelhandler A. Sørensen	15	—
—	Skæddermester Granzaus Enke	20	—
—	Kodemester H. Schjøtzs Enke	10	—
—	Kammerraad Mørcks Datter	15	—
—	Kandestøber Swanbergs Enke	15	—
—	Skædder Mariager	10	—
—	Smedemester Mibachs Enke	10	—
1845	Dreiermester Hasserts Enke	20	—
—	Jomfru H. Pihster	20	—
—	— C. Pihster	20	—
—	Skædder Jakobsens Datter	10	—
—	Fuldmægtig Schrøders Enke	10	—
—	Bud Lindes Datter	20	—
—	Jomfru Gabe	20	—
—	Snedkermester Tolles Datter	15	—
—	Major Rohweders Datter	20	—
—	Skomagermester Klemmert	10	—
—	Stolemager Meyers Enke	15	—
—	Toldassistent Thygesens Enke	15	—
—	Politibetjent Edelsteens Enke	15	—
—	Kodemester Bugges Enke	20	—
—	Skomagervend C. N. Hølsted	20	—

Medlem
fra

1845.	Skræddermester Kochs Datter	20 Rb.
—	Skibskapitain Johnsens Enke	20 —
—	Fuldmægtig Rønnovs Enke	20 —
—	Porcellainshdlr. Christensens Enke	20 —
—	Stomager Langstedts Enke	15 —
—	Gymnastiklærer Benzens Enke	15 —
—	Dyrlæge Helpers Enke	20 —
—	Toldbetjent Bertelsens Datter	15 —
—	Skræddermester N. D. Hjort	15 —
—	Bogtrykkersvend Hansens Enke	15 —
—	Værtshusholder J. Hansens Enke	20 —
—	Portner Poulsens Datter	10 —
—	Styrmand Koefods Datter	10 —
—	Pensionist Hardenberg	15 —
—	Hattemagersvend Bruuns Enke	20 —
—	Snedker Kleinschmidts Enke	10 —
—	Arrestforvarer Frankens Enke	10 —
1846.	Stomager Mandrups Enke	20 —
—	Skrædder S. Grün	15 —
—	Portner Jeppesens Enke	15 —
—	Sigarfabrikør Holms Enke	10 —
—	Kontorist Rosfings Enke	10 —
—	Billedhugger Ottos forladte Hustru	20 —
—	Hyrefudst Fristrupps Enke	20 —
—	Dreiermester Faust	20 —
—	Malermester Witts Enke	10 —

Medlem
fra

1846.	Kobbersmed Ringbergs Datter	20 Rd.
—	Veifonduktør Præstruds Enke	15 —
—	Guldsmed Lundbergs Enke . . . . ,	15 —
—	Toldbetjent Lunds Datter	10 —
—	Musiklærer Møllers Enke	10 —
—	Skredder Langes Enke	15 —
—	Malermester Holms Enke	15 —
—	Skomager Riis	15 —
—	Skomagermester J. Hansen	20 —
—	Guldsmedmester Fugelsangs Enke . .	15 —
—	Politibetjent P. C. Buch	15 —
—	Skibskapitain Møllers Datter	10 —
—	Toldassistent Bjerrings Enke	10 —
—	Manufakturhldr. C. U. Schmidts Enke	15 —
—	Politibetjent L. Jørgensen . . . . ,	10 —
—	Skorsteensfegersvend P. Poulsen . .	10 —
—	Politibetjent Fischers Enke	10 —
1847.	Opfigtsbetjent P. Larsen	15 —
—	Snedker Schwarz	15 —
—	Kammerraad Korsgaards Datter . . .	15 —
—	Meubelhandler Kobans Enke	10 —
—	Kapitain Meindes Datter M.	20 —
—	Bærtshuusholder Petersens Enke . .	15 —
—	forhenv. Hoboist Thomsen	15 —
—	Overgymnastiklærer Reinwalds Enke	15 —
—	Kvarteermand Enemarks Enke	15 —

Medlem
fra

1847.	Skomager Niechels Enke.....	15 Rb.
—	Urtekræmmer Ellingsens Enke	15 —
—	Snedkersvend Ravns Enke	15 —
—	Skrædder F. C. Lunds Enke	10 —
—	Dpshynsmand Nielsens Enke	15 —
—	Rammagermester J. C. Haastrups Enke	15 —
—	Damestrædderinde, H. Lund	20 —
—	Blikkenslager J. W. Lassens Enke ..	15 —
—	Arbejdsmand J. H. Holdes Enke ...	15 —
—	Urtekræmmer U. Holm	10 —
—	Skipper Sporleder	15 —
—	Skomagermester Alsbergs Enke	10 —
—	Hattemager A. Thomsen	10 —
1848.	Hoboist J. M. Vater	15 —
—	Naalemager C. Bjørns Enke.....	15 —
—	Snedker Gastmeyers Datter	20 —
—	Snedker Høyggaard	15 —
—	Hoboist Gronemann	15 —
—	Skrædder Rasmussen	15 —
—	Bagermester Herolds Enke.....	15 —
—	Varemægler Thanings Enke	10 —
—	Kunstdreier P. C. Bang.....	20 —
—	Kleinsmedsvend J. C. Gjensmann ...	15 —
—	Guldsmed Keenbergs Enke.....	10 —
—	Postbud F. Schrams Enke.....	15 —
—	Snedker Høyggaards Datter.....	10 —

Medlem
fra

1848.	Skomager C. F. Jakobsen	15	—
—	Mekanikus Sørensens Enke	10	—
1849.	Opsigtsbetjent Christensens Enke	15	—
—	Glarmester Gaves Datter	20	—
—	Ijenkræmmer Schoulunds Datter	15	—
—	Materialkudst Hansens Enke	10	—
—	Bøvermester Krusemarks Enke	20	—
—	Skolelærer Engells Enke	20	—
—	Urtekræmmer Henrichsens Datter	15	—
—	Handelsfuldmægtig Ficks Datter	10	—
—	Klokker Borups Enke	20	—
—	Skomagermester Reimer	20	—
—	Handelsfaktor Bjerrings Datter	15	—
—	Forstinspektør Hampes Datter	15	—
—	Stolemager Ruffs Datter	10	—
—	Kleinsmed Bergs Enke	10	—
—	Kof Alminds Enke	10	—
—	Skomager Behrends Enke	10	—
—	Kapelmusikus P. Madsens Enke	15	—
—	Bryggerkarl N. Jørgensens Enke	15	—
—	Skibstømrer C. Jensen	10	—
—	Smedemester Hultmann	10	—
1850.	Fabrikør Brunskovs Enke	15	—
—	Viinhandler L. Hansen	10	—
—	Dugmager Berhagens Enke	20	—
—	Stræddermester Gürzs	20	—

Medlem
fra

1850.	Forvalter Nielsens Enke	10Rd.
—	Løimager Steffsens Enke	20 —
—	Skomager Weidemanns Datter	10 —
—	Brændehandler Nielsens Enke	15 —
—	forhenv. Bøgier J. Laurfen	15 —
—	Katuntrykker Würcks Datter	15 —
—	Dugmagerfvend Gottchs Enke	10 —
—	Sergeant Støvrings Datter	20 —
—	Bundtmager Nahrfs Enke	15 —
—	Skomager Gormsens Enke	20 —
—	Meelhandler Olfens Enke	15 —
—	Skomager J. Laffens Enke	10 —
—	Guldsmedmester H. Fischer	15 —
—	Skomagermester Henningsens Enke	20 —
—	Slagtermester Hansens Enke	10 —
—	Kammerassessor Ragerups Enke	10 —
—	Bærtshuusholder J. Hansen	20 —
—	Guldsmed Høpfner	20 —
—	Forvalter Thomsens Datter	10 —
—	Skomager J. Lunds Enke	10 —
—	Kleinsmed Bechs Enke	15 —
—	Maler Davidsen	10 —
1851.	Oberstl. Wests Datter	10 —
—	Kapitain Hellbergs Datter	15 —
—	Theaterkontrollør Penkewitz's Datter	15 —
—	Skomager Dinesens Enke	15 —

Medlem
fra

1851.	Lømrermand Møllers Enke	20	Rd.
—	Dentist Møllers Enke	15	—
—	Fuldmægtig Hjorths Datter	15	—
—	Skræddermester Sørensens Enke	10	—
—	Porcellainshandler Poulsens Datter	15	—
—	Glarimester Maders Enke	10	—
—	Smedemester D. Larsens Enke	10	—
—	Værtshuusholder P. Hansens Enke	15	—
—	Skomager Tønnesen	15	—
—	Bager Kjertmann	15	—
—	Manufakturhandler Rosenstands Enke	15	—
—	Lømrersvend Jensens Enke	10	—
—	Havnefoged Røsters Enke	10	—
—	Skrædder Ipsens Enke	10	—
—	Snedker Krygers Datter	10	—
—	Skomager Møllerstrøms Datter	10	—
—	Barfymager Sjøgaardts Datter	10	—
—	Parfumør Jøngemanns Enke	10	—
—	Traadhandler Bærentzen	10	—
—	Portner F. Hansens Enke	10	—
1852.	Værtshuusholder D. Fischers Enke	10	—
—	— — — — — J. Jønsens Enke	10	—
—	Børstenbinder Sørensens Enke	10	—
—	Gymnastiklærer Gros's Enke	15	—
—	Oberst Falkenbergs Datter	15	—
—	Skomager Masmussens Enke	20	—

Medlem
fra

1852.	Kontrollør Nielsens Enke	15	Rd.
—	Bærtshuusholder Rønholdts Enke	15	—
—	Bud C. Ewalds Enke	15	—
—	Handskemagerstvend C. Steffensen	10	—
—	Skomagermester Zwichi's Enke	20	—
—	Urtekræmmer Schlichtkrulls Datter	20	—
—	Tobakksfabrikør Kosoed	20	—
—	Maler Hesselagers Enke . . . , ...	10	—
—	Skomager Sild	15	—
—	Strædder Andersens Enke	15	—
—	Bærtshuusholder J. Christensen	15	—
—	Tjener C. Hansen	10	—
—	Skomagermester J. Andersen	15	—
—	Kniplingshandler Baruch	10	—
—	Skomagermester Sacht	10	—
1853.	Stræddermester H. B. Hansen	10	—
—	Tapetmager N. Lindorff	10	—
—	Skomagermester P. Christiansen	15	—
—	penf. Toldassistent J. L. Olsen	20	—
—	Urtekræmmer Schyums Datter	15	—
—	Bagermester Petersens Datter	10	—
—	Strædder Mæhls Datter	10	—
—	Farver Jensens Enke	10	—
—	Toldassistent C. H. Gille	20	—
—	Skomager Rohan	15	—
—	Manufakturhandler Hasses Datter	20	—

Medlem
 fra

1853.	Toldassistent Steines's Enke	10	Rd.
—	Barbeer F. Ahlstrand	10	—
—	Skomager Schmidts Datter	10	—
—	Snedker Sørensens Enke	10	—
1854.	Slagtermester Tholstrups Enke . .	10	—
—	Fyrhøder Nielsens Datter	15	—
—	Toldassistent Creutzburgs Datter . .	20	—
—	Skomagermester E. E. Jensen . . .	20	—
—	Faktor Rosenbergs Datter	15	—
—	Kapitain Nissens Datter F.	15	—
—	— — — — M. W. . . .	15	—
—	Glashandler Melkers Datter	15	—
—	Klædefabrikør Schmidts Datter . . .	15	—
—	Snedker S. N. S. Bang	15	—
—	Damefrædderinde Petersen	10	—
—	Skomagermester H. Larsen	10	—
—	— — — — N. J. Oland . . .	10	—
—	Kæbflager A. Jensens Enke	10	—
1855.	Ritmester Rahtstedts Datter	20	—
—	Betjent Rostgaards Enke	20	—
—	Bærtshuusholder Meyers Enke . .	15	—
—	Skomager Lundqvists Enke	10	—
—	Løimagermester J. P. Rølls Enke .	20	—
—	Oversergeant Bergamedys Datter. .	15	—
—	Skomager Christensens Datter . . .	10	—
—	Bud Lars Hansens Enke	15	—

Medlem
fra

1855.	Bøver Golding	20	Rd.
—	Høker S. Petersens Enke	10	—
1856.	Skibskapitain Faaborgs Enke . . .	10	—
—	Retsvidne G. W. Grundtvig	20	—
—	Kommandør Luxens Datter W. A.	10	—
—	Oversirurg Galstrups Datter . . .	15	—
—	Kurvemager Strandbergs Enke . . .	10	—
—	Skibskapitain Breders Datter . . .	10	—
—	Bager Møllers Datter C. S.	10	—
—	Bud Jacob d'Giers Enke	20	—
—	Skolelærer Kjeldahls Enke	15	—
—	Kjøbmand L. H. Bechs Datter . . .	15	—
—	Traktør J. F. Horkas Enke	10	—
—	Fabrikør Jørgensens Datter	15	—
—	Gjæstgiver Sallings Datter	15	—
—	Lømrersvend M. Hansens Enke . . .	15	—
—	Hofekræmmer Jensens Datter . . .	10	—
—	Jomfru S. Petersen	10	—
1857.	Bogholder Teßlauffs Datter	10	—
—	Sadelmager Jases Enke	10	—
—	Kunstdreier Wangiens Enke	10	—
—	Skæbdermester S. Nielsen	20	—
—	Opvarter Jens Nielsens Enke . . .	10	—
—	Dreier Møllers Enke	10	—
—	Lødbetjent Ipsens Datter	15	—
—	Federalmager Jørgensens Datter .	10	—

Medlem fra		
1857.	Kolonibestyrer Rosings Enke	10 Rd.
—	Lieutenant Mortensens Enke	10 —
1858.	Styrmand H. P. Rasmussen	15 —
—	Snedker Hesters Enke	10 —
—	Høker Hans Olsens Enke	10 —
—	Skomager Pihlgreens Datter	10 —
—	Bærtshuusholder P. Albrechtsen . .	10 —
—	— — — — — Zwinges Enke . .	10 —
1859.	Skriftstøber Jacobsens Enke	10 —
—	Maler Lassens Enke	10 —
—	Kanselliraad Neves Datter P. H. .	15 —
—	— — — — — M. S. C. .	15 —
—	Pensionist A. Hansens Enke	15 —
—	Skomager Christensen	15 —
—	Sekretær Laurikens Datter	15 —
—	Graver J. C. Bisbys Enke	10 —
—	Guldsmed Engels Enke	10 —
—	Skrædder Svanehjærs Datter C. F. C. .	10 —
—	— — — — — S. L. C. .	10 —
1860.	Skibskapitain Olsens Enke	10 —
—	Urtekræmmer Hallesens Datter . . .	10 —
—	Skomager Jørgensens Enke	10 —
—	Styrmand Riis's Enke	15 —
—	Baadsmænd Andersens Enke	10 —
—	Portner Hansens Enke	15 —
—	Postfører Bagges Enke	20 —
—	Krigsraad Gierdrums Enke	15 —

Medlem
fra

1860	Stræddermester Johansens Enke . .	10	Rd.
—	Borsellainshdr. Christiansens Datter	10	—
1861.	Baabenmester Lebrechts Enke	10	—
—	Steenhugger Schneiters Datter . . .	10	—
—	Stræddermester E. G. Clausens Enke	10	—
—	Hattemager Schmidts Enke	10	—
—	Høker Storms Enke	15	—
—	Erceermester Debusmanns Datter	10	—
—	Strædder H. C. Clausen	15	—
—	Bærtshuusholder M. Jensens Enke	10	—
—	Lømrersvend D. Hansens Hustru . .	10	—
—	Krigsraad Borres Datter S. F. . .	10	—
—	— — — — — J. D. G.	10	—
—	Farver Lerches Datter	10	—
1862.	Fyrinspektør Lunds Enke	10	—
—	Slagter Schartings Datter	10	—
—	Inspektør Lilies Datter	15	—
—	Bærtshuusholder D. Nielsens Enke	15	—
—	Klokker Gørks Enke	10	—
—	Stræddermester Kryger	10	—
—	Toldbetjent N. Nielsens Datter . .	10	—
—	Smedemester Clausens Enke	10	—
1863.	Artekrammer Ovades Datter	10	—
—	Uhrmager Nielsens Datter	10	—
—	Bærtshuusholder S. Petersens Enke	10	—
—	Sergeant Namodts Datter	15	—
—	Gravør Kraghs Datter	10	—

Medlem fra		
1863.	Seilmager Lorenzen	10 Rd.
—	Læderhandler Lorenzen	10 —
—	Slagter Frisches Datter	10 —
—	Karethmager W. Hansens Datter .	10 —
1864.	Landmand Wilsons Enke	15 —
—	Læge Byrtings Datter	10 —
—	Major Fastings Datter	10 —
—	Assessor Taagerups Enke	10 —
1865.	Pastor Brygmanns Datter L.	10 —
—	— — — — — E.	10 —
—	Mekanikus N. Hansens Enke	10 —
—	Maler Toussings Enke	10 —
1866.	Lærer Oluffsens Datter	10 —
—	Rgl. Hof Møllers Enke	10 —
—	Artekraemmer Johansens Hustru . .	10 —
—	Arkitekt Hoffmanns Datter	10 —
—	Agatliber Bechs Datter	10 —
1867.	Dekonom Sigtoveds Datter	15 —
—	Pensionist Borns Enke	10 —
1868.	Pastor Humlegaards Datter	10 —
—	Regnskabsfører Andersens Enke . .	10 —
—	Politibetjent Bertelsens Enke	10 —
—	Sergeant Selteds Datter	10 —
—	Brændeviinsbrænder Herk's Datter	10 —

7. Forsamlingen vedtog, at de uerholdelige Kontingenter for 12 Medlemmer maatte udgaae af

Regnskabet med ialt 24 Rd. 36 ß, og Vedkommende udslettedes af Selskabet.

8. Derefter foretoges Valg paa nye Repræsentanter i de, efter Lovenes § 31, Fratrædendes Sted, og Udfaldet blev følgende:

1ste Klasse.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Statsraad J. P. le Sage de Fontenay, R. af D.	Hr. Statsraad D. Cruje, R. af D. og Ddm.
— Inspektør M. Herg, D. M. og R. af D.	— Justitsraad N. L. Rasmussen, R. af D.
— Statsraad C. N. Keller, R. af D.	— Overkrigskommisj. C. F. Clausen, R. af D.
— Kammerraad, Bogholder B. N. Heiberg.	— Kgl. Fuldmægtig C. Vorgen.

2den Klasse.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Stiftsprovst Lie theol. P. C. Rothe, R. af D. og D. M.	Hr. Sognepræst J. Nielsen.
— Statsraad, Rektor B. Vorgen, R. af D. og D. M.	— Dr. phil., Pastor C. Levi-son, R. af D.
— Krigsraad, Inspektør J. L. Kramp, R. af D.	— Skoleinspektør N. Hoffmann.
— Professor A. P. Berggreen, R. af D.	— Lithograf Th. Berg.

3die Klasse.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Sekretær J. J. Claesen.	Hr. Kapitain M. Syrup, R. af D.
— Kapitain J. C. Gandil, R. af D. og D. M.	— Assistent C. F. Ipsen.

Afgang.

Hr. Krigsraad H. P. Eigtved,
 R. af D. og D. M.
 — Kapitain J. W. Hendriksen.

Tilgang.

Hr. Graer J. J. Sørensen.
 — Lieutenant L. W. Bachmann.

4de Klasse.

Afgang.

Hr. Grossfater J. C. Hedemann.
 — — H. J. Hvalstøe,
 R. af D.
 — — P. L. Collin.
 — Manufakturhandler A. Fonnesbech.

Tilgang.

Hr. Grossfater W. Wanscher.
 — Urtekræmmer J. S. Bøje.
 — Grossfater J. Heimann.
 — Skibsfører E. Eberth.

5te Klasse.

Afgang.

Hr. Fabrikant J. J. Kromphardt.
 — Fabrikant H. C. Zahlmann.
 — Brændevinsbrænder J. C. Olsen.

Tilgang.

Hr. Farver C. Schleichner.
 — Konditor C. Grandjean.
 — Brygger J. Westberg.
 — Restaurateur S. Hansen.

6te Klasse.

Afgang.

Hr. Tømrermester J. W. Unmack.
 — Blikkenslagermester H. Mortensen.
 — Malermester A. C. Geisler.

Tilgang.

Hr. Malermester W. Hammer.
 — Ankersmedemester A. W. Holm.
 — Handstefabrikant N. J. Larsen.
 — Skomagermester Omberg.

9. Derefter optoges 14 nye Medlemmer, hvis Navne forud havde været indrykkede i Ugebladet.

10. Sluttelig meddeelte Administrationen, ifølge en tidligere Generalforsamlings Beslutning

en Fortegnelse over de Legater, som ere tilbeelte Selskabet siden dets Stiftelse, og hvis Beløb ere indbefattede i dets Fondsbeholdning, nemlig:

- Mar 1805. Grosserer Niels Brocks Legat, efter Testament af 19de Februar 1786 og 24de Februar 1802 . . 5,062 Rd. 22 ß.
- 1807. Student Grells Legat . 1,100 — " -
- 1827. Enkefru Charlotte Amal. Bönches Legat . . . . . 2,000 — " -
- 1829. Caroline-Legatet, stiftet af en Deel af Selskabets Medlemmer i Anledning af Hds. Rgl. Høihed Arveprindsesse Carolines Formæling, den 1ste August 1829 . . . 2,500 — " -
- 1830. Enkefrue, Statsraadinde Ksofeds Legat . . . . . 500 — " -
- 1853. Silke-, Ulden- og Lærredshandler J. H. Lunds Legat, efter Testament af 16de April 1853 . . 1,386 — 51 -

Og udenfor Fondsbeholdningen:

- 1856. Justitsraad Gibeschüßs Legater, efter Testament af 20de Juni 1853:
a. til Understøttelser 100 Rd.	}	aarlig.
b. til rentefri Laan 1,000 —		

- Mar 1863. Grosserer W. P. Heymanns Legat,
Renten af 200 Rd. aarlig.
— 1874. Grosserer B. M. Goldschmidts Legat,
Renten af 50 Rd. aarlig.
-

Pensionister.

Pensio-
nister fra

-
1838. Lærer Oluffens Enke.
1851. Overlærer Rielsens Enke.
— Skrædder Borchs Enke.
1852. Krigsraad Borres Enke.
1853. Major Borthies Enke.
1855. Skolelærer Achens Enke.
— Institutbestyrer Mønstedts Enke.
1859. Koffardikapitain Floors Enke.
— Profurator Høiers Enke.
1860. Formand Carlsens Enke.
— Urtekræmmer Petersens Enke.
— Portner Borres Enke.
— Urtekræmmer Guldagers Enke.
— Fuldmægtig Juhlers Enke.
— Skomagermester P. Holm.
1862. Mechanikus Jongs Datter.
— Lærredshandler Harzs Enke.
— Porcellainshandler Schaltzs Enke.

Pensio-
nift fra

1862. Toldforvalter Wilstrups Enke.
— Skrædder H. G. Bode.
1863. Juvelerer Oldenburgs Enke.
— Portkontrollør Strükmanns Enke.
— Bogholder Rannestads Enke.
1864. Skovfoged Fischers Enke.
— Toldbetjent Anthons Enke.
— Paulist Hølsteds Enke.
— Skibskapitain Baagøe.
— Kopist Bruuns Enke.
— Stomagermester Høberg.
1865. Sekretær Ottesens Enke.
— Fuldmægtig Bradts Enke.
— Kanselliraad Lynge's Enke.
— Koffardikapitain Hansens Enke.
— Stomagermester Malmqvist Enke.
— Gartner Gudmanns Enke.
— Snedker J. Steinbeck.
1866. Kvartermand Jøversens Enke.
— Kgl Kudst Lunds Enke.
— Pastor Justs Datter.
— Stomagermester Tandrup.
— Bogholder C. Wings Enke.
1867. Rjøkkenmester Krygers Enke.
— Meelhandler Herbsts Enke.
— Ritmester Foghs Enke.

Pensio-
nist fra

1867. Møllermester Andersen.
 — Garver Topps Datter.
 — Hørkræmmer Brorsons Enke.
 — Kunstdreier Søborgs Enke.
 — Frugthandler Frørups Enke.
 — Skræddermester H. Andersen.
 — Farver Schmidts Enke
 — Adjunkt Jacobsens Enke.
1868. Kapitain C. Groves Enke.
 — Skomagermester N. P. Helsted.
 — Fuldmægtig Drebolts Enke.
 — Instrumentmager S. N. Gade.
 — Kopist C. Mohrs Enke.
 — Kammeraad Thorbjørnsens Enke.
 — Urtekræmmer C. M. Jbsens Enke.
 — Barbeer C. N. Gjede.
 — Sekretair P. Schjødts Enke.
 — Ovsigtsbetjent P. Holms Enke.
 — Portraitmaler C. F. Christensen.
 — Skomagermester B. J. Bonnesens Enke.
1869. Snedkermester C. L. Koblebers Enke.
 — Laksfabrikør C. Byrting.
 — Snedkermester L. F. L. Knie.
 — Manufakturhandler A. B. Henningsen
 — Skræddermester J. Kroll.
 — Kapitain Mølholms Enke.
 — Overkrigskommissær H. N. Brocks Enke.

Pensio-
nist fra

1869. Skibskapitain Rjølners Datter.
 — Skræddermester F. Schulz.
 — Sadelknegt Nielsens Datter.
 — Skrædder Sommerfeldts Datter.
1870. Skræddermester J. Scheels Enke.
 — Blikkenslager J. Frgens Enke.
 — Karver N. Bangs Enke.
 — Bogbinder G. D. Kreiser.
 — Porcellæns-handler Heckschers Enke
 — Musiklærer P. Møllers Enke.
 — Fuldmægtig Gundels Enke.
 — Postbud Ritmeyers Enke.
 — Musiklærer J. Braunsteins Enke.
 — Kontrollør Brodersens Datter.
 — Fabrikant Lindqvists Enke.
 — Toldassistent J. Bayers Enke.
1871. Kunstdreier Eblers Enke.
 — Musiklærer Dützh's Enke.
 — Foderalmager Sators Enke.
 — Sværdfejer Meyers Datter.
 — Institsraad Beldrings Datter.
 — Politibetjent Amundsens Enke.
 — Musiklærer Dahls Enke.
 — Spisevært Stielers Enke.
 — Skomagermester Roed.
 — Skomagermester Frydendahl.
 — Skibskapitain Gumbles Datter.
 — Skibskapitain Ludvigsens Enke.
 — Uhrhandler Webers Datter.
 — Jsenfræmmer Kleins Datter.
1872. Lieutenant Carlstens Enke.
 — Lømrermester Venkes Enke.
 — Vinhandler D. J. Mørck.
 — Bogbinder Bergmanns Datter.
 — Klædehandler Dinesen.
 — Lakai Franks Enke.
 — Skræddermester Bjørnlunds Enke

Pensio-
nist fra

1872. Politibetjent Wilstrups Enke.
 — Bødkermester N. P. Nielsen.
 — Skomager Andresens Enke.
 — Skræddermester Müllers Enke.
 — Skræddermester Drelbergs Enke.
 — Konditor Hizes Enke.
 — Lieutenant Lunds Enke.
 — Kapelbud Mogensens Enke.
 — Værtshusholder Andersens Enke.
 — Høker Albrechtsens Enke
 — Skibsbygger Petersens Enke.
 — Muursvend Reimers Enke.
1873. Skolelærer Schrøders Enke.
 — Toldassistent Hassels Enke.
 — Deconom Blütmanns Enke.
 — Sadelmagermester Dinesen.
 — Guldsmed Pihls Enke
 — Fuldmægtig Mulvads Enke.
 — Skomagermester H. Petersens Enke.
 — Bud R. Nielsens Enke.
 — Toldbetjent Wichmanns Enke.
 — Skomagermester Collerups Enke.
 — Guldsmedmester C. Buchter.
 — Meelhandler A. Boldts Enke.
 — Olhandler Jochumsens Datter.
 — Bagermester C. Jubby.
 — Fuldmægtig N. Møllers Enke.
 — Klædefabrikør Ottos Datter.
 — Kleinsmed J. Sivertsens Enke.
 — Lærerinde A. M. Bälshou.
 — Amtschirurg Mühes Enke.
1874. Kontorchef Schyatts Enke.
 — Pastor Smiths Enke.
 — Deconom J. Fraß.
 — Kasserer H. Dalbergs Enke.
 — Hoboist Tappers Enke.
 — Kunstdreier P. Martini.

Pensio-
nister fra

1874. Pastor Kjeldbergs Enke.
 — Urtekr. L. Nielsen
 — Bødkermester J. Petersen.
 — Ekstrasriver Blougs Datter.
 — Malermesler Benzens Enke.
 — Stræddermester Deichmanns Enke.
 — Glarmester J. Gabes Enke.
 — Løifabrikør Walges Enke.
 — Batfabrikør Spelthys Enke.
 — Sekretair Strandgaards Enke.
 — Urtekræmmer A. Buch
 — Skibstømmermand Petersens Enke.
 — Høker A. Niensens Enke
 — Sadelmager Blachs Enke.
 — Toldassistent Truellsens Datter.
 — Stræddermester Riffners Enke.
 — Styrmand Fischers Datter.
 — Skomagermester S. L. Berg.
 — Toldassistent Halvorsens Enke.

Endvidere de 34 nye i Aaret 1875 optagne Pensionister, see Pag. 142, og 43.

Pensionister, der have Brochs Legat.

1848. Havnefoged Møllers Enke
 1854. Forvalter Albrechtsens Enke.
 1863. Konsumtionsfriver Saabyes Enke.
 1875. Guldsmed Næboes Datter.

Pensionister, der have Caroline-Legatet.

1860. Kammeraad Winthers Enke.
 1875. Bud D. Hansens Enke.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab, i
 April 1875.

C. N. Lautrup. B. Petersen. O. F. Osen.

J. Em. Larsen.

Borger-Vennen.

Syv og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 19.

Lordagen den 8de Mai 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. S. Calberg's Officin.

Barnet over Gaden.

(Efter det Engelske ved S. S.).

En smuk Morgen, for henved 36 Aar siden, sad jeg i min Faders Dagligstue i Gamford ved min Broderiramme, men Raalen laae ubenyttet mellem mine Fingre, thi jeg var optaget af saa gyldne Drømme, som nogensinde gjæstede en ung Pige.

Man maa undskylde mig, at jeg saaledes spildte Tiden den Dag; blot for et Par Timer siden havde jeg faaet Brev fra min Fæstemand, der var Officeer i Indien, og deri fortalte han mig, at han netop var paa Vejen for at hente

sin Brud. Saaledes sad jeg nu og drømte om Fremtiden og havde bygget mit Luftslot op til en mageløs Højde, da det pludselig blev styrtet om, ved et Morgenbesøg af en af vore Gjenboere.

„Tænk blot, Miss. Forrester!“ udraabte hun, saasnart de første Hilsener vare verlede mellem os, „vor Bært har lejet Huset ved Siden af os til en Skolelærer.“

„Virkelig,“ sagde jeg, idet jeg søgte at bringe mine Tanker hjem fra Indien; men Mrs. Deckin blev synlig skuffet over, at det rørte mig saa lidt.

„Ja,“ gjentog hun, „vi skulle boe Dør om Dør med en Skole; et Slæng uvorne Drenges ville raabe og skrige os i Ørerne hver Dag, og jeg har lejet mit Huus for hele 3 Aar. Det vil næsten blive ligesaa ubehageligt for Dem, da det netop er ligeover for Deres Dagligstuevinduer. Tænk blot, en simpel, almindelig Drengeskole! Hvor det er skammeligt! Bærten kunde ligesaa godt have lejet Huset ud til Fjellebod.“

Mrs. Deckin, som var Datter af en Urtefræmmer i Bath, hvilket nylig var bleven opdaget og flittigt udbredt af hendes bedste Venner i Camford, løstede sine nu lysrødt behandskede Hænder af Rædsel over, at man

vovede at oprette en Drengeskole i en saa uforflammet Nærhed.

Flyttedagen kom og medbragte de nye Lejere. Huset, som i nogen Tid havde staaet lukket, mistede det forladte, eensomme Udseende, der altid ndmærker ubeboede Bygninger og paa Indgangsdøren prangede en smuk blank Plade med Paa-skriften: „Dr. Berndhals's Institut“; men til Mrs. Deckins højt udtalte Henrykkelse kom der kun et lidet Antal Drenges tilsyn paa den store Legeplads. Hun gik endog saavidt, at hun forudsagde, at de Nyankomne en skjøn Nat nok vilde flygte bort uden at betale Bærten Lejen, hvilket blot vilde være en retfærdig Straf til ham, fordi han havde tilladt sig at leje sit Hus ud til Drengeskole.

Men vi sympathiserede slet ikke med Damens Brede; vi ønskede tvertimod det unge fremmede Par Held og Lykke. De vare fra Schweiz, og mine, fordetmeste i de tropiske Egne flyvende Tanker, bleve ofte kaldte tilbage til Gamford ved et Glimt af Mad. Berndhals's smukke slanke Skikkelse, naar hun gik i Havens skyggesfulde Gange og lod sit lille Barn nyde den friske Luft. Hvilken Skat var det ikke for hende! Det lod ikke til at være noget Savn for den unge Moder, at hun ikke havde Raad til at holde Amme. Det var ogsaa den yndigste lille Skabning; vi

beundrede ham alle overordentlig; ja endogsaa min Fader forlod sin Porter efter Middagsmaden for at see efter „Barnet over Gaden“, som den unge Fremmede kaldtes hos os. Tiden gik hen, Barnet voksede og blev stort og stærkt Mrs. Deckins Forudsigelser gik ikke i Opfyldelse, og vi glædede os over at see Drengegruppen blive større og større, da Skolen vandt en velfortjent Anerkjendelse i Nabolavet. — Først blev der antaget een Lærer, dernæst en anden og tilsidst viste der sig tydelige Spor af Velstand. En Morgen meddelte min yngste Søster, at „Barnet over Gaden“ havde vist sig udenfor ved egen Hjælp, skjøndt Moderen næppe syntes villig til at overlade ham til hans egne Kræfter. Hvert Øjeblik fløj hun ud for at kysse sin Dreng, see ham øve sig i at gaae og høre ham lee.

Men Tiden, som bragte Styrke til Barnets Been og Clever til hans Faders Skole, havde ingenlunde forglemt mig; min Brudgom var kommen, Bryllupsdagen var bestemt og nærmede sig hurtigt. Saaledes havde jeg paa Grund af den Lykke, der nærmede sig og den sørgelige Skilsmisse, den mørke Skygge i min Glædes Solskin, neppe Tid til at tænke paa „Barnet over Gaden“, og vaage over den unge Pilgrims Fremskridt paa Livets Vej.

Enhver ung Dame vil være enig med mig

i, at jeg havde fuldt op at gjøre baade med Brudestads, Udstyr, Affedsvisitter og med at modtage Sykønskende.

En Aften, det synes mig som iforgaars, da jeg nu gjenkalder mig det; en Aften var jeg vendt hjem fra en heel Række Affedsbesøg hos nogle fjerntboende Venner. Jeg sad i mit Værelse og tænkte med Taarer baade af Glæde og Sorg paa de faae korte Dage, der endnu vare tilbage, inden jeg skulde forlade mit Fædreland og alle dem, jeg elskede her, og blot følge en eneste, ham, der var mig kjærere end alle andre. Jeg tænkte da paa den unge Hustru, der havde forladt sine Schweigerdale, hun var virkelig lykkelig, hun længtes ikke efter sit tidligere Hjem. Her blev mit Drømmeri afbrudt ved min Piges Indtrædelse, som, medens hun hjalp mig med min Paaflædning, gav mig en heel Beskrivelse af alle de Bryllupsforberedelser, der var gjorte under min Fraværelse. Men midt i en livlig Beretning om en paatænkt Bespisning af de fattige Skolebørn, afbrød hun sig selv og sagde: „O Miss, jeg forglemte først at fortælle Dem, at vi alle ere saa bedrøvede for det lille „Barn over Gaden“; han har været syg over en heel Uge og Tjeneren var nærvæd at græde iforgaars, da han fortalte vor Kof, at han vist ikke kunde leve.“

„Hvad feiler han da, Jane?“ spurgte jeg, dybt bevæget ved at høre denne sørgelige Nyhed.

Dr. Carr er hentet til ham, Miss, og han siger, at det er Rygsmerter og Krampe; de sige, at han har ligget i Krampetrækninger i hele to Dage, det yndige lille Pus! Vi skulle nok nu aldrig mere see ham i Haven;“ og Jane fik Taarer i Øinene.

„Rygsmerter og Krampe!“ tænkte jeg — „var det ikke netop af et saadant Anfald, at min Broder i hans Barndom nær var død i Paris og blot blev frelst ved et sjeldent kraftigt Middel, der blev ordineret af en gammel fransk Læge?“ Jeg vidste, at min Moder altid havde opbevaret den Medicin og jeg erindrede, at den ved forskjellige Leiligheder var bleven benyttet med stort Held. Hendes Cabinet stod endnu i den Orden, hvori hun havde forladt det ved sin Død, og jeg fandt snart de forunderlig formede Smaaslaster, der opbevaredes i deres Sølvæsker. Et Dieblik stod jeg ubestemt; i det næste besluttede jeg ikke at stole paa nogen Anden, men at gaa selv; maaskee der endnu var Frelse for det dyrebare lille Barn. Uden at standse og betænke den sildige Tid, eller hvad man vilde tænke ved at see en Fremmed komme ind i Sorgens Bolig tog jeg et Schawl om mig og gik, blot ledsaget af min forundrede Pige, over til Dr. Berndhals's Huus.

Det var stille og mørkt med Undtagelse af et Bindue, hvor et dæmpet Lys betegnede det Bærelse, hvor Kjærlighed og Angst vaagede hos den unge Lidende. Gadedøren stod paa Klem; den tilvante Pligtopfyldelse er snart forstyrret i et Huus, hvor man venter Dødens Ankomst.

Jeg sendte min Pige hjem, og uden at standse gif jeg den lige Vei til det Bærelse, hvor jeg havde seet det svage Lys. Der sad den unge Moder paa en lav Stol ved Siden af den tomme Bugge; hendes lille franske Kappe var gleden ned, og hendes smukke Haar rullede ned over Skuldrene. Paa sit Skjød holdt hun det stakkels lille Barn, hvis tunge, gispende Aandedræt var den eneste Lyd man hørte i Bærelset; Dr. Berndhals sad ved 2 ordet og skjulte Ansigtet i sine Hænder; og ved Moderens Side stod Lægen med et medlidende og haabløst Udtryk i Ansigtet.

Dr. Carr var den Eneste, der saae op med lidt Forundring, da jeg traadte ind; Moderen syntes aldeles uvidende om min Nærværelse. Hun, stakkels Sjæl, bemærkede kun dens Nærværelse, der stedse nærmede sig mere og mere for at borttage et Liv, der var hende fjærere end hendes eget. Hurtig fik jeg den venlige Læge trukken til en Side, gav ham min Væske og bad ham om at prøve Middelet, hvis han troede, at det kunde hjælpe. Lægen rystede paa Hovedet; han holdt

Flassen op for Lysset, smagte paa Indholdet og vendte sig da fra mit overtalende Blik for at betragte Barnet, der syntes igjen at skulle falde i Krampe. Han hvidskede: „Det kan ikke gjøre ham nogen Skade, vi ville forsøge det.“ Jeg knælede ned ved det syge Barn og begyndte at gnide det svagtaandende Bryst, medens Lægen tildeelte det Medicinen i Draabeviiis, efterhaanden som det kunde synke den; derpaa flyttede han Lysset saaledes, at han tydelig kunde see den lille Patients Ansigt. Han spejdede efter, hvad Virkning det vilde gjøre, først med det samme haabløse Blik som ved min Indtrædelse; men lidt efter lidt afløste en dyb Spænding, blandet med Haab, det bekymrede Udtryk, og Lægens Ansigt opklaredes, medens han følte Barnets Puls og lyttede til dets Mandedræt. Han undersøgte atter Medicinen, bad mig om at vedblive med Gnidningen og gav igjen Barnet nogle faae Draaber i lidt Vand.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Detailhandler P. W. Greisen.

Borger-Bennen.

Eyv og firejndstyvende Margaug.

Nr. 20.

Vordagen den 15de Mai 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Barnet over Gaden.

(Efter det Engelske ved S. S.).

(Fortjat.)

„Fat Mod — Barnet er lidt bedre,“ hvistede han endelig til Mad. Berndhals, som saae op med et saa lyst Haab i sit Ansigt, at jeg stjælvede ved Tanken om den Smerte, hun vilde lide, dersom det Haab skulde skuffes. Men Gud havde i sin Barmhjertighed bestemt det anderledes.

Natten svandt hen; det lille Livslys slagrede hid og did, som om det skulde gaae ud; men vi vedblev at benytte Draaberne, og da Morgenens kom, brændte det stadigt om end jvagt. Barnets

Ansigtstræk vare ikke mere fortrukne, Mandedrættet var regelmæssigt og det var falden i Søvn, i Livets, ikke Dødens Søvn.

Jeg glider hen over den Glæde og Tak, der var mig saa dyrebar, og som jeg mindes saa godt efter de mange Mars Forløb. Den gode Dr. Carr tog min Flaske med sig hjem sigende: „Jeg maa endelig see, hvoraf denne Medicin bestaaer. Jeg troer, at den har frelst Barnets Liv; og jeg skal give Dem den fylt tilbage, Miss Forrester. Tag den med Dem til Indien, De kan maaske engang finde den af et usfatteerligt Værd derovre.“

Nogle Dage efter var jeg gift, og paa min Bryllupsmorgen modtog jeg fra Mad. Berndhals den yndigste Bufet, der nogensinde smykkede en Bruds Dragt. Den var ledsaget af et nydeligt, taknemligt Brev, der i hendes Halvengelsk fortalte mig, at lille Eugène nu var aldeles uden Fare, og at hun hver Dag vilde bede for mig, at det maatte blive mig gjengjældt, at jeg havde frelst hans Liv.

Lange Aar fløj hurtig hen over mig, og jeg var en lykkelig Hustru og Moder, skjøndt jeg mere end een Gang maatte prøve at miste en af mine Kjære; men i mit smertelige Savn takkede jeg Gud, fordi han havde forundt mig engang maaske at tage det bittere Sorgens Bæger fra den

schweiziske Moders Læber, af hvilket jeg selv maatte drikke saa dybt."

Endelig vendte vi tilbage til England, og efter mere end 20 Aars Forløb gjenstaae jeg Camford. Tyve Aar gjøre store Forandringer i enhver Kreds af Venner og Bekjendte, men i en Universitetsby synes Aarene at gjøre en dobbelt Forstyrrelse.

I de underordnede Grader er der bestandig Forandring af Folk; og selv blandt Alma maters ældre Sønner, der ikke ere saa kvikke til at skifte Plads, bliver der ofte en Abning i Geledderne, der maa fyldes med nye Ansigter. Ungdommen bliver nødt til at søge Levebrød, eller (hvilket sjældnere er Tilfældet) den opgiver det flotte Ungkarleliv for at tage en Hustru og et Præstefald, og hvis Døden bortkalder en af de højere stillede Embedsmænd, forlader hans Familie gjerne Byen.

Saaledes hændtes det, at jeg, ved mit første Besøg i Camford efter tyve Aars Fraværelse ikke fandt en eneste af de Venner, der havde lykønsket mig paa min Bryllupsdag. Alligevel, skjøndt det kan synes underligt at høre, var det dog herligt at vandre endnu engang paa de gamle kjendte Steder med min Husbond, at vise mine undrende Børn den smukke gamle Byes Mærkværdigheder, at besøge Kirken, hvor jeg var bleven viet, og takke Gud for de mange Aars ægtefabelige Lykke,

der var bleven mig tildeel og at ønske den fremmede Brud, der netop nu med Udfrygt knælede ved det samme Alter, hvor jeg havde knælet for mange Aar siden, den samme Betsignelse i hendes Ægteskab, som jeg havde fundet i mit.

Det var ogsaa dejligt at vandre ved min Mand's Arm ned ad den muntre Gade, hvor vi sidst førte i vor Bryllupsvogn med Hestene heelt tilbækkede af hvide Sløjfer; nu som dengang ringede St. Marys Klokker lystigt og fyldte Luften sjærn og nær med deres Musik. Ligesom de fordum klang til min Ære, saa tilraabte de nu den nyviede Brud Ønsker om usigelig Glæde og overstrømmende Fryd; Lykønskningerne til den i tyve Aar Ægtevide var ligesom varme Haandtryk af gamle Venner efter en lang Adskillelse; Klang af stille Glæde og blid Harmoni, saaledes som mit Liv havde været. Undertiden syntes en dybere Tone i den venlige Hilsen at sige: „Vi vide alt; vi kjende ogsaa Sorgerne i Menneskelivet; idag er vor Røst lutter Glæde og Lykke, igaar ringede vi med Gravklang.“

Da Gamford blot var et Hvilested paa vor lange Rejse, havde vi bestemt at drage videre efter to eller tre Dages Ophold; men mine Sønner havde opdaget, at der netop den Morgen, som vi havde ifinde at afrejse, skulde finde en

Præmieuddeling Sted, og de bad os saa inderlig om at blive og overvære Højtideligheden paa Raadhuset, at vi ikke kunde nægte dem det.

Vi begave os derhen en god Time før Vice-Kantslerens Ankomst i den Hensigt at sikke os en god Plads. Mine unge Ledslagere vare paa ingen Maade kjede af at vente; Scenen, som besidder Nyhed og Interesse for enhver Fremmed, var dobbelt tiltrækkende for deres indiste Øjne. Støjen, Hurraraabene og de Skrig, hvormed man hilsede de underordnede Embedsmænd, morede dem overordentligt og vi havde næsten Møje med at forhindre dem i at deeltage i Tumulten. Endelig indtraadte et kort Mellemrum af ærbødig Tavshed, da Vice-Kantsleren, klædt i sin karmoisinrøde Embedsdragt, kom og indtog sit ophøjede Sæde omringet af en Stab af Embedsmænd. Nu begyndte Dagens Forretninger, hvilke jeg, skjøndt ethvert Ansigt var fremmed for mig, fulgte med dyb Interesse; det syntes mig ikke længere siden end igaar, at jeg stod her og saae mine Brødre modtage deres Præmier. Men nu lød der atter høje Jubelraab, og Universitetets Helt, ham, der havde vunden den første Præmie, blev kaldt op til Vice-Kantsleren og modtog sin Belønning af Rektoren. Høj, slank og fintbygget, med et Ansigt af sjælden intellectuel Skønhed, opvakte Unglingen virkelig en ualmindelig Op-

mærksomhed; Damerne, især de unge, trængte sig ivrig frem for ret at kunne betragte den unge Student i Triumfens Djeblik; ogsaa den unge Mands Blik søgte hen til en Dame, som stod lidt affides fra de øvrige og saa nær som hun kunde komme den højtidelige Gruppe midt i Raadhuussalen. Men det var ingen af de unge flotklædte Skjønheder, der vandt hans Hyldest, men en slank Skikkelse i dyb Sørgedragt med et yndigt Matroneansigt, og Haaret der syntes graanet snarere af Sorg end af Alder, skjult under en Enkekappe. Mit moderlige Dje fattede strax Slægtskabet mellem dem; „han var sin Moders eneste Søn, og hun var en Enke.“

Bendende sig til en Dame i Nærheden, spurgte jeg om den unge Mands Navn.

„Det er en Mr. Berndhals,“ var Svaret.

„Berndhals!“ Det Navn huskede jeg godt, og min Interesse blev tifold større.

„Kjender De ikke hans Fornavn og noget om hans Familie?“

„Jo, han hedder Eugène,“ gjensvarede Damen.

„Hans Fader var en Fremmed, der oprettede en Skole her for mange Aar siden, og efter hans Død sendte Enken sin Søn til Universitetet. Han har nok været meget flittig i Melville Collegiet, men man har ikke hørt noget om ham førend i de sidste Maaneder, da der begyndte at

blive Tale om, at han skulde være første Opponent. Kan De see, hvor lykkelig hans Moder seer ud? Hun har ogsaa Grund til at være stolt af ham."

„Veed De ikke, hvor gammel han er?“ var mit næste Spørgsmaal. „Han seer meget ung ud.“

„Han er omtrent 21 Aar,“ var Svaret; „men han er et sjeldent begavet ungt Menneſke; foruden at være øverste Opponent staar han nok meget højt i de klassiske Videnskaber.“

Jeg vidste alt i det Øjeblik, jeg hørte det velbekjendte Navn. Jeg saae Lyſglimtet paa Entens Ansigt; det vilde have talt om lutter Glæde, hvis hun ikke havde maattet tænke: „hans Fader er her ikke og seer ham ikke;“ og jeg, der erindrede den lange Frygtens Nat, efter hvilken der gryede en Morgen fuld af Haab, jeg var mere taknemmelig end nogensinde før for den Deel, jeg havde havt i at opfriske den falmende Forjættelsens Knop, der nu var voget op og havde udfoldet sig saa prægtigt.

Vi forlode Camford den Dag, men jeg bar et kjært Minde med mig af den Scene, jeg havde bivaanet; og jeg var tidt glad ved at gjenkalde mig den, indtil Tid og Sorg skjød den tilbage i min Erindring.

Lange Aar fløj igjen bort over mig men ikke saa blidt som de, der hidtil vare svundne.

De bragte mig Taarer endnu bittere end den barnløse Rachels. — Enten Naomis trøstesløse Fortvivlelſes Graad. Mine to Sønner arbejdede langt borte for at bane ſig en Vej i Verden, og min Datter — dengang i ſit tyvende Aar — blev ſaaledes min eneste Ledſagerſke; ſkjøndt jeg følte Trøſt og Opmuntring ved hendes Selſkab, ſørgede jeg dog ofte over, at jeg i vore ſmaa Aar ikke formaaede at give hende de Dmgivelſer og Adſpredelſer, ſom jeg ønskede.

Saaledes ſtod Sagerne, da vi omtrent for 2 Aar ſiden ophævede vor Huuſeholdning i Cheltenham og beſtemte os for at tilbringe Sommeren i Scarborough, inden vi indrettede os for Vinteren.

(Fortſattes.)

Borger-Vennen.

Syv og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 21.

Tordagen den 22de Mai 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

At Korsanger P. Faaborg er antaget som
Reservebud, bekjendtgjøres.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 11te Mai 1875.

C. N. Lautrup.   B. Petersen.
D. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Barnet over Gaden.

(Efter det Engelske ved S. S.).

(Fortsat.)

Efter en lang og anstrængende Rejse naaede vi Dronningen for de nordlige Badesteder, og efter at have udhvilet os en Nat i et Hotel, lejede vi næste Morgen en Bogn og droge ud for at see paa Lejligheder. Først prøvede vi Esplanaden og South-Cliff, men Lejen var desværre altfor dyr for min magre Pung. Byen selv saae forresten kun lidet indbydende ud med dens snævre Gader opfyldte af Fiskelugt, og vi vare næsten raadvilde, da vor Kjøresvend kom os til Hjælp.

„Tillad mig Madam,“ sagde han; „det kunde være, at De holdt mere af at boe paa et roligere Sted, end her. Hvis det er Tilfældet, troer jeg, at den nordlige Bred vil behage Dem bedre; der er rigtignok ikke saa muntert, men Søen er friskere der, siger man, og mange Familier foretrække den.“

Vi kunde jo gjerne forsøge det, og tillode Manden at kjøre os til den nordlige Side.

„Det seer virkelig yndigt ud!“ udraabte vi Begge, da Bognen holdt ved en Række nette Huse, der stode paa en Klippe højt over Søen, der besyldede dens Fod; grønklædte Klipper strække

Ekstrakt

af

1ste Kvartals Regnskab 1875

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Indtægt.

		Kr,	
1.	Kassebeholdning fra 4de Kvartal f. A.	13,59	
2.	Halvaarligt Kontingent:		
	Restance fra forrige Kvartal . . . . . 870 Kr. 33 Øre		
	anviist for dette Kvartal Hs. Majestæt		
	Kongens Bidrag . . . . . 40 Kr. „ Øre		
	910 Kr. 33 Øre		
	deraf er indkommet . . 734 Kr. 83 Øre		734
	affrevet som uerholde-		
	ligt . . . . . 48 Kr. 75 Øre		
	783 Kr. 58 Øre		
	Restance, ultm. Marts . . . . . 126 Kr. 75 Øre		
3.	Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 87de		
	Margang, Nr. 1—13 inkl.	1,434	
4.	Renter: 1/2 Aars Rente til 1ste Marts af		
	£ 9,100. £ 182 à 18 Kr. 24 Øre.	3,318	
5.	Afdrag paa Laan:		
	Restance fra forrige Kvartal . . . . . 2102 Kr. „ Øre		
	anviist for dette Kvartal . . . . . 3774 Kr. „ Øre		
	5876 Kr. „ Øre		
	deraf er indkommet . . . . . 3698 Kr. „ Øre		3,698
	Restancer ultm. December . . . . . 2178 Kr. „ Øre		
6.	Taget til Indtægt afdøde Bud Hansens		
	Løn for Marts . . . . . 48 Kr. 33 Øre		
7.	Optaget et Laan i Nationalbanken	16,00	
		Kr. . . .	38,77

Kjøbenhavn, den 31te Marts 1875.

Dereensstemm

D. F. Olsen.

R.

sig ud i Bugten til den ene Side, og paa den anden rejste den gamle Fæstning sine graae Mure.

„Dette er just et Sted for os,“ sagde Isabel, da vi bleve førte ind i en nydelig lille Lejlighed.“

„Ja, jeg synes meget godt om den, Isabel, hvis —“

Mit „hvis“, der var et økonomisk Spørgsmaalstegn, blev snart besvaret af Bærtinden, hvis Priser jeg fandt meget rimelige, og vi bestemte os uopholdelig til at blive der. Jeg kunde godt lide Bærtinden; hun var net og velopdragen, og havde, tænkte jeg, seet bedre Dage; desuden bar hun ogsaa Enkekappen, og hendes omhyggelig reenlige Dragt vidnede om en hæderlig Kamp mod Fattigdom.

Stakket! Hun gjorde sig saamegen Flid for at vi skulde blive tilfredse med Lejligheden; og da hun ordnede Folderne i de skinnende hvide Gardiner i mit Soveværelse, sagde hun med synlig Stolthed: „Mange fornemme Folk foretrække den nordlige Kyst, Madam; — mine andre Værelser ere lejede af en meget fin og lærd Herre, en Rector; hans Moder er med ham, hun er saadan en yndig, venlig Dame.“

Jeg var altfor træt til at interessere mig for, hvem der havde lejet Storstuen; men da Isabel og jeg om Aftenen sad i Haven og saae

ud over Havet, tog vore Medlogerende Plads paa en Bænk i Nærheden af os. Medens jeg ligegyldig saae paa dem, hændtes det, at Damen vendte sig om imod mig, og til min store Overraskelse og Glæde gjenkjendte jeg Madam Berndhals.

Jeg vil springe over Biomstændighederne ved Fornylelsen af vort Bekjendtskab; — hvormegget havde vi dog ikke at fortælle hinanden om alt det, der var foregaaet siden den Nat, da vi vaagede over Eugène.

(Sluttes.)

Borger-Bennen.

Syv og fjerndstyvende Aargang.

Nr. 22.

Lørdagen den 29de Mai 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Barnet over Gaden.

(Efter det Engelske ved S. S.).

(Sluttet.)

Madam Berndhals havde ikke glemt mig; hendes Taknemmelighed var ikke bleven formindsket i de mange Aar; den syntes isandhed at være voret op med hendes Søns statelige Skikkelse og aandelige Dannelse. Med hvilken glad Stolthed fortalte hans Moder om, hvorledes han var stegen fra Trin til Trin, indtil han nu var bleven udnævnt til Rector, en sjælden Ud-

mærkelse for en Mand, der endnu kun gif i sit 34te Aar.

Vi tilbragte 6 herlige Uger med hverandre. Madam Berndhals og jeg bleve uadskillelige Vedsagere, medens hendes Søn daglig syntes at finde større Glæde i min smukke Jsabels Selskab. Vi havde begge bemærket den spirende Tilbøjelighed mellem dem, men vi havde ikke talt om den; blot ved et lejlighedsvis opfanget Blik, eller et glad Smil, som vi veylede, havde vi tilkjendegivet hinanden, at vi begge kun havde eet Dnske for vore Børn.

En Sommeraften saae vi vore kjære Børn vende tilbage fra en Spadsferetour ved Strandbredden, og vi følte, at Kjærlighedenstanken var bleven udtalt mellem dem; og medens det unge Par kom langsomt over Klipperne, vare vore Djne blændede for en liden Stund. For Madam Berndhals var det ikke som om det var hendes Søn, der nylig havde givet og modtaget et helligt Løfte, men een, der for mange Aar siden vandt hende paa hendes Hjemstavns Bjerge, medens jeg saae min Datter som mit andet jeg. — Aarene vare svundne, som om de aldrig havde været til — og den alvorlige Embedsmand ved hendes Side forandrede sig til den smukke Soldat, i hvis Grav mit Hjerter var skrinlagt. Men Stilheden og Drømmen var snart forbi; vi hørte

en Hvidsten ved Dørtærskelen, og da gif Isabels lette Fjed op til hendes Bærelse, medens Eugéne i sin første Glæde over sin lykkelige Kjærlighed, stod foran os og fortalte den glædelige Tidende, idet han bad om et Samtykke, som villigt blev givet. —

To Aar ere henrundne siden den Sommer i Scarborough, og nu sidder jeg og skriver i et roligt Bærelse i Rectorboligen i Melville-College. Fra Vinduet, hvor mit Skrivebord staaer og hvor de blomstrende Slyngevaser opfylde Luften med deres Duft, seer jeg en Gruppe i Haven, og jeg iler med at slutte mig til den. — Der staaer min Svigersøn og leger med sin Søn, der spræller og hviner af Henrykkelse i sin Moders Arme, medens Madam Berndhals forsikrer den lykkelige Fader, at Drengen er det livagtige Billede af ham selv, da han var „Barnet over Gaden“. —

Rundt om Den Wigth.

Efter det Engelske ved S. S.

Jeg havde sammenlagt og forseglet det sidste Brev af en stor Bunke, tørret min Pen og drejet Nøglen om i den tunge blækbestændede Pult foran mig, og nu lagde jeg mig utaalmodig tilbage i min Stol, strækkede mine Been, og lod Fingrene glide gennem mit Haar med et halvhøjt Udbrud af Træthed.

Det var en trykkende hed Eftermiddag. Langt borte i Mark og Skov var den maasse frisk og sund nok; men her tjente Solstraalerne, der trængte ind gennem dunkle Kluder, kun til at fremhæve de mørke falmede Bægge, de afflidte Tæpper og Stole og de støvede Lovbøger paa Hyldeerne. Om jeg endog var gaaet hen til Vinduet, vidste jeg godt, at jeg der blot kunde see den graae ujevne Steenbro og de Huse, der indesluttede Gaarden med ligesaa gamle stygge Mure, som det jeg boede i. Men jeg gik ikke hen til Vinduet; jeg blev siddende mismodig, bidende i Fanen paa min Pen, uden at kunde fatte i hvilket uheldigt Djeblik jeg, en født og opdragen Landsbydreng havde ladet mig lænke til en Skrivers Pult. Vel sandt, for den fattige Præstesøn havde denne Lejlighed været altfor god til at

faste Brag paa; men naar jeg tænkte paa Fiske-toure, Cricket, Svømningen i den klare Strøm om Sommermorgenen og alle mit Livs svundne Glæder og saa vendte mig til Nutiden, var jeg alligevel svag nok til at sukke.

Juristen, i hvis Hænder jeg var falden, var en rettænkende Mand, men han havde nogle underlige forkeerte Ideer. Han tog mig paa meget fordeeltagtige Betingelser og behandlede mig godt, men han holdt mig meget strengt til Pulsen og paastod, at jeg i de første atten Maaneder ikke maatte faae nogen Ferie. „Saadanne Smaature,“ sagde han, „fordærver blot Drengen og gjør ham uskikket til Arbejde;“ og skjøndt min Moder indvendte, at atten Maaneder var en temmelig lang Tid, talede hun for døve Ører.

Saaledes sad jeg nu ved Slutningen af den femtende Maaned, vansmægtende i mit Londonner-fængsel og længtes inderlig efter lidt Forandring.

Det bankede raff paa Døren og et bruunt vejrbidt Ansigt kiggede ind.

„Gaaer jeg rigtig? Na Charlie!“

Jeg sprang henrykt op. „Frank, Hurra! Hvem skulde have tænkt at see Dig her.“

„Jeg sagde jo, at jeg vilde komme, gjorde jeg ikke?“ sagde han.

„Jo,“ svarede jeg; „og det gjorde mange af de andre Kammerater; men af alle de gamle

Skoleansfigter er Dit det første, jeg har seet i denne Hule."

„Hule, meget rigtigt!" sagde han. „Denne taagede, kvælende Londonnerluft bringer mig til at stønne efter Søen. Men vend Dig nu om og lad mig see paa Dig."

Vi stod nu og tog hinanden ordentlig i Djesyn; jeg saa ivrig op i hans kjære solbrændte Ansigt, medens han forskende betragtede mig. Han var henved otte Aar ældre end jeg, og havde været den ældste Dreng i Malborough, da jeg kom derind. Han var langt ude beslægtet med mig, havde taget sig af mig og forkjælet mig; og da hans Familie boede i Nærheden, havde han tidt, efter at han havde forladt Skolen, taget mig hjem til sig og givet mig Smag for Rottefangst og Kaninjaagt. Maaskee han holdt af min Tilbedelse; jeg var hans trofaste og utrættelige Følgesvend og at blive ham lig, var mit højeste Ønske. Vi — i udvortes Ting vare vi idetmindste fuldstændig ulige; thi han var Ejer af en smuk Gaard i West-Country, fulde 5000 Pund om Aaret og endelig af en slankbygget herlig Jagt-kutter, i hvilken jeg havde tilbragt en stedse uforglemmelig Sommerferie med ham.

„Charlie, Charlie," sagde han endelig, idet han lod min Haand falde og rystede paa Hovedet ad mig, „det er ikke det Ansigt jeg ventede at

see. Hvad betyder disse hule Kinder og den store mørke Rand under Djnene? Er det Arbejde, gamle Dreng, eller er det Kort og Theater?"

„Ikke meget af den Slags, Frank," lo jeg. „Mr. Lucas er mig lidt vel stræng. Du veed, at han lovede Moder at have Opsigt med mig, og han vilde blive forfærdet ved den blotte Talen om Spil; selv kjender han næppe en Knægt fra en Konge.“

„Godt; jeg haaber da idetmindste, at han ikke fordømmer Dig til om Aftenen at affkrive Kontrakter eller opsætte Testamenter?"

„Na nej — han overlader mig til mig selv efter Kontortid, naar han blot veed, hvor han kan finde mig. Jeg er ikke overanstrengt, men jeg er saa kjed af det altsammen;" og Taarerne traadte mig i Djnene til lige stor Forbauselse for mig selv og min Kammerat.

Jeg tænker, at det var den kjendte Stemme, den varme muntre Røst, som jeg nu næsten i to Aar ikke havde hørt, der gjorde det af med mig. Smidlertid overvandt jeg mig selv i et Øjeblik, skamfuld over at have været saa barnagtig.

„Tænk nu ikke paa mig og mit Arbejde," sagde jeg. „Fortæl mig hellere, hvad Du har taget Dig for.“

„Gjort et lille Løb langs Frankrigs Kyst, er netop kommen ind ved Kanalsøen, krydsende

hid, did og allevegne. Imorgen gaaer jeg ud igien, men det er blot et lille Damestrid, — rundt om Den Wigth og hjem igjen. I Forbigaaende sagt, Charlie," afbrød han ivrig sig selv, „hvorforskulde Du ikke ogsaa kunne være med? Lad mig see, imorgen er det Tirsdag; Du kan være tilbage igjen Onsdag Eftermiddag, saa Din ærede Herre kan ikke brumme.“

„Troer Du ikke?“ sagde jeg sukfende; „men hvor det vilde være Løjer!“

„Løjer!“ svarede han; „det vilde det rigtignok, og det skal det ogsaa blive. Jeg har en Onkel og to Kousiner, der gaae med, men der er netop et lille Hul ledigt i et Hjørne; det kan affurat rumme Dig. Pigebørnene ere saa nette og smukke, som de kunne være, for deres Skyld holder jeg ud at trækkes med deres ærede Hr. Fader, der, mellem os sagt, undertiden er lidt af en Gniepind. Du skal sandelig med. Hvor er Mrs. Lucas? Vi ville strax bringe den Sag i Orden?“

(Fortfætttes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Snedker F. Nielsen.

Borger-Bennen.

Syv og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 23.

Tordagen den 5te Juni 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. S. Calbergs Officin.

Rundt om Den Vigth.

Efter det Engelske ved S. S.

(Forsat.)

Jeg rystede paa Hovedet. „Det er til ingen Nytte, Frank,“ sagde jeg; „gamle Lucas vilde ligesaa let lade mig gaae til Antipoderne.“

Men Frank tog ingen anden Notice af mig, end at føre mig med sig op i Mr. Lucas private Lejlighed. Jeg veed ikke, hvorledes han bar sig ad; men efter at den gamle knarvorne Jurist først brummende og snærrrende havde tilkjendegivet, at jeg slet ikke kjendte mit eget Bedste, gav han

mig tilsidst til min uendelige Forundring naadigst Rejsetilladelse.

„Det maa ikke ansees som et Exempel til Efterfølgelse,“ bemærkede han, men for denne ene Gang maa De gaae.“

En klar Junimorgen saae jeg mig da sidende ligeoverfor Frank i en Første-Klasses Coupee og hvirvlede afsted ad den sydvestlige Bane henimod de vinkende blaae Bølger. Det var mange Maaneders Slid og Fængenskab værd at føle den Glæde, jeg fandt i at mærke den friske Lustning stryge henad mine Kinder og at see op i Franks lystige Ansigt, der straaede af Skjemt og Løjer.

„Vi skulle rigtig more os, min Dreng,“ sagde han. „Vi ville bringe Dig tilbage som et heelt andet Menneſte og lade Mr. Lucas tilbagekalde sine Meninger om Fjerier.“

Derpaa gav Frank sig til at fortælle om sine vidunderlige Sø-Eventyr, og jeg lyttede og indfugede alt med graadige Øren. Dog var der et hemmeligt Punkt, der forringede min fulde Tilfredshed, og jeg opdagede snart, at det netop var den Kilde, hvoraf Franks inderlige Glæde udsprang. Udsigten til de to smukke Kousiners Selskab var isandhed strækkelig for mig. Jeg var netop i den Alder, hvor de fleste Ynglinge kun ere lidet glade i Dameselskab, jeg var desuden

undseelig og tilbageholdende af Naturen og isærdeleshed modtagelig for Stikpiller. Tillige havde jeg adskillige ubehagelige Grindringer om nogle af Franks Kousiner, og jeg fattede Mistanke om, at disse vare mine Blageaander fra gamle Dage. Der var et levende Billede i min Hukommelse af en høj, smuk, trettenaars Pige, der plejede at behandle mig tiars Dreng, som om hun havde været min Bedstemoder, og som engang gav mig en Dreftigen, fordi jeg havde kastet Kastanier paa hendes Dndlingshund; — en hovmodig Pige, som dog altid var meget artig mod sin Fætter Frank.

„Her ere vi da endelig,“ sagde Frank, idet han lod Vinduet gaae ned og saae sig ivrig om. „Jeg tænkte ellers, at vi skulde have mødt dem her, de komme med Salisburystoget — naa — gjør intet til Sagen, de maae være paa Broen,“ og han traf mig med sig.

Det var en yndig Dag; netop Luft nok til at gjøre en Sejltoer behagelig, og jeg stod paa Dampskibsdækket og stirrede i en Slags Genrykkelsesruus paa Jagterne, der for deres hvide Sejl fløj hid og did over de klare Bølger. Men Frank holdt nu forunderligt nok, tiltrods for sine begejstrede Lovtaler over Søen, stadig Djnene fæstede paa den Hob, der trængte sig sammen paa Brohovedet ved Ryde.

„Heller ikke her — besynderligt —“ mumlede han, da vi gik rundt om Bynten, og han vendte sig om for at besvare et Spørgsmaal fra mig. Vi ilede hen til Slæbestedet, greb vore Badsække og Tæpper og løb op ad Trinene. Frank var forrest og da han naaede Broen, saa jeg en gultbehandstet Haand udstrakt og et Ansigt lysende af venlig Hilsen opløstet mod hans. Det bedste jeg kunde gjøre, syntes jeg, var at holde mig i Afstand; derfor smuttede jeg over paa den anden Side af Broen inderlig ønskende, at de smukke Damer havde været mindre punktlige. Jeg lyttede til den glade Udverling af Tale og Latter og følte mig tilfidesat og forglemmt til Franks muntre Røst kaldte mig tilbage.

„Hvorfor løber Du Din Vej, Charlie? Kom her og slut Bekjendtskabet paany. Du husker ham vel nok, Laura? Lille Charlie Bennet.“

„Og jo, det kan Du være vis paa,“ var Svaret, og en skjælmst Blinken med Øjet sagde mig, at hun kun altfor godt mindedes mig.

„Saa maa I selv gjøre Jer behagelige for hinanden, medens jeg gjør et lille Løb hen efter min Skipper,“ sagde Frank; „jeg er her igjen inden fem Minutter.“ Og væk var han over ladende til mig at udholde de to blomstrende Smaadamers frejdige Blikke samt deres Faders

barste og prøvende dito; han er en vissen gammel Knark med rød Næse og Bæseløjne.

„De skal altsaa deeltage i vor Sejltoour?“

Miss Laura Stanhope fremsatte Spørgsmaalet i en overrasket næsten vantro Tone. Jeg blev meget rød og nølede med at svare; endelig plumpede jeg frem med, at Frank havde indbudt mig, — at jeg haabede —

„At De ikke vilde være til Ulejlighed,“ sagde Miss Laura. „Aldeles ikke. Vi ere komne hertil saa fast bestemte paa at more os, at Intet skal kunne forstyrre os, og jeg er vis paa, at De ikke vil gjøre Dem skyldig i noget Forsøg i den Retning. Ah — der kommer „Feedronningen“ med Frank ombord. Hvor den seer stolt ud! Og hvor den flyder let.“

Hun betragtede den et Øjeblik og vendte sig da igjen til mig.

„De har vel nu forladt Skolen? Hvor boer De ellers, og hvorledes fik Frank fat i Dem?“

Jeg svarede mere tvært end før, at jeg boede i Byen og var ansat hos en Jurist, og hun modtog Underretningen med en munter Latter. — „Hvorledes, affskrifer De Testamenter og jager efter Vidner? Har De isinde at ende Deres Dage som en sat, rolig og afgangig Prokurator? Er det Slutningen paa alle de

storartede Planer, De plejede at have? At blive holdt indenfor Sranken var temmelig svært for Dem engang, hvis jeg huster rigtigt. —"

Hun talte ligegyldigt, uoverlagt, uden at ane, at hun traadte paa blød Grund; men jeg blussede op, vred over hendes halvspottende Tone og sagde: „Jeg har ikke glemt det, Miss Stanhope, heller ikke hvem det var, der plejede at føre mig paa Gled for siden at haane mig.“

Hendes Væsen forandrede pludseligt.

„Kom nu,“ sagde hun, da Jagten gled hen til Trappen; „vel ere vi allerede igjen begyndt at kæmpe vor gamle Kamp, som Kat og Hund, men her kunne vi ikke løbe væk fra hinanden, saa det kan virkelig ikke betale sig at skjændes her. Jeg foreslæaer en Waabenhvile. Skulle vi slutte Fred og være Venner?“

Jeg stod ubestemt, og dog var hun saa smuk og yndig; naar blot ikke den halvdrillende Tone havde irriteret mig.

„De vil ikke?“ sagde hun; „nuvel, saa ere vi svorne Tjender og her er min Udfordring. Da De ikke kan tilgive mig, at jeg i fordums Tid har leet lidt paa Deres Beføstning, skal det være min Opgave nu igjen at bringe Dem i en latterlig Stilling. See her,“ tilføjede hun, idet hun løste nogle smaae tynde Elfenbeenstavler, der hængte mellem en heel Deel Smaating ved hendes

Uhr, „jeg sætter disse Tavler mod et Par Handsker, at inden vi naae rundt til Broen igjen, skal jeg have vunden god Grund til at udlee Dem paany. De smiler nok nu, men baade De og jeg veed, hvilken frygtelig Trusel det er.“ Og med et lystigt Nik løb hun ned ad Slæbestedet.

Saa Minutter efter flød vi paa de klare Bover og istemmede lydeligt „Feedronningens“ Priis.

„Kom nu ned og see Eders Lejlighed,“ sagde Frank; og vi fulgte hans Indbydelse.

Der var meget hyggeligt underned. De to forreste Kabinetter, der laae ligeoverfor hinanden, vare om ikke overdaadigt saa dog henrivende indrettede, og den ene, der var bestemt for Koufinerne, var prydet med Blomster og rosenrøde Silkebaand paa en Maade, der tydeligt røbede Franks Sindstilstand. Efter en lang Dvælen og Pluddren der, vandrede vi igjen op ad Trappen uden at see de andre Rum; men netop som Frank naaede det øverste Trin, vendte han sig til mig.

„Her er Dit Lukaf, gamle Knægt; Du maa staves godt sammen, seer Du,“ og han pegede paa en lille Dør tæt ved Trappen.

Jeg kiggede ind og saa, at Rummet omtrent var saa stort som en lille Cab.

Det var en dejlig Dag, som enhver sagde, og Frank var ellebild af Glæde; han lo med de

smukke Kousiner, flappede mig paa Ryggen og vovede endog at spørge med gamle Mr. Stanhope — en dristig Daad, som jeg først tænkte, indtil jeg fandt, at den gode Gentleman blev betydelig dulcificeret ved den beroligende Indflydelse af Kyllingesteg og Champagne og tilsidst næsten blev snaksom. Det var ikke opmuntrende at sidde og høre hans langtrukne Fortællinger om Retshistorier og Fremskridtet af den Jernvej, der blev lagt over hans Ejendom; og der var lidt ensformigt i Miss Helen Stanhopes ideligt gjentagne: „hvor dejligt, hvor nydeligt.“ Dog alt det kunde jeg have baaren, hvis jeg blot kunde have holdt mig udenfor Lauras klare, drillende Dines Rækkeevne; men det var umuligt. Hele den lange Eftermiddag havde hun travlt med at spotte over mine Ord, mine Blikke, ja, endog over min Tavshed.

(Fortfættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet
ere foreslaaede:

Slagter J. Halgreen.

Snedker A. J. Petersen.

Borger-Bennen.

Syv og fireåndsstyvende Aargang.

Nr. 24.

Tordagen den 12te Juni 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Rundt om Den Vigth.

Efter det Engelske ved C. S.

(Fortsat.)

„Hvor skammeligt!“ udraabte Frank, leende over een af hendes Bemærkninger. „Men det betyder intet, Charlie, hun gjør værre end hun bider.“

„Na,“ sagde hun, „hans Holighed lader til at være uroffelig. Men jeg fortvivler ikke, thi en Kvindes Magt er stor, og jeg skal ikke give mig tilfreds, førend jeg har furet denne glatte Binde.“

Vi havde god Vind, og medens vi holdt os tæt ind under Rysten, dandsede vi forbi det solbeskinneede Shanklin og det skumle Bladgang; Solen sank straalende i Havet, netop da vi fik „the Needles“ isigte.

Der var en lille Hvile for mig nu; Laura sad rolig ved Franks Side, talende med en lav Stemme meget ulig den, jeg plejede at høre fra hende; jeg lænede mig ud over Rælingen paa vort lille Skib, saae hvorledes det fløvede de sølvglindsende Bover og glædede mig over Skønheden og Stilheden rundt omkring. Alligevel var jeg ikke rigtig i mit Es. Jeg antager at der, tiltrods for min Undseelse, er en heel Deel Knarvornhed i min Natur, og jeg havde nu besluttet, at hun ikke skulde have den Glæde at overvinde mig. Jeg vidste næppe, om jeg kunde lide hende eller ikke; jeg følte blot, at der var en vis Ringeagt i hendes spøgende Stemme, og det ærgrede mig. Hvis jeg nu kunde forhindre hendes Anslag vilde hun maaske tænke mindre ufordeelagtigt om mig; medens mine Djne saaledes vare langt ude over Havet, vare mine Ører aabne. Hun rejste sig først, hvidskede et Par Ord til Frank og forsvandt. Saa kom han over til mig, tændte en Cigar og begyndte at tale. Vi vendte begge Ryggen til Dækket, men jeg hørte godt, da hun kom op ad Kahytstrappen.

Hun havde noget i Haanden, der knagede som en Bidiefurv; hun tog Blads et Par Men. fra os. Der sad hun dog ikke længe, men kom hen til os, og nu talede vi saamæn for et Øjeblik ganske fornøjeligt med hinanden.

„Vi maae rundt om Bynten iaften,“ sagde Frank, „og lægge bi ved Cowes, saa kunne vi være ved Ryde før Middag; men imidlertid er det nu paa høje Tid at spise til Middag. Jeg er sulten som en Sæger.“

„Nuvel, saa vil jeg gaae hen og gjøre mig saa tilbedelsesværdig som det staaer i min Magt,“ sagde Laura. „Hvor er min Rejsetaske?“ Tusind Tak Mr. Bennet. Denne er vist Deres, ikke sandt?“

Jeg havde revent min ned, da jeg rakte hende sin, og jeg satte den paa sin Blads igjen, da hun gik bort fulgt af Frank. Jeg var ogsaa ifærd med at gaae, da jeg vendte om og tog min Badsæk. Næppe var jeg vel indelukket i min Kåhjt, førend jeg aabnede den. Jo, jeg havde nok havt Mistanke. Jeg syntes nok, at den var tungere, end den plejede at være, og allernederst paa Bunden hvilede nu Skibets Bindsviin, — den vældige Ødelægger af dets Biller og Skarnbasser. Nu vidste jeg, hvad hun havde havt i Bidiefurven, og hvorfor hun ikke strax kom hen til os. Jeg tittede nysgjerrig ud af min

Kahytsdør; Middagsmaden var just bleven serveret, og jeg fik en Idee. Frank havde klaget over, at der ingen Suppe var.

„Det er min dumme Kofs Skyld,“ havde han sagt; „men Du skal ikke bryde Dig derom, Laura; Jeg har ikke forglemmt Din Smag for Lærker, og jeg har sørget for, at der er en lille Ret af dem for Din egen Mund.“

Paa Bordet i Salonen, hvor jeg listede mig ind, stod den omtalte Ret. Inden det øvrige Selskab kom ind, fik jeg blot Tid til at tømme Lærkerne af paa en Tallerken, sætte den hen paa Bufetten og lægge Pindsvinet i deres Sted i det tildækkede Fad. Det varede lidt, inden vi bleve pladsjerede, og derpaa sagde Frank til Kahytsdrengen: „Bring dette Fad om til Miss Stanhope. Maa jeg bede Dig, Laura, om at tage Dig af Smaafuglene.“

„Ere De virkelig til mig?“ sagde hun; og med en raff Bevægelse tog Drengen Laaget af. Hans forundrede Ansigt var kosteligt; men hun forstod øjeblikkelig hele Sagen. „Godt gjort, Mr. Bennet! Det havde jeg ikke ventet af Dem! Jeg er nok saa net fanget i min egen Snare,“ og hendes latter klang lystigt over til mig.

„Medlægger De Deres Vaaben?“ spurgte jeg, idet jeg rolig tog Lærkerne fra Bufetten og satte dem hen til hende.

„Aldeles ikke,“ var Svaret; „min Sjæl tørster efter Hævn, og jeg har ifinde at trække mig tilbage efter Middag og ruge paa skumle Planer til Deres Ødelæggelse. Jeg havde haabet, at vor stikne lille Ven skulde være bleven uopdaget og endog have faaet Lov til at rejse med Dem til London, men jeg lod ikke Deres Jagttagelses-evne vederfares Retfærdighed. Næste Gang skal jeg bære mig bedre ad.“

Aftenen svandt hen. Vi spillede en Whist, og derefter gik vi op og ned ad Dækket og betragtede Lysene inde i Bugten, efterhaanden som de blinkede ud til os. Laura sang for os, og da den sidste Tone døde bort, gik et mildere og blidere Udtryk hen over hendes Træk.

„Gid denne lykkelige Dag ikke var saa snart tilende,“ sagde hun halvhvidskende til Frank; men, hvad gjør det, imorgen er der atter en Dag, og imorgen,“ tilføjede hun drillende, idet hun bøjede sig for mig, „haaber jeg, at have den Glæde at kunne besejre min Fjende.“

Jeg gjengjældte hendes Gilsen og betragtede hendes lette Skikkelse, medens hun gik over Dækket og forsvandt i Kabhytten.

En Timestid efter fulgte Frank og jeg. Før havde jeg slet ikke lagt Mærke til, hvor uendeligt lille mit Lukas var. Det var egentlig blot skiftet til at staae i, og Røjen var saa

mærkværdig indrettet, at mine Fødder gled ind i en med Træ beklædt Fordybning netop af Sengens Bredde og omtrent 18 Tommer høj, hvilken Fordybning stødte op til Kahytten ved Siden af. Det var en meget heldig Indretning, thi uden den havde jeg ikke kunnet udstrække mig i min fulde Længde. Efter at have tilbragt hele Dagen i fri Luft, var jeg imidlertid altfor søvning til at bryde mig om flige smaae Ubehageligheder, og i faa Øjeblikke havde jeg indrettet mig det særdeles hyggeligt; jeg laae døsig og lyttede til Bandets Skulpen tæt ved mit Hoved og til de utydelige Bevægelser og Stemmer fra det andet Lukaf. Jeg kunde vel omtrent have ligget saaledes henved en Timestid, da jeg blev forstyrret ved en Røst, der syntes hævet for at vække en sovende Tilhører.

„Helen!“ — Intet Svar. „Helen! Jeg fryser grueligt, gjør Du ikke?“

„Ikke ret meget,“ var Svaret.

„Ikke ret meget, nej virkelig!“ sagde Laura. „Jeg er næsten halv død af Kulde. Mon Frank ikke har noget, der ligner Sengetæpper?“

„Det har han vist nok,“ sagde Helen.

„Men hvad skal jeg gribe til?“ spurgte hendes Søster. „Jeg har ikke engang faaet mit uldne Shawl herved.“

„Gaae i Seng og sov,“ var det søvnige

Svar, og mere kunde hun ikke opnaae; men lidt efter begyndte Laura igjen.

„Mine Hænder og Fødder ere kolde som Is; hvad kan det saa hjælpe at sige, at jeg skal sove. Det vilde være langt mere tidsvarende, om Du hjalp mig med at finde nogle Svovlstikker, saa jeg kunde faae fat i nogle varmende Gjenstande.“

Tonen var tydelig nok bebrejdende, og jeg hørte et svagt mumlende Modstandsforløg. Men Laura var fast; og kort efter hørte jeg Skridt paa Gulvet, Klengen af en Lysesax, der faldt ned, og endelig Lyden af en Svovlstik, der blev afstrøgen.

„Naa, nu maae vi foretage en Opdagelsesrejse. Kom med Helen. Tag Dig iagt — Trækken vil slukke Svovlstikken. Saa der gif den ud; og der er ikke flere i Kisten.“

„Saa haaber jeg, at Du lader mig sove i Fred,“ var Helens deeltagende Bemærkning.

„Du har isandhed ingen Følelse for en lidende Medskabning, men bild Dig blot ikke ind, at jeg giver tabt. Tæpper vil og maa jeg have; og jeg tvivler heller ikke om, at jeg nok finder nogle.“

„Det er idetmindste ikke meget sandsynligt,“ sagde Helen.

„Jovist er det saa,“ var Svaret. „Jeg veed,

at der paa denne Side er to dybe Skuffer; hvorfor skulde der ikke være Tæpper i dem?"

Derpaa fulgte en Knagen og Skraben; Skufferne bleve fundne og oplukkede, men al Søgen var forgjæves.

„Ikke andet end gamle Læderstropper og smaa Tougstumper,“ bemærkede Laura. „Stop, hvad er dette? Na — en Børste. Jeg tror ikke, at den kan være mig til nogen Nytte.“

Til alt dette lyttede jeg halvkvalt af Latter. Det vilde blive en herlig Piil i mit Rogger imorgen tidlig. Den frysende Dame vandrende søgende om i Nattens Mørke, maatte absolut spille en komisk Rolle.

„Lad mig see,“ sagde hun estertænksum, „her var noget — en Skuffe tænker jeg, lad os faae den ud.“

(Sluttes.)

Borger-Bennen.

Syv og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 25.

Tordagen den 19de Juni 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Rundt om Den Vigth.

Efter det Engelske ved C. S.

(Sluttet.)

Hendes Stemme lød tydeligere, hun var kommen over paa min Side af Kbhytten. Der blev en Pause, en let Støj, og da — jeg glemmer aldrig den underlige Fornemmelse, der gik igjennem mig, idet hun udtalte:

„Hurra, Taalmodighed overvinder Alt — Skatten er funden!“ thi hun syntes at tale fra Fødderne af min Seng; men selv denne Rystelse

tabte sig i Forbavselse over, hvad der foregik i samme Øjeblik.

Noget rørte ved mine Fødder, eller idetmindste ved det, der bedækkede dem, noget let og flygtigt, noget; der lignede en Menneskehaand! Jeg kvalte et Skrig og traf uvilkaarlig mine Fødder ganske stille midt op i Sengen. Det var paa høj Tid, thi der kom et stærkt Tag i mine Sengklæder, fulgt af en glad Latter.

„Harde jeg ikke Ret, Helen? Jeg er kommen over en heel Kiste fuld af Tæpper, de ere blot pakkede saa haardt ned. Men det gjør intet til Sagen — nu komme de endelig.“

Og de kom virkelig ogsaa — eller rettere gif! — Jeg vovede ikke at holde fast paa dem, og i næste Øjeblik var jeg fuldstændig blottet for Sengetæpper, og Trælemmen, der dannede Laaget paa Jordybningen, faldt til igjen med et højt Kladsf.

Min Stilling var alt andet end misundelsesværdig. Jeg sad sammenkrøben i Sengen og vovede næppe at aande, medens jeg lyttede til Nøveren, der triumferende traf sig tilbage til sit Leje, sammenlagde og ordnede mine Tæpper om sig og endelig lagde sig til at sove, idet hun velbehagelig sagde: „Det var blot det jeg manglede. Godnat, Helen; Du skal nu ikke høre noget til mig før end imorgen tidlig.“

Det var, som Laura havde bemærket, meget

kjøligt, især for mig, hvis hele Bedækning kun var et tyndt Lagen; og skjøndt mine Tænder begyndte at klappre, turde jeg dog ikke vove at indhulle mig i min Kappe, førend det dybe Andedrag i den tilstødende Rahyt overbeviste mig om, at jeg ikke vilde blive opdaget. Thi hvad der vilde krænke mig langt mere end selve min beklagelsesværdige Situation var, at Laura skulde faae Nys om den; jeg vidste fuldtvel, at end ikke den største Belansthændighedsfølelse vilde kunne hæmme eller betvinge hendes ondskabsfulde Fryd over mit fuldstændige Nederlag, og det gjøs i mig ved Tanken om det Drille- og Spoitebatteri, der saa vilde aabne sin Ild mod mig. Nej, ihvad der saa skeete, jeg maatte fremfor alt beholde min Hemmelighed godt skjult. Al Søvn var nu fløiten. Om ogsaa min Dragt havde været mindre luftig og min Stilling mindre latterlig, vare mine Tanker altfor beskæftigede, til at jeg kunde sove. Istedetfor lagde jeg Planer til at imødegaa Morgenens og dens Farer. Det maatte være et meget uheldigt Tilfælde, der, inden jeg kom paa Dækket næste Dag, skulde forraade min Fattigdom paa Sengklæder og hendes Overflod deraf. Jeg bestemte mig til at vedligeholde en stadig Ordkamp for at forhindre enhver Forespørgsel om Nattens Begivenheder. Skjøndt Sagen i sig selv slet ikke var fornøjelig, kunde jeg dog ikke lade

være at lee, naar jeg tænkte paa den skumle Maade, hvorpaa man havde berøvet mig mine Sengklæder.

Senad Morgenstunden faldt jeg i Søvn, men kun for en Timestid; Franks Banken vækkede mig.

Jeg fik netop Tid til at springe op og skyde Slaaen for, i næste Djeblif vilde han have overrumplet mig. Jeg klædte mig langsomt paa, og Klokken var otte, inden jeg mødte Laura paa Dækket. Min Seendragtighed blev sandelig ikke sfaanet; men jeg var væbnet mod alle Saar, og gav hende frit Spillerum, medens jeg betragtede hende, ligesom en Kat, der lurar paa en Muus. Det var først henimod Midten af Frokosten, at hun kom i Tanker om sit Eventyr.

„Fandt Du virkelig Tæpper,“ sagde Frank, da hun havde fortalt om sine Kvaler, „det undrer mig, hvor vare de?“

„I Kisten naturligviis.“

„I Kisten!“ gjentog han; „der er jo ingen —“

I det Djeblif faldt min Kop uheldigviis ned paa Gulvet, og da Stumperne vare opsamlede, og vi komne iorden igjen, var Kisten glemt.

En halv Timestid efter stod vi igjen paa Broen ved Ryde, og jeg aandede atter frit. Laura vendte sig om til mig og rakte mig Elfenbeens-tavlerne med et Smil.

„Bunden med Glands,“ sagde hun. „De er

voret højlig i min Agtelse, men jeg vilde dog alligevel helst have været Sejrherre."

Ogsaa jeg smilede, da jeg sagde hende Farvel; og ingen Muskel i mit Ansigt, ingen Fald i min Stemme forraadte, at hun dog i Virkeligheden havde vundet Sejr.

Jaques Quern

eller

Den Inkkelige Sorøver.

Naar der indtræder Forstyrrelse af den offentlige borgerlige Ro og Orden, maa denne Forstyrrelse af Forholdene have sin Grund i selve den Tid, i hvilken den indtræder, og dens Fremkomst bliver ligesaameget Statssamfundets Brøde, som de enkelte Menneskers Skyld, der udøve den. De menneskelige Lidenskaber ligne inddæmmede Bænder, hvilke bestandigt søge at finde det svageste Sted paa Dæmningen for at bane sig Vej, og man kan være vis paa, at der, hvor det bryder igjennem, er begaaet en Feil, eller og blot en Uforsigtighed ved Bygningen.

Det er i denne Betydning, at Historien om

Folkeflagenes Forbrydelser, bliver af Bigtighed, idet den lærer os de forskjellige Aarhundreders Sjæle-Sygdomme, og lader os ligesom træde ind i deres Lidenskabers Hemmeligheder, thi det er med hele Menneskeheden, som med det enkelte Menneske, hvis Sygdomme og Skrøbeligheder opdager os dets Laster, og det maa ikke forglemmes, at de store Forbrydelser, hvori hele Slægtfølger blive medskyldige, og vi tale kun her om saadanne, bestandig ere Følgen af en eller anden begaaet Uretfærdighed.

Fødte af Fortvivlelse, fremkomne ved revolutionaire Omvæltninger, kunne de bevise deres Oprindelse, om ikke deres Nødvendighed og Følger, og bevare selv i deres Yderlighed en vis Storhed, som man ikke kan finde i de enkelte personlige Forbrydelser. I blandt de utallige Exempler, som kunne støtte disse Betragtninger, ville vi kun fremhæve een, Sørøveriet, idet vi bemærke, at vi her ikke tænke paa de enkelte forvorne Røverier, som til alle Tider ere udøvede paa Havene, men paa de store Forbindelser, der have givet disse Røverier en vis Organisation, og den Almindelighed, som danne det ikke mere enestaaende Tilfælde, til et helt Tidsums Udtryk. Vi ville her kun omtale tre af disse forbryderiske Forbindelser. Den første af disse vare Sørøverne i Cilicien, som Pompejus bekjæmpede,

og Udstrækningen af den Magt, der blev givet ham i saa Henseende, beviser Farens Størrelse. Det lykkedes ham at tilintetgjøre denne, idet han fratog dem 800 Skibe, og vendte tilbage til Rom for at nyde Triumphens Ære. Den anden Forbindelse af denne Slags dannede sig i det 17de Aarhundrede paa Skilpaddeøen. Det var Romernes Despoti, som ville underkaste hele Jorden deres Herredømme, der opfostrede Sørøverne paa Cilicien, og det var Spaniens Despoti, der paastode Eneherredømmet paa det atlantiske Hav, som frembragte Flibustierne. Mere end et Aarhundrede havde Amerikas Opdagere behandlet alle Fremmede, der vovede at nærme sig denne deres Erobring, som Sørøvere. Brændende deres Skibe, ødelæggende deres Kolonier, udryddede de dem selv, endog efter at have modtaget deres Hylning, og saaledes indgjøde de et uudslukkeligt og almindeligt Had imod sig. Spaniernes udførte Grusomheder i den nye Verden, havde desuden sat dem udenfor Menneffeligheden, de havde lært deres Blodhunde at nærme sig ved Amerikanernes Kjød, de benyttede disses affsmelte Fedt til Olie i deres Lamper, og de Grusomheder, som Flibustierne udøvede imod Spanierne, syntes derfor ligesom en retfærdig Gjengældelse. Den berømte Flibustier Montbar, der fik Tilnavnet Ødelæggeren, lod sig ogsaa

kalde Indianernes Hævner. Følelsen heraf var saa almindelig, at man finder den udtrykt i alle de Bøger, som bleve udgivne om denne Gjenstand i Frankrig, England og Holland, ja endog i Spanien selv. Dermillin gif saavidt, at han paa Titelbladet til sin Bog, „Eventyrenes Historie“, anbragte et Kobberstik, der paa den ene Side forestillede en Spanier, dræbende en Amerikaner, med Underskriften „Usskyldig“ og paa den anden Side, en Flibustier, dræbende en Spanier, med Underskrift „For dine Synder.“ Dette Billede viste klart, hvor Forfatterens Sympatier vare, og hvorledes han forsvarede disse.

(Fortf.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet
ere foreslaaede:

Skæbdermester F. A. T. Borgmann.

Kleinsmedmester A. Nordmann.

Borger-Bennen.

Syv og firefundstyvende Aargang.

Nr. 26.

Tordagen den 26de Juni 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Jaques Kvern

eller

Den lykkelige Sørover.

(Fortsat.)

Hvad det tredie Søroverforbund angaaer, da havde dette, uagtet det fulgte meget nær paa Flibustierne, en aldeles forskjellig Oprindelse, og dannedes næsten udelukkende af engelske Eventyrere. Wilhelm af Oraniens Strid med Ludvig den Fjortende var i Almindelighed uheldig for Storbritannien, isærdeleshed i Amerika. Englænderne toge derfor deres Tilflugt til alle Midler

for at erstatte deres Tab, og standse Frankriges bestandigt vorende Magt i den nye Verden. Det, som de havde tabt under Krigen, søgte de at gjenvinde under Freden ved Sørøveri. Jamaica og Barbados bleve de Høverreder, som ødelagde de franske Koloniers Handel og gjorde hyppige Anfald paa fredelige franske Kolonisters Plantager. Men Antallet af disse Sørøverier formeredes, Fjenden, som var overgivet deres Magt, var ikke længere tilstrækkelig, og de begyndte derfor at angribe alle Skibe, ligegyldig til hvilken Nation de hørte. Endelig dannede de et Etablisement paa Den la Providence, og der behøvedes lange og alvorlige Bestræbelser fra den engelske Regerings Side for at udrydde den forbryderiske Magt, som den selv fra først af havde skabt og opmuntret. Forøvrigt var dette Sørøversamfund af kortest Varighed og slettest organiseret, men tilbyder ikkedestomindre den maaskee mest afvejlende Historie. Den besynderlige Fortælling, som her følger, er kun een af de mindre Episoder, og vi give den kun Fortrinet for andre mere gribende Tildragelser, fordi den synes os at give den paa een Gang sørgelige, alvorlige og dog morende Fremstilling af den menneskelige Gres og Lykkes Forsængelighed.

For at give denne Fremstilling maa vore Læsere tillade os at henvise Dem til Plymouth i

Midten af August Maaned 1693. Denne store Søstads dannes af tre Byer, hvad der har givet en Digter Leilighed til at kalde den et Stævne-møde mellem tre Byer, og var under Wilhelm af Draniens Regjering, den vigtigste Krigshavn i Storbrittanien, imidlertid havde den endnu ikke den geometriske Regelmæssighed, som er saa yndet af Fremstridts-Mændene paa Fastlandet, og som giver Englands nyere Byer Udseende af umaadelige Rækker Pølser hængte i Skorstensrøg. Plymouth var slet bygget, det vil sige, den manglede alle den lige Linies Yndigheder og Symetriens Fortryllelse. Mere end een Gade slyngede sig lunefuldt, uden Hensyn til Grundlæren om den lige og nærmeste Wei. Mere end eet Hus trængte sig frem paa den offentlige Gade med sine ud-skaarne Træ-Garniser og fremtrædende Zerater berøvende de Passerende efter Tid og Leilighed enten Solens Skin eller Regnens Draaber. Endelig var Havnens Nærhed vanæret med Hundreder af disse Hytter, med mossede og til-røgede Tage, foran hvilke Maleren Østade saa gjerne anbragte en gammel Kone, belyst af den nedgaaende Sol, og en Sømand med et Træbeen betragende Børnenes Lege. Den Deel af Staden var virkelig ogsaa smukkere til at male, end til at besøge, og dens Ødelæggelse havde været mindre at beklage af Moralister end af Genremalere, thi

Størstedelen af de Hytter, som dannede den, vare beboede af Bærtshusholdere og af offentlige Fruentimmer. Det var disse Huse, som de engelske Matroser søgte til, naar de kom fra de lange Reiser, for, som de sagde, at tabe Smagen af den „nitungede Kat“ og af det „salte Rjød“, og for at finde Glæden, idet de overgave sig til lige saa store Udsvævelser, som de nylig havde taalt Savn og Besværligheder. Den Dag, vor Fortælling begynder, gjensløb Bærtshuset „Sølpilen“ af en Sværm unge Matrosers og letfærdige Kvinders Glædesfrig, takket være disse elskværdige Ufuldkommenheder, som Dryden kalder dem, og en Strøm af Genever, der allerede var fortæret; de brave Matroser af Georgs-Klippen, havde aldeles glemt det haarde Stød, som Tonville havde ladet dem lide, og nu tænkte de kun paa at holde sig skadesløse for sex Maaneders Indespærring ombord, og af det tvungne Maadehold i Livsnydelse.

Rule Britannia havde maattet vige Pladsen for mindre ophøjede Sange, gamle England affat fra Thronen for Hans Byggryn, og Havets Frihed for Diebliffet overladt til hvem, der vilde benytte den, det brittiske Sømandsskab var beruset. Krusene vare nylig borttagne af Bærten for at fyldes igjen for tiende Gang, da en ny Gæst traadte ind i „Sølpilen“. Det var en Mand paa omtrent halvhundrede Aar, bleg og afkræftet

flæbte han sig møjsommeligt frem. Hans Paa-
 klædning viste en saa gribende Glendighed, at selv
 Drankerne bleve overraskede derved. De forskjel-
 lige Pjalter, der indhyllede ham, vare fæstede til
 hverandre ved Stumper Kavelgarn, hans bare
 Fødder viste sig paa flere Steder af de sønder-
 slidte Sko, endeel af Hattestyggen var løsreven
 og hængte ham ned paa Skuldrene, hans Haar
 var uredt og det graanende Skjæg var langt og
 stivt, stirrende ligesom brustne Dine, sammentrukne
 Næseboer og skjælvende Læber viste, hvor svag og
 syg han var, og dog uagtet alt dette syntes man
 at spore Levninger af Kraft i denne Mand. Hans
 ranke Vært, og uagtet den synlige Bestræbelse for
 at skaane den usle Klædning for enhver Berørelse
 med en anden Gjenstand, dog fri Bevægelse. Alt
 vidnede om en tidligere udøvet fast og kraftig
 Villie. Idet han kom ind, kastede han et vildt
 Blik omkring sig, og nærmede sig en Bænk, der
 stod ved Matrosernes Bord, hvor han satte sig
 ved William Bitter, en lystig Understyrmand paa
 Hs. M. Skib. Dragen bemærkede ham i dette
 Dieblit og sagde: „Hellige Georg, hvad er det
 for En, som kommer her?“ „En Tigger fra Bjer-
 gene“, svarede Kanoneren Nakom, idet han kastede
 et haanligt Blik over Skulderen til den Pjaltede.
 „Nei“, svarede Bitter, „det maa være en Sømand.“
 „Hvorfor det?“ spurgte den anden. „Seer Du

ikke, at han løfter sine Buxer ligesom en Storfok og har taget Neb i Seilene af Frygt for Bindstød." Den Latter, som denne Spøg gav Anledning til, bragte den Fremmede til at løfte Hovedet. „Naar har Sømænd fra iforgaars tilladt sig at spotte deres ældre Kamerater," sagde han med en raa og dristig Røst. Plømt vendte sig og spurgte: „Er Du da virkelig af Haandværket?" idet han gav sig en beskyltende Mine. „Kof til at kjende en retskaffen Matros fra en Landkrabbe," svarede den Bjaltede i den foragtelige Tone, som alle Sømænd paa den Tid brugte om Landmænd, selv om disse som Soldater tjente med dem paa Kongens Skibe. „Bed Himlen, det er en af vore Folk!" skreg Bitter. „Halløi, Broder, siden Du er ømskindet, vil jeg ikke tale et Muf om dine Bebreidelser, kom og sæt Dig her ved Bordet, og drik med os." Den Fremmede nærmede sig og tog et Bæger, rakte det med sin af Feberen rystende Haand hen mod den unge Styrmand. „Friskop," sagde denne, idet han drak. „Paa en bedre Lykke, Mylord, og især paa en bedre Sundhed, thi er Klædningen slet, synes mig Foret er ikke meget bedre." „Fernet selv slides engang", mumlede den Fremmede, efter at have vædet sine Læber med Geneveren og satte Bægeret med en vis Modbydelighed paa Bordet. „Drik, drik," sagde Bitter, „det alene giver Kræfter, Genever er

Mavens Sol, og jeg betaler ligesaa meget Du vil drikke." „Du har da høvet Hyre." „Ja, og vil ødelægge den til sidste Hvid, man maa dog holde sig skadesløs for hvad man har lidt. Efter Faste kommer Doverslødighed, vi sætte vore Laster paa Græs, som den høiærværdige Pater Turry siger, og lade dem æde efter Behag. Ulykkeligviis er Pungen let, vi have hverken havt Gratialer eller Prisepenge." Hvad kan man ogsaa tage fra disse franske Hunde," sagde Rakom, trækfende paa Skuldrene, „de Liggere har jo intet andet end deres Skjorte, og den forsvare de, som om den var broderet med ægte Perler, nei, nei, der intet i de europæiske Havne, som er værdt at entre." „Du kunde gjerne tilføie," sagde Bitter spydigt, „der er Intet at hente under Kong Wilhelm's Flag." „Under hvilket da?" spurgte een af Pigerne. „Under Jaques Avery, min Due," svarede Bitter. Den pjaltede Mand løftede Hovedet. „Jaques Avery," gjentog han. „Ja," svarede Rakom, „ham som man har kaldt den lykkelige Sørøver, og om hvem man har gjort en Komedie, der skal spilles imorgen, jeg har seet Plakaten nede ved Admiralitets-Kontoret." „Jeg vil være fordømt, hvis jeg ikke gaaer hen og seer den", skreg Bitter. „De kjender vel nok Historien om Jaques Avery, Mylord," spurgte han den Fremmede? „Jeg troer at have hørt det Navn," svarede denne. „Jaques",

vedblev Bitter, som altid greb Leiligheden til at tale om sin Yndlingshelt, „var Styrmand hos Captain Gibson, der var den største Dranker i hele Marinen. Imedens han engang lavede sin Grog, benyttede Jaques Leiligheden, bemægtigede sig Skibet, bemandede det, og gjorde sig til Havskummer.“ „Hvilket var meget bedre end at løbe i det hollandske Rjøl vand,“ bemærkede Nakom med en fiffig Mine. „Især naar man har Jaques Lykke,“ gjentog Bitter. „Den første Prise han tog, var et Skib ladet med Guld og Edelstene, som skulde føre Stor-Mogulens Datter til Mekka.“ „Hun er nu Jaques Averss Kone“, gjentog Nakom, „thi den Skjælm forstod at svømme med Strømmen, han trak sig tilbage til Madagascar, med alle sine Rigdomme, og har ladet sig vælge til Konge der.“

(Sluttes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet
ere foreslaaede:

Pastor L. H. Schmidt.

Gartner L. J. N. Ottesen.

Metalstøber N. B. Gallins Enke.

Maffinarbejder C. Hansen.

Borger-Vennen.

Syv og firefindstyvende Aargang.

Nr. 27.

Tordagen den 3die Juli 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. S. Galbergs Officin.

Jaques Uvery

eller

Den lykkelige Sorover.

(Sluttet.)

Den Fremmede saae paa ham med et haanligt tvivlende Smil, og spurgte: „hvem har sagt det?“

„Hvem,“ gjentog Rakom, „Gudsbd Alle dem, som beseile de indiske Have, og ere blevne forfulgte af hans Skibe, thi Kong Uvery har en heel Flaade bemandet med Alverdens Nationer, ligesaa de canadiske Rødhuder til de japanse

Gulffind. Han fører et sort Flag, bemalet med en Beenrad, som gjennemborer et blødende Hjerte. Peter Stoll har været ombord paa et af hans Skibe, og har forsikret mig, at der manglede Jngenting, de havde saagar en Præst til at læse Bønner og at lave Punsch for dem. Naar de havde gjort en heldig Fart, vendte de tilbage til Madagascar, hvor Kong Avery har ladet bygge et Kastel, Pakhuse og et Slot, hvor han lever omgivet af Negerinder, som ikke har Andet at bestille, end at vifte ham med Palmeblade."

„Det er sandt,“ gjentog Bitter, „Capitain Wood Royer har seet det Land, som Jaques og hans Kammerater have undertvunget, for at holde det i Lydighed, have de anlagt et Slags Kasteller i Midten af Skovene, og man kan ikke komme til disse Kasteller, uden igjennem Labyrinter besatte med spidse Torne; derfra beherske Averages Folk deres Undergivne, uden Frygt for Overfald.“

„Og Beviset for at det ikke er en Krønne vi her fortælle Dig,“ tilspiede Nakom, „er at Admiralitetet tænker paa at sende en Flaade ud, for at jage gamle Jaques fra hans Rede.“

„Ikke mere, Mester ikke mere,“ sagde Warts-huusholderen, som med Haanden i Buxelinningen, havde hørt paa hele Samtalen, „Raadet har forandret dets Beslutning, Kong Wilhelm har nok af Striden med Kongen af Frankrig og vil for

Diebliffet, ikke have noget Udestaaende med sin nye Fætter i Madagascar, da han ikke kan lade ham hænge, vil han gjøre ham Forslag til Fred."

Den Fremmede, som imidlertid havde dyppet sin Finger i Bægeret, og malede Arabesker paa Egebordet med Geneveren, skjælvede ved disse sidste Ord og løftede Hovedet. „Er det sandt,“ sagde han levende, „hvem har sagt Dig det?"

„Gudsøbd, det er trykt,“ vedblev Bærtshuusholderen, „see her er Forordningen, som en af Kopisterne i Admiralitetet, gav mig imorges.“

Bitter, som sad nærmest ved Barten, tog Papiret og læste det høit, det var en kongelig Kundgjørelse, som bevilgede Jaques Avery, Tilladelse at vende tilbage til England, og Tilgivelse for den forløbne Tid.

„Er fuldkommen Pardon,“ skreg den Fremmede med glad Henrykkelse, „jeg antager, ja jeg antager den!"

Alle Matroserne vendte sig imod ham med et Forundrings Raab.

„Hvorledes, hvad siger Du?“ spurgte Bitter.

„Jeg vil sige,“ skreg den pjaltede Mand med en bevæget Stemme og et Smil, „jeg vil sige Jer, at det er mig, som er Herren over det indiske Hav, Stor-Mogulens Svigersøn, Kongen af Madagascar, endelig med et Ord, Jaques Avery, den lykkelige Søprøver, som for Diebliffet søger om et

Var hele Buxer og en Halsæf til at ligge paa. —"

Denne Erklæring frembragte en forbausende Taushed hos alle Matroserne, hvis Dine vendte sig imod den lykkelige Sørover i Pjalter, deres Tanker syntes at anstrænge sig, for at glemme den glimrende Drøm, de saa nylig havde vuzget sig i, og at see den sørgelige, modbydelige Virkelighed.

"Jaques Avery!" udraabte de som med en Mund, „det er umuligt, den Tosse vil narre os, det kan ikke være Kapitain Gibsons driftige Styrmand, hvad Bevis kan Du give derfor?"

Istedetfor Svar, tog den Fremmede en gammel Tegnebog frem af sin Barm, og tog ud af Bogen, et smudstet, tildels sønderrevent Papir som han kastede paa Bordet. Nakom tog og læste det, det var Jaques Averys Døbeseddel udstedt af Biddeforts Sogn i Devonschire og bærende denne Menigheds Segl. — Papiret gif fra Haand til Haand, og ihvorvel de fleste af Matroserne ikke kunde læse det, begyndte de dog Alle at tro paa dets Sandhed, efter at have kastet Dinene derpaa. De Forklaringer som den Fremmede dernæst gave dem, udryddede endelig enhver Tvivl, og lode dem fatte, at det var en feilagtig Mening, man hidtil havde baaret, og

hvorledes denne havde funnet opstaae, og udbrede sig.

Den Driftighed, hvormed han havde bemægtiget sig Kapitain Gibsons Skib, paa en venkabelig Mhed, og i Nærheden af andre engelske Skibe, havde saameget mere erhvervet sig den offentlige Opmærksomhed, som det var den første Handling af den Art, som var udført under lignende Omstændigheder, Erobringen af det Skib, som førte Stor-Mogulens Datter, der, for at hævne sig for dette Møveri, ville ødelægge alle engelske Etablissementer, som vare under Stor-Mogulens Herredømme. Alt dette fuldendte Jaques Averbys Popularitet, i alle Storbritanniens Havne, han befandt sig ligesom Oltidens Herkules, i den Stilling at alle hans Samtidiges store Gjerninger bleve tilskrevne ham; saaledes bleve nu alle Sørvoverier, begaaede i de indiske Have, tillagte ham og hans Kammerater, hvilke denne Mening var en mægtig Beskyttelse, hvorfor de gjorde alt muligt for at bekræfte den. Jaques Averbys Navn blev ligesom et Spøgelse, bag hvilket enhver skjulte sit eget Navn. Overalt hvor der gaves kaprede Skibe, røvede Ladninger eller Skibsmandskaber hensatte paa øde Øer, saa var det efter Jaques Averbys Befaling, hvo som gjorde det til sin Levevei at plyndre og myrde paa Havet, kaldte sig Jaques, og denne var snart i

den offentlige Mening intet Menneſte, men Sø-
 røveriets Tegn, i menneſkelig Skikkelse. Men
 ſamtidigt med, at den offentlige Mening ſaaledes
 forudſatte en Forbindelse, imellem alle de enkelte
 Forbrydelſer, og gjorde den forhenværende Styr-
 mand, Jaques Avery, til en ny Romulus for en
 Sørrøverſtat, havde Manden ſelv, allerede opgivet
 Partiet og var vendt tilbage til England, med ſine
 paa det arabiske Skib, røvede Diamanter og Guld-
 far, i det Haab, at diſſe Koſtbarheders Salg,
 ſkulle ſætte ham iſtand til at henleve ſine øvrige
 Dage, i al Magelighed ſom en angrende Chriſten.
 Da han kom i Land i Corke, fandt han imidlertid
 ſit Navn i Alles Munde, og hørte for førſtegang
 hvilket uhyre Ry der gik af ham, hans Portrait
 blev ſolgt paa Markederne, rundt om i Landet,
 og Katroſerne ſang forſkjellige Viſer om hans
 Heltegjerninger, denne uventede Berømmelſe for-
 ſkrækkede ham, frygtende for at blive kjendt, hvis
 han blev paa Kyſten, fordybede han ſig i det
 Indre af Landet, belæſſet med ſine Diamanter og
 Guld, hvilke han ſkjulte i ſine Klæder, men ikke
 turde vove at ſælge, af Frygt for at forraades.
 Denne Tid var efter hans eget Udfagn den
 beſværligſte, og meeſt elendige af hele hans Liv.
 Skifteviſ beſjælet, af Dnſket om at komme i en
 bedre og mere ſikker Stilling, og forhindret heri
 ved Klogſkabens Advarſler, fordømt til at ſavne

Alt, uagtet han besad Midler til at kunne erholde Alt, havende Intet af al sin Rigdom, uden Angsten for at miste den, gjennemvandrede han endeel af Irland, levende af usfelt Havrebrød, slukkende sin Tørst ved Kilderne og søgende Natteleie i Lader eller Huler.

Endelig kunde han ikke mere udholde sin Glendighed, han naaede Biddefort, hvor han havde nogle Slægtninge, som han betroede sig til, og som henviste ham til en Juveleer i Plymouth, der kunde realisere hans Kostbarheder. Dennemodtog ogsaa Abery's Guld og Diamanter, med Løfte om at vilde sælge disse Sager, men da Sørvøveren nogen Tid efter kom for at hente Udbyttet, lod den ærlige Borger ham kaste paa Døren af sine Læredrenge, med den Trudsel, at ville angive ham for Admiralitets-Nietten, hvis han kom igjen. Det var samme Dag, hvor han havde fået denne Bæfked, at Jaques Abery, som vi have fortalt, kom ind i „Sølvpilen“.

Matroserne havde med megen Interesse hørt denne Fortælling, som kun blev afbrudt ved atter og atter at tømme og fylde Bægerne. Geneveren forstærkede Feberen hos Jaques Abery, alt som han talte blev hans Røst mere afbrudt, hans Tanker mere forvirrende, og i det Dieblik han skulde forlade Bordet, maatte de Andre hjælpe ham op. De ligeledes ravende Selskabsbrødre

antog hans Afmagt for en Følge af den nydte Brændevin, og forlode ham i Nærheden af Admiralitets-Bygningen, med det gjensidige Løfte, næste Dag atter at mødes i „Sølvpilen“.

Næste Morgen, fandt Havnevægteren en Mand udstrakt paa Jorden, ved Muren, det var Sørrøveren, som overvældet af Sygdom og Drukkenhed, ikke havde kunnet gaae længere, og derfor lagt sig ved Rendestenen for at dø, men ved Tilfældets Ironi, var Theaterplakaten klæbet over hans Hoved, med Anmeldelse af Dramaet:

„Den lykkelige Sørrøver, eller Jaques Avery, Konge af Madagascar.“

G. Souvestre.

Bed D. F. D.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Handelsbestyrer C. N. F. Petersen.

Fotograf A. W. Suhr.

Assistent ved Kjøbenhavns Gasværk T. T. Christensen.

Borger-Vennen.

Syv og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 28.

Tordagen den 10de Juli 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Kunsten hver Dag at være lykkelig.

Ja, naar man kjendte den, tænker Du ved Dig selv. Gamle Fatter forstaaer den vistnok heller ikke ganske, men har dog nogen Erfaring derom, som han her vil meddele Dig, prøv engang, om det ikke hjælper. Du skal hver Morgen foresætte Dig, at ville gjøre En eller Anden lykkelig, saa meget som Du formaaer det, Du skal saa gaa til dit Arbeide, og fremfor Alt, gjøre din Pligt, derved vil Du selv blive glad og fornøiet, thi gode, retskafne Tanker, fornøie altid. Søg derefter at udføre dit Forsæt, hvor Leilighed maatte tilbyde sig, Du kommer ikke til at vente længe

derpaa, det behøver slet ikke at være noget Stort, hvad Du giver eller udsprer for Andre, gjør det kun med en venlig Tanke og Blik, og det er godt Altsammen, men dobbelt lykkelig vil Du være, hvis det Menneske, som Du kjærlig traadte imøde, har fattet et lignende Forsæt som dit, og saa usformodentlig sender Dig noget Venligt i Huset og i Hjertet. Det vil være det skjønneste af alle Forbund iblandt Menneskene, naar Enhver vil tænke paa, at knytte den korte Levetid, som han her tilbringer med de Andre, til noget Godt og Smukt, men endnu høiere vil Glæden stige, naar man tænker paa at gjøre Noget, som kunde være til Gavn for det Almindelige, for Menighed, Staten, Nationen, ja Menneskeheden. En saadan Tanke giver ethvert Menneske, saa ringe og indskrænket hans Stilling i Livet ogsaa kan være, en Højhed og Værdighed, og indre Lyksalighed, der hæver ham over alle Jordens Plager og Modgange, og forener ham med sig selv, og hele Verden i Kjærlighed.

Mandens Anseelse i sit Huus.

Den vise Kong Salomo skal efter Sagnet have forstaaet alle Fugles Sprog, og besiddet en uindskrænket Magt over disse Dyr. En Morgenstund, da han fra et Vindue paa sit Slot Zion, med Velbehag betragtede det Tempel som han havde bygget for Herren, saa han to Spurve sidde paa Tagrenden over hans Hoved, og hørte den Ene af dem sige til den Anden: Se dog, hvor Kong Salomon glæder sig, og er stolt over det prægtige Tempel han har bygget, og det er dog ikke mere end at jeg lille Spurv, naar jeg vilde det, ved at stampe tre Gange med min Fod, kunde ødelægge den hele Bygning, og styrte den i Gruus. — Kong Salomo fløitede ad Bralhalsen og befalede den strax at komme ned til sig ved Vinduet, hvad ogsaa skete, hvorpaa Kongen sagde: „Hvor kan Din lille Spirrevip være saa fræk at rose Dig af en saadan Magt?“

Spurven svarede: „tag det ikke ilde op fjære Herre Konge, men det var min Rone som jeg sagde det til, og Du veed nok, at man gjerne vil synes at være Noget for sin Rone.“

„Du har Ret, flyv Du kun,“ sagde Salomo og lukkede sit Vindue, men Spurven fløi igjen

op til sin Kone, for at fortælle hende, at han havde maatte love Kongen, aldrig at ville gjøre Brug af sin Magt. —

B. Auerbach.

Bed D.

Den uafhængige Jean François, af C. Souvestre.

I.

En Dreng paa omtrent femten Aar, hvis kraftige Vært antydede en Styrke over denne Alder, med et ualmindeligt dristigt Blik, sad paa Holværket, som begrændser Floden Njots Bølger ved Brest, han støttede sin Albue paa nogle Skolebøger, spændte i en Rem, imedens hans Fødder hængte ud over Vandet. Adspredt kastede han nogle Smaastene af den Muur, hvorpaa han sad, ud i Havet. Ved Siden af ham stod en anden Skoledreng, som var bleg, mager og vanskabt, og som man neppe skulle have troet over de første Barndoms Aar, hvis ikke de allerede udviklede Træk, havde modsagt hans svage Legems Udseende. Paul Minart var virkelig kun et Aar yngre end hans Broder Jean François, men underordnet ham i Kræfter og

Billie, havde han vænnet sig til at følge alle dennes Indfald.

Paul var imidlertid ikke saa svag, som man skulle have troet ved det første Blik, hans svage Legem indesluttede dog en dristig Livskraft og Mod, som man ikke ventede hos endog meget større Dreng, men det var en flegmatisk Natur, som ligegyldig fulgte den Vej, man viste ham, uden at bryde sig om, hvorhen den førte, og han var sin Broder inderlig hengiven, af Kjærlighed og Beundring, og gjørende sig en Ære af, at følge ham, ligesom Soldaten sin General. De vare paa Veien til deres Skole, og ventede paa, at dens Klokke skulle falde dem. Paa engang reiste Jean Francois sig, med et Udraab, og strækkende sin Arm ud imod Havet.

„See, see lille Paul! Skole-Korvetten letter Anker.“

Det betegnede Skib havde virkelig lettet Anker, og dets Master og Stænger, vare bemandede med Sømandskolens Elever. Det ene Seil udbredte sig efter det andet, og begyndte at tage Vind, og snart bevægede Skibet sig over Bølgerne, saa let som en Maage paa sine Vinger.

Af alle de Skuespil, som kunne virke paa menneskelige Dine, kan Intet sammenlignes med et Skib, som manœvrerer paa Havet, under gunstig Vind. Den hurtigste Bæddeløbs-

hests forskjellige Trin og Spring, kan ikke give den ringeste Sammenligning, med de særegne nøiagtige Bevægelser, de kokette Bendinger, og den ligesom med Skjælmeri forbundne Lydighed, hvormed et Skib lystret Koret. Et Skib er da slet ikke en Maskine af Træ og Jern, Seildug og Lougværk, hvad det ligner, naar det ligger stille i Havnen, men som et levende Væsen, besjælet af flere Hundreders Kundskab, og ligesom levende alle disses Liv, hører som de, seer som de, og taler med Kanonernes Lyd. Korvetten havde just udsendt denne Røst, idet den passerede Kysten, under en Røgsky af Krudt.

Jean François havde udraabt et glad Hurra, idet han var steget op paa Boldværket, da Skoleklokken paa engang afbrød hans Glæde.

„Fanden i Bولد med den skrattende Klokke,“ udbrød han, idet han vendte sig om, „den skal ogsaa altid forstyrre vor Fornøielse, jeg ville ønske at den „store Gule“, havde den hængende om Halsen, som en Prætension.“

Læseren bør vide at den „store Gule“ var Ingen anden end Skolemesteren selv, en udmærket Mand, der med sine graae Haar og pergamentgule Ansigt, havde vundet almindelig Agtelse, som Videnskabsmand.

„See engang,“ vedblev Jean François, som ikke kunde faae sine Dine fra Skibet, „nu

vender det, hvilken Fornøielse, lille Paul, at see det saaledes fløve Bølgerne."

"Hvis den „store Gule“ var her," sagde den Puklede, „vilde han fortælle, at Virgil har talt om en saadan Maneuvre, og bevise det med et latinfsk Vers."

"Na tal ikke om Latinen," svarede François, „den er min naturlige Fjende, det er en deilig Nytte jeg skal have af at vide, hvorledes Horats forklarer, at Romerne holdt mest af Edikke og Olie til Souse paa Lampretten."

"Vor Onkel vil dog, at vi skulle gaae Skolens Klasser igjennem," bemærkede Paul med et Suf.

"Hvorfor skal Onkel have Ret til at befale over os," mumlede François, idet han traf paa Skuldrene. „Er man Slave fordi man endnu ikke har Skjæg? Jeg vil være uafhængig, det vil jeg."

Det var med disse Ord at François i Almindelighed begyndte sine Opsætfigheder, bebreidede man ham, at have tabt sine Lømmetørflæder, sønderrevet sine Buxer, eller været doven i Skolen, endte han altid Striden med en Paakaldelse af sin Uafhængighed. Erfaringen havde endnu ikke lært ham, at forstaae Underkastelsens Nødvendighed, og han betragtede enhver Tvang, som et Angreb paa hans Frihed. Denne Lyst til kun

at følge sine egne Duffer, bragte ham stadig i Stridigheder, som berøvede ham Ro og Glæde; men langtfra at indsee, at dette var en Følge af hans Ulydighed, beskylbte han bestandigt sine Herstere Tyrani, og saae i sin Modgang og Strid, kun en Spore til at erobre sin Frihed. Hans mere rolige Broder Paul, adlød ham med den stille Lydighed, og fulgte ham med den Hengivenhed, hvormed Pylades fulgte Drestes, for ikke at blive alene paa Veien, og deelte hans Skjæbne, uden at have søgt den, men ogsaa uden at frygte den.

(Fortsettes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet
ere foreslaaede:

Assistent under Magistraten F. T. Engel.

Handelsbetjent C. C. Brandt.

Borger-Bennen.

Syv og firefindstyvende Aargang.

Nr. 29.

—
Tordagen den 17de Juli 1875.

—
Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Den uafhængige Jean François,
af E. Souvestre.

—
(Fortfat.)

Da han hørte Jean François puffe paa sin Uafhængighed lige over for Skolen, begreb han let, at der vilde følge et Angreb paa Latinen, og lagde sine Bøger, som han hidtil havde holdt under Armen, paa Bolværket, ventende paa Krigserklæringen, den tøvede ikke. Klokkerne havde hørt op at lyde, og Jean François vendte Hovedet hen imod Skolen med et foragteligt Blik. —

„Lad dem høre deres Gloser og deklinere deres Verber, jeg trænger til Luft lille Paul og vil see paa Korvettens Exercits med Kanonerne.“

„Lad os see paa den,“ svarede Paul med en filosofisk Rolighed.

„Lad den store Gule blive vred hvis han har Lyft, jeg bryder mig ikke derom,“ sagde Jean François, „og hvad Onkel angaaer, saa hvis han vil berøve mig al Frihed, saa vil jeg klistre Virgils Blade paa vort Dvistskammers Bægge og give Manon Stilebøgerne til at svide Høns med.“

„Du kan ogsaa give hende mine,“ tilføjede Paul roligt.

„Lad os gaae ned ved Stranden, der kan vi bedre see, og naar Korvetten er færdig med sine Dvelfer, kan vi fiske nogle Krabber til at putte i den store Gules Lommer,“ sagde Jean François.

Paul greb sin Bogpaffe, og kastede den paa sin Puffel ligesom en Tversæk, fulgte rolig sin Broder, og gik ned af Bakken ved Slots-Bastionen.

„Lad de Andre nu tygge paa deres Deklinationers Skjønhed,“ sagde François leende, „jeg bryder mig hverken om Gramatikken eller den

store Gule, vi ville more os som Mænd lille Paul."

"Ja lad os det," svarede denne med et ligegyldigt Blik.

I det Dieblif mødte de nogle Drengene af Sø=Clevskolen, som standsede drillende idet de saae Paul.

En af dem sagde, idet han pegede paa den Buklede: „Det var da et underligt Fartøi, det har Nathuset paa Agterdelen.“

„Seer Du ikke det er en Smugler som har Contrabande imellem Skuldrene,“ tilspøiede en Anden.

„Gaae jer Bei i Pattebørn,“ sagde François, som aldrig taalte at man spottede hans Broder over hans Skabning.

Skibsdrengene saae paa dem. „Om Forladelse,“ sagde den Største idet han tog sin Bordugs Hat af, „ønsker Herren noget? Maa man hyde et Spark eller et knyttet Næveslag?“

„Tag Du det først,“ skreg François idet han gav Drengen et smældende Drefigen. Den lille Sømand traadte forbausset tilbage, men styrtede derefter rasende ind paa François, som modtog ham modigt. Naturligvis kom Paul sin Broder til Hjælp, men to Drengene angreb ham og en almindelig Kamp begyndte. — Hvorvel Antallet var ulige gjorde François Kræfter og Behændighed

nogle Diebliffe Seiren uvis, indtil nogle Forbi-
gaaende ffilte Drengene ad, og nødte Skibs-
drene til at flygte. Brødrene bleve paa
Bladsen, gjennembankede og blødende, med deres
Bøger og Papiere traadte under Fødder.

„See det var nu Begyndelsen af For-
nøielſen,“ ſagde Paul, idet han med en ſørgelig
Mine gned ſin Arm. — „Du kunde ogsaa ladet
dem gaae François, iſtedet for at begynde
Striden.“

„Hvorfor gjorde de Nar af os?“ raabte
François, „har man nu ikke mere Lov at være
puffet? Lad dem bare komme igjen og de ſkal
ſaa ſaa mange paa Tænderne at de ſkal have
ondt ved at tygge deres Beſkøiter, jeg taaler ikke
at man tyranniferer os, jeg vil være uafhængig.“

Lille Paul vidſte godt at der var Intet at
ſvare paa de Ord, han børſtede ſaa godt han
kunde Snavſet af ſig og fiſkede ſine Glasfikere
op af Kendeſtenen. François hjalp ham og
begge fulgtes ad ned paa Strandbredden, men
da de kom der, var Korvetten vendt tilbage til
ſin Ankerplads, Havet ſteget og Krabberne for-
ſvundne, efter forgjæves at have ſøgt dem, maatte
man nødes til at gaae hjem, uden nogen af
de Fornøielſer, man havde lovet ſig.

II.

Da Jean og Paul kom hjem med sønderrevne Klæder og blodige efter Slagsmaalet udstødte Md. Durocher, deres Tante, en Jammerklage, og vilde vide hvad der var hændet dem. François var ærlig, og fortalte Alt uden at fortie Noget, men ogsaa uden at vise nogen Anger, deres Onkel, som kom til under Fortællingen, erklærede Drengene, at de fremtidigt skulde følges til Skolen af et Bud, og at deres Fritimer vare ophørte i otte Dage, foreløbigt sendtes de op paa deres Kammer for at stifte Klæder, da der vare Fremmede til Middag, iblandt hvilke Capitain Livel, som førte Fregatten „Felicité“, der skulde seile om faae Dage.

Da de kom ned i Salen iblandt Gæsterne betragtede disse dem halvt med truende, halvt med spottende Miner, og Drengene kunde forstaae at man vidste deres Eventyr, hvorom Capitain Livel berøvede dem al Tvivl, idet han tog François ved Dret og sagde: „Naa det er Dig, som banker de kongelige Skibsdrenge? Gudsbed, send mig dem ombord Durocher, siden de saa gjerne vil være uafhængige“

„Det har jeg mange Gange bedet om,“ sagde François dristig, „men Onkel paastaer, at det kun er Døgenichter, som blive Søfolk.“

„Hvad behager?“ skreg Capitain Livel.

„Na det er Drilleri af den Slynge!“, udbrød Durocher forvirret, „lille Paul kan sige om det er sandt.“

„Jo det er sandt,“ svarede den Puklede.

Capitainen, som syntes et Dieblif at være fornærmet, gav sig til at lee.

„Lad gaae,“ sagde han, „jeg seer at Søfolk har lige saa daarligt et Renomé hos Jurister, som disse hos Søfolk, lad hver seile sin Sø, men synes De, at den Dreng der har Feil nok til at blive Sømand, saa send ham ombord til mig, saa skal jeg nok tage mig af hans Opdragelse.“

Anmodningen om at gaae tilbords afbrød Samtalen, og ved Bordet kom snart andre Ting paa Tale. Capitain Nivel havde faret meget og forstod at fortælle om hvad han havde seet, med morende Originalitet omtalte han baade morsomme og sørgelige Tilfælde, hvor han havde været Helten. Francois glemte at spise og vovede næppe at drage Veiret af lutter Interesse. Da han om Aftenen var alene paa deres Sovestue med sin Broder, talte han vidt og bredt om den Lykke at reise, og hans Beslutning at gaae paa saadanne Eventyr, ved første Leilighed. Lille Paul indrømmede Alt for at forførte Samtalen, og komme til at sove. —

Herr Durocher havde ikke glemt sin Trudsel til Drengene, den næste Dag vare de indelukkede paa deres Bærelse og forlode kun dette for at ledsages til Skolen, ligesom de bleve afhentede derfra ved Skoletimernes Dphør.

Sex Dage forløb saaledes i en komplet Indespærring, den syvende Dag var en Fridag. Solen skinnede i Gaarden, Spurvene kviddrede lystigt paa Tagene, imedens Jean Francois med Ansigtet paa Ruden saae op i den Stump blaa Himmel som viste sig for ham imellem Tagene, idet han med Naseri tænkte paa den smukke Dag der var tabt for ham.

Efter en længere Tausshed, i hvilken hans Længsel og hans Brede var vorret, slog han med den knyttede Haand i Vindueskarmen og sagde: „det kan ikke blive saaledes ved, jeg er ingen Galeislave og vil ikke være fangen som en saadan, vi ville være frie og for at blive dette ville vi være Sømænd.“

„Ja lad os det,“ sagde Paul med sædvanlig Rolighed.

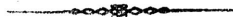
„Paa Havet er der ingen Dnfel, som spærrer os inde, og ingen store Gule, som giver os Lelier, eller Politibetjente, som forbyde os at lade vore Drager stige i Luften, Søfolk ere uafhængige.“

„Troer Du det?“ spurgte Paul.

„Saae Du ikke hvorledes Capitain Nivel bar sig ad? Han generede sig saamænd ikke, han sagde Madeira-Vinen var daarlig, to og tre Gange Budding og fortalte alle sine Historier med begge Albuer paa Bordet, hvilket Tante altid forbyder os, see det er en fri Mand, lille Paul, han veed hvad han vil, og jeg veed, at vi ville være Matroser, der idetmindste, ere vi frie for at en Bedant skal stoppe os med Latin, eller indelukke os naar Veiret har sine Søndagsflæder paa.“

(Fortsattes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet
ere foreslaaede:

Assistent i Krigsministeriet C. F. Jøhnde.

Skræddermester Steffensens Enke, Dor-
thea Christine.

Handskemager A. Larsen.

Borger-Bennen.

Syv og firefundstyvende Aargang.

Nr. 30.

Tordagen den 24de Juli 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

Den uafhængige Jean François, af E. Souvestre.

(Fortfat.)

„Ja lad os da indskibe os,“ sagde Paul,
„men paa hvad Maade skal det gaa til?“

„Det skal der tænkes paa,“ sagde François,
men i det samme gik Døren op og Herr Duro-
cher traadte ind med Capitain Nivel.

„Hurtig Dreng, tag jere nye Klæder paa,
jeg tager Eder med ombord,“ sagde denne til de
forbausede Dreng.

„Capitainen, som seiler imorgen, har invi-

teret os til Middag ombord, og puffer Eder med," sagde Durocher, „og jeg har indrømmet dette, med Forbehold at I gaa i Arrest igjen, naar I komme hjem.“

„Det er godt at forstaae,“ sagde Francois, da Brødrene vare blevne alene, „der skulle Nogen være blevne hjemme for at passe paa os, og derfor komme vi med til Stadsen, det er den selvfjærlige Barmhjertighed, men ligemeget det kan maaske hjælpe os.“

To Baade ventede de Indbudne ved Slæbestedet, og i et Kvarteers Tid vare de ombord. Capitainen havde sørget for en god Modtagelse, Besætningen var i Stadsklæder og Dækket agter var bedækket med et Solseil, under hvilket man havde dækket Bord.

Brødrene vare henrykte, de gave sig til at løbe omkring paa Skibet og saae paa Alt med stor Nysgjærrighed. Ved at komme forud saae de pludselig hiin Skibsdreng, som Francois nogle Dage forinden havde ville give Undervisning i Høflighed, denne kjendte dem strax, og syntes noget betuttet, men Francois hilste paa ham med stor Venlighed, og de kom snart i Samtale.

Francois fortalte om sin store Lyst til at komme tilshøes, ligesom om Herr Durochers Rægten af dette Dufte, hvorefter Marsvin, det var Skibs-

drengens Tilnavn, forklarede ham Maaden paa hvilken Francois kunde stille sin Lyft, trods Onkelens Modstand, da man kaldte Drengene tilbords.

Ligesom man forlod Bordet, kom en Officeer ombord med Ordre til Capitain Nivel, om pieblikkelig at lætte Anker, og komme ud af Floden før Aften, ved denne Nyhed skyndte de Indbudne sig at tage Affked og man bemandede hurtig Baadene for at føre Selskabet iland.

Francois og Paul ville just begive sig ned i Capitainens Baad, da Marsvin gav dem et Tegn.

„Cre I bestemte paa at gjøre Togtet med os?“ spurgte han.

„Ganske vist,“ svarede Francois.

„Nu vel, saa gaae ned i Batteriet, og skjul Jer bagved Kasserne.“

„Man vil søge efter os.“

„Lad mig om det,“ svarede Marsvin.

Brødrene saae paa hinanden, der var et Diebligs Uvished, men som sagt, Francois var en bestemt Dreng og gif ikke let fra et Forsæt.

„Lad os gaae ned lille Paul,“ sagde han med bevæget Røst.

„Lad os det,“ svarede Paul, og de forsvandt begge.

Imidlertid spurgte Durocher, der var gaaet

ned i Capitainens Baad, om Nogen havde seet hans Søstersønner.

„En smuk og en vansør Dreng?“ spurgte Marsvin.

„Ganske rigtig.“

„De gif nylig ned i den store Baad og vil være iland forinden Dem.“

Herr Durocher ville overbevise sig om Sandheden af hvad man sagde ham, men den store Baad var alt langt borte. Capitain Nivel skyndte paa at hans Baad skulde roe bort, hvorfor Durocher atter maatte sætte sig ned og søge Landet, hvor han lovede sig selv at give Drengene en forøget Straf, fordi de havde forladt Skibet uden ham.

Baadene skyndte sig med at naae Landet, affætte deres Passagerer og vende tilbage til Skibet, hvor man strax lættede Anker og inden en Time var ude af Floden med Skibet. Da det blev hen imod Aften, begyndte man at tabe Landet af Øie og Drengene forlode deres Skjul. Capitain Nivel viste sig først meget vred, men Sagen var ikke til at forandre, da det var umulig at bringe Drengene tilbage, og da François viste sig meget bestemt paa at ville prøve Sømandslivet, saa skreg Capitainen:

„Saa bliv da I Tosser, men hust vel paa at I høre til Besætningen, og maa passe nøie

paa, at J ikke forløbe Eder paa det J ikke maa gjøre Bekjendtskab med Ratten med de ni Galer. Gaae hen til Mester Floch, som vil give Eder en Ration og anvise Eder en Køje."

III.

Mester Floch saae paa Drengene, vendte sin Skraa tre Gange og løftede paa Skuldrene.

„Beed Du Marsvin hvorfra de nymodens Fyre komme?" spurgte han, idet han vendte sig til Skibsdrengen, som havde givet Drengene det gode Raad.

Denne gav ham et listigt Blik, idet han svarede:

„Det er to Herrer af god Familie, som ville gaae tilshøes, for at være uafhængige."

Mester Floch saae paa Drengen og derefter paa Brødrene.

„Det er en anden Sag," sagde han, „saa maa man tage paa dem med bløde Handsker," vendende sig imod Paul, sagde han: „Først ansætter jeg Dig ved vor Bakke, Du Djævelunge, naar vi ere i slet Humeur skal Du vise os Din Puffel, for at fornøje os."

„Jeg vil slet ikke stilles fra Paul,“ bemærkede Jean François.

Mester Floch vendte sig forbauset til François: „Naa Du vil ikke! Undskyld, en Lærling maa ikke tale som en Officeer, hør Marsvin vil Du ikke bede Herren at undskylde mig, haha, det er moersomt, han er uafhængig.“

Baadsmændene gav sig til at lee, den forvirrede François ville gjøre en Bemærkning, men Mester Floch afbrød ham med et grovt: „ingen Sludder. Nu gaae vi ned i Batteriet hvor Du skal faae hvad Du behøver, men huff vel paa, at en Hund og en Skibsdreng har ingen Billie ombord, Marsvin skal lære Dig, hvorledes Du skal tage paa en Svabbert.“

Denne første Samtale forstyrrede en Smule François i hans Tanker om Sømandslivets Behageligheder, men han var endnu langt fra Maalet af hans Reise, eller dens Besværligheder.

Først begyndte Søsnygen at plage dem, men trods alle deres Lidelser, brød sig Ingen derom. Marsvin alene kom af og til ned i Lasten, for at befæste deres Kjøer, saa at de mindre kunde føle Søgangen, han tilbød dem ogsaa et Stykke Flæsk, hvis Syn alene forøgede deres Kvalmer. Endelig følte de dem bedre paa den tredie Dag og kunde krybe op paa Dækket, hvor de spad-

ferede lidt op og ned af Dækket, men da Mester Floch saae dem, kom han hen til dem og sagde biftert:

„Hvad har I her at bestille fordømte Landkrabber?“

„Vi tager os lidt Luft,“ svarede François, „her paa Bagdækket? Ja hvorfor ikke?“

„Hvorfor Dit Udfbud! Fordi Du kun er en Hundetunge af Skibsdreng, og dette er Officeerspladsen!“

„Det vidste jeg ikke!“

„Forud med Jer i Tyrker, hvis I ikke har Lyft til at see efter Binden i Spidsen af Stormasten.“

Brødrene gik tause og modfaldne hen forud og satte sig paa en Kapert.

„Skal vi ikke faae Noget at spise, François“ sagde lille Paul, efter nogle Diebliffes Tausshed, „vi have nu fastet i tre Dage, og jeg er nær ved at vansmægte?“

„Ja lad os da spise,“ svarede François

Men da de henne ved Cambysen bad om nogen Mad, svaredes der, at deres Rationer vare uddelte, og at de maatte vente til den øvrige Besætning fik deres Mad.

„Lad os saa gaae ned at lægge os,“ sagde Paul.

„Væed Du ikke at Røjerne ere heiste op,“
svarede François.

„For Fanden,“ mumlede den Buklede, „det synes, som om man her hverken tør spadserere, sove eller spise uden efter Reglementet.“

François svarede ikke, men begyndte at tvivle om, hvorvidt Lærlingerne paa de kongelige Skibe vare uafhængige.

(Fortsettes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet
ere foreslaaede:

Pianist Anthon Vater.

Lieutenant Chr. Jørgensen.

Borger-Bennen.

Syv og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 31.

Tordagen den 31te Juli 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Den uafhængige Jean François,
af G. Souvestre.

(Fortsat.)

Det blev værre endnu de følgende Dage da Brødrene fik Tjeneste anvist, de maatte spule Dæt, holde Vagt, kravle op i Banterne og Alt i bestemt Tid efter Kommando. Da François nølede, kom Lampen paa Ryggen af ham, og da han ville slaae igjen, blev han bunden til en Kanon og ubarmhjertig pidsket.

Capitain Nivel havde først bestyttet Brødrene og nøiedes med at irettesætte dem, efter de første

Klager, og at anbefale dem Lydighed, men da han saa, at dette ikke nyttede og deres Stridighed varede ved, og kunde give et slet Exempel, saa overlod han dem til hele Søtjenestens Stræng-
 hed i Disciplinen, heraf fulgte en uafbrudt Række af Straffe for François, hvoraf lille Paul ogsaa fik sin Deel, og bragte dem begge To til mere end engang, at ønske deres Onkels Skjænd og Store Gules Lertiepvelfer tilbage. Men François var altfor hovmodig, til at tilstaae saadant høit, han lovede imidlertid ved sig selv, at ville benytte den første Leilighed, til at slippe fra Mester Flochs Tæmp, men Leilighed dertil var ikke let at finde.

Forsøbrigt havde det haarde og arbeidsomme Liv, langt fra at skade dem, forunderligt udviklet Brødrenes Legemer og Kræfter. François var bleven en heel Mand og Paul havde faaet sin Udvikling i Drøiden istedet for i Høiden, saa Mester Floch sagde, han lignede et stort Skib, uden Master.

Capitain Nivel var udsendt, for at berigtige mulige Feil paa Søfortene, og hans videnskabelige Reise skulle derfor vare flere Aar, han havde allerede i fyrgetyve Maanedes, været i Søen med sit førende Skib, da han kastede Anker ved en lille, lidet bekjendt Ø, paa den anden Side af Linien.

Capitainen opdagede ved Hjælp af sin gode Riffert en Flod paa Den, som udgjød sig i Havet, og besluttede, at forsyne sig med Vand fra denne Flod.

Chaluppen blev bemanded, og Brødrene vare iblandt Besætningen, hvilken strængt blev forbudt at forlade Strandbredden efter Landgangen, men François brød sig lidt om Forbud, naar Lyften drev ham til Andet, benyttende et Dieblif, hvor Mester Floch var bestjæftiget med at fylde Vandtønderne, undløb han tillige med sin Broder, og forsvandt bag Klipperne, som skjulte Dens Indre.

De fandt efter at være kommet over Klipperne, en dyb Dal, med ubekjendte Træer og gif noget omkring i den, indtil de drevne af Nysgjerrighed, besteg en ny Klipperække og fandt en anden bredere Dal med Skove og Floder eller Bække.

De vare just ved at vende om igjen da de ved at gennemvandre en Buskads af Tamorinter pludselig bemærkede en Mængde Hytter, tildels indflettede under og imellem Træerne.

De standsede ved dette Syn, uenig med dem selv, om de skulde gaae videre eller vende tilbage, da de hørte et Skrig, og bemærkede foran dem en ung, vild Kvinde med et Barn ved Haanden.

Hendes hele Klædedragt var et kort Skjort af en Siimaatte, Sandaler befæstede til Benet ved Skindremme, som vare smukt flettede, et bredt smukt Hals Smykke af forskjelligt farvede Frø-tjærner og en Fjerbust, var hendes Smykker.

Det Skrig hun havde udstødt ved Synet af Brødrene, var mere af Overraskelse end af Frygt, thi seende dem ubevægelige, gik hun hurtigt hen imod dem, og talende til dem i et dem ubekjendt Sprog, greb hun med Blidhed deres Hænder, og lagde dem paa sit Hoved.

François ville gjerne have svaret hende, men Alt hvad han formaaede, var at tage Barnet, som den unge Kone havde sat paa Jorden, op og kysse det.

Imidlertid var det udstødte Skrig, bleven hørt i de andre Hytter, og Brødrene vare snart omringede af en Mængde Kvinder, som betragtede dem med Forundring. François og Paul vare baade ængstelige og nysgjerrige, hvad især forbausede dem, var at de ikke saae en eneste Mand i Stimmelen, men fik snart Forklaring derpaa, ved at høre en Larm i Skoven, og derpaa see Stammens Krigere, som vendte tilbage fra Jagten.

Høvdingen, som man havde underrettet om de Fremmedes Ankomst, traadte strax ind i Hytten.

De to Brødre reiste sig uvis om hvad der ville ske, men Uvissheden varede ikke længe, idet Høvdingen nærmede sig til dem med den ene Haand udstrakt imod dem, og med den anden Haand lagt paa sit Bryst, udtalte han med en pibende Stemme nogle Ord, som de troede at forstaae.

„Jeg troer Gud forlade mig, at han taler Fransk!“ sagde Paul forundret.

„Ja, ja Fransk,“ svarede Høvdingen, idet han slog sig paa Brystet. „Fransk Daniel,“ gjentog han, „Ové Daniels Søn!“

François og Paul saae paa hverandre uden ret at vide, hvad de vilde sige, og dog behøvedes der lange Forklaringer med de Vildes Høvding. Endelig troede de at forstaae, at en fransk Matros ved Navn Daniel, var engang kommet iland paa Den, havde der sluttet sig til Stammen, som han havde bevist store Tjenester, var endelig bleven Stammens Høvding, og at det var Daniels adopterede Søn og Eftersfølger, som nu talte med dem. Ové tilføjede, at den store Mand havde Godhed for Caroncas Stammen, siden han nu atter sendte den to hvide Brødre, som ville lære dem mange nye Ting, og hjælpe dem med at overvinde deres Fjender.

Endelig vendte han sig til Kvinderne og gav dem sine Befalinger, hvorefter disse gif hen at

hente Græskarfaller fulde af Frugter, samt ristet Kjød og Fisk, som de hensatte for Brødrene paa Maatter, der blev udbredt paa Jorden.

Brødrene saae paa hverandre, uden ret at vide om de skulde modtage det Maaltid der blev dem tilbudt.

„Fanden ivold med den nihalede Kat,“ udbrød François. „Enten vi vende tilbage nu eller senere, vil Mester Floch ligesuldt garve vore Rygge, lad os altsaa blive. — Leiligheden at spise til Middag med Wilde tilbyder sig ikke hver Dag.“

De satte sig paa de dem anviste Pladser og gave sig rask til at spise. Dvé lod en Kurveflaske med Deigon gaae omkring og begyndte igjen at tale om Daniel, hans Fader, fortalte hvorledes denne havde giftet sig med en af Stammens Kvinder og hvorledes han stadigt havde sagt, at de hvide Mænd ikke vare saa lykkelige i deres Land, som hvis de levede iblandt Caroncas Folk.

Han roste, ligesom alle Wilde gjøre det, Dens Frugtbarhed paa Bildt og Rigdom af Frugter, roste Kvindernes Dygtighed i at lave Bomulds Senge og den Frihed, som at Caroncaserne nød i deres Skove.

I Forhold med at Deigons-Flasken tømtes, blev Beskrivelsen af alle Herlighederne mere

glimrende og mere gribende for Brødrene. Maniocens gjærede Saft begyndte især at virke paa Francois.

Dvé vendte sig til den unge Kvinde, som først havde seet de Fremmede og befalede hende at synge Caroncas Sang til Gæsterne.

Kvinden satte sit Barn paa Jorden, og sig selv ved Siden, foldede sine Hænder paa sine Knæ med beskedent Ynde, og begyndte at synge følgende Sang med en ensformig, men blid Stemme:

„Kvinder, kom at bringe Caraniens Bord, bedæk det med Bananer og Ignamer og kogt Manioc-Meel, thi, der er en Fremmed i vor Hytte, som elsker Frugter.

Tag Eders Pile i unge Mænd og forfølg Tatnen i Skoven, udspænd Eders Næt i de store Floder, thi der er en Fremmed i vor Hytte, som elsker Dyrenes Kjød.

I unge Piger, syng og ryst Eders Græskar med Flintestene, dans gladelig som Bølgerne skulpe om Klippen, thi der er en Fremmed i vor Hytte, som elsker Glæde.

I Alle siger til vor Gæst at han bliver iblandt os og vælger sig en Kvinde af vor Stamme, thi Caroncas ere iblandt Menneskene, som Ornen blandt Fuglene, Jorden er deres, og de ere dens Herrer.“

Den unge Kvinde taug, imedens Bifalds-
jubel tonede i Hytten.

François, begejstret af den nydte Drik,
skreg høiere end de Andre, og sagde til Paul:

„See det er lykkelige Mennesker, de kunde
idetmindste sove, spise og spadserere efter egen
Lyst.“

„Hvis vi bleve hos dem,“ skreg den berusede
Paul.

„For at være uafhængige.“

„Og slippe for Mester Flochs Lamp.“

„Jeg tænker paa det, lille Paul.“

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er
foreslaaet:

Detailhandler S. P. Petersen.

Borger-Vennen.

Syv og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 32.

Lørdagen den 7de August 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

At Selskabets Kasserer, Hr. J. Th. Neumann fra Dags Datum er fritaget for sine Forretninger, og at Hr. Auktionsholder N. P. Petersen, boende i Dannebrogsgade Nr. 16, 2den Sal, fra samme Dag, og indtil videre, er overdraget Forretningerne, bekjendtgjøres.

Kontoret er foreløbig i Borgergade Nr. 21, 1ste Sal, og vil være aabent hver Dag fra Kl. 10 til 12 om Formiddagen.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab
den 31te Juli 1875.

C. N. Lautrup. B. Petersen.
D. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Den uafhængige Jean François,

af C. Souvestre.

(Fortfat.)

„Lad os da blive Vilde, François.“

„Lad gaae,“ skreg denne, forsøgende paa at reise sig, „Hurra, for de brune Skind! Vi ville være sande Caroncas, paa det, at Jorden kan høre os til, og vi være dens Herrer, som der staaer i Bisen.“

Da Dvé hørte Brødrenes Bestemmelse, blev han og hele Stammen meget glade, der kom mere Deigon, og Gildet varede ved, indtil Alle faldt i Søvn, udstrakte paa deres Maatter.

IV.

Da François og Paul vaagnede den næste Morgen, havde de lidt Banskælighed, ved at komme til Erkjendelse af, hvad der var skeet. Forfækkede over deres Desertion, løb de til Stranden i det Haab, at Baadene vare sendte ud paa Spor efter dem, men da de vare komne til Strandbredden, kunde de ikke see noget til Fregatten.

Et Uveir, som havde reist sig om Natten, havde tvunget Capitain Nivel, til at søge ud paa Havet, og det var ham ikke mulig i de første Dage igjen at komme i Nærheden af Den, ligesom han frygtede for, at overskride sine Pligter, ved et længere Ophold i disse Egne, og var i den Tanke, at det allerede var for seent at komme Drengene til Hjælp i den Fare, hvis Følger han tænkte uundgaaelige, hvorfor han fortsatte sin Reise.

François og Paul gjorde imidlertid Regning paa at Skibet skulde vende tilbage og forbleve ved Stranden en heel Uge, efter hvis Forløb, de tabte alt Haab. Dette var imidlertid en gruelig Skuffelse for dem, thi uagtet den ved Deigonens Virkninger opstaaede Beslutning, og deres til Dvé givne Løfter, kunde de dog ikke ret blive fortroelige med den Tanke, aldrig mere at see Frankrig, deres Fødeland.

Da dog den første Smerte var overstaaet, tog François modigen sin Beslutning, han havde en saa ubøielig Karakter, og saamegen Kraft og Mod, at han kunde trodse Modgang og søgte at bevise sig selv at Alt hvad der var skeet var til det Bedste.

„Alt i Alt taget,“ sagde han til den sørgmodige Paul, „kunde vi ikke længere have levet ombord, Capitainen var en Tyran og Mester

Floch en Bøddel, som jeg dog tilfaldt havde flaaet ihjel med et Merlespir. Her kunne vi leve efter vor egen Lyst og det gjør os skadesløse for Resten. Guff paa lille Paul, hvad jeg altid har sagt, jeg vil være et uafhængigt Menneske."

"Ja lad os da det," svarede den Puffel-ryggede halvt grædende, idet de Begge vendte tilbage til Dvés Hytte, hvor Francois erklærede at han ville indtræde i deres Stamme og være deres Ven ligesom Daniel engang havde været det. —

"Meget godt," svarede Dvé. "En af vore Brødre skal just idag optages som Kriger og vore hvide Benner kunne da erfare Vilkaarene, for at blive en af Caroncas Stamme."

Brødrene saae paa hverandre.

"Jeg er bange for," sagde Paul, "at man forlanger vi skulle gaae uden Buxer."

"Under alle Omstændigheder," svarede Francois, "have de ingen Besværlighed med at tage deres af."

"Maaskee de vil male os ligesom dem selv," sagde Paul.

"Det kan være godt nok for at beskytte os for Mosquitternes Stif, som ikke ere behagelige."

"Desuden," sagde Dvé, "er det nødvendigt

for at vi kunde kjendes, som Mænd af Caroncas Stamme."

"Lad gaae," sagde Paul, "men jeg ville dog helst af de Bilde's Uafhængighed ikke strakte sig til at kræve, vi skulle faste vore Buxer."

Imidlertid var Stammen bleven samlet og den unge Mand, der skulde blive optagen som Krieger, blev ført ind i Forsamlingen, hvor han satte sig paa Jorden.

Hans Fader traadte frem og holdt en lang Tale, i hvilken han formanede sin Søn til at stride modigt imod Fjenden og taalmodigen udholde Smertes, for at bevise, at han virkelig var en Caroncas Mand.

Faderen tog derpaa en nyligen skudt Fiskeørn, og slog med Hovedet af denne, sin Søns Bænde saalænge, indtil Fuglehovedet var aldeles knust. Bevæbnende sig derefter med en Række skarpe Ulvetænder, og skar med disse dybe Flænger rundt omkring paa Sønnens Legeme, som derefter bleve indgnedne med en Suppe, der var kogt paa Fiskeørnen, og stærkt blandet med spanskt Peber, hvorpaa endelig Sønnen maatte spise Ørnens Hjerte.

Den unge Bilde taalte alle disse stræffelige Pinsler, uden at yttre nogen Klage, og blev endelig henlagt paa et Leie af Bomuld, hvor hans Fader befalede ham en streng Faste i fem

Dage, efter hvilken Tid han ville blive erklæret for Kriger, og værdig til at jage' og at stride med Caroncas Stamme.

Brødrene havde seet paa denne grusomme Ceremoni med en Nysgjærrighed blandet med Skræk og Medlidenhed.

Da den var tilende sagde Dvé langtsomt: „mine hvide Brødre have seet —“

„Kan man ikke uden disse Prøver blive Medlem af Eders Stamme?“ spurgte François.

„Nei,“ svarede Høvdingen, „thi det ere disse, som sikke os for de unge Folks Mod, de Feige kunde aldrig blive Caroncas.“

Paul udtalte: „Jeg kunde endnu finde mig i at lade mine Laar male istedetfor Buxer, men at lade min Ryg gravere som et Broderi, og lægges i skarp Sauce, synes mig er tusinde Gange værre end Mester Blochs Kat med de ni Haler.“

François sagde Intet, men saae noget bekymret ud. Brødrene toge Deel i den Festivititet, som den unge prøvede Mand's Slægtninge gave i Anledning af hans Udnævnelse til Kriger, og bleve først senere alene.

„Vi ville ikke blive længere iblandt disse Fæhoveder, lille Paul,“ sagde François, „jeg seer nu at det er ens og detsamme overalt. I Skolen maatte vi sidde over, naar vi ikke kunde

vore Dertier — Om bord vankede der Lamp, her bliver man flaaet og slytet med spansk Peber — overalt hvor Menneſker have forenet dem, bliver den Ene tyraniſeret af den anden — Lader os flygte til Skovene, lille Paul, Himlen og Jorden og Havet, ville give os det ſamme, ſom de giver de Bilde. Fanden ivold med deres Stamme, vi ville leve alene og være uafhængige.“

Lille Paul holdt alt for meget af ſit Skind og af ſine Klæder, for at han ikke ſkulde følge dette gode Raad, hvorfor de benyttede ſig af de Bildes Ruus og forlode Dalen endnu ſamme Aften.

Efter at have gjennemvandret flere Klippeſtrækninger og der imellem Dalſtrøg, kom de efter nogle Dages Forløb til et stort ophøiet Landſtrøg fra hvilket de kunde overſee hele Den og Havet der omgav den til alle Sider.

Landet var bevoget med Frugttræer, en fiſkerig Na gjennemſkar det. Ignamer og Manioc vorede vildt, ſaa Brødrene troede ikke at kunde finde et bedre Sted, ſom deres Fremtids Bolig. De ſamlede derfor tørre Grene, Jord og Latanblade, af hvilke de byggede en Hytte til Bolig, ſaa godt de kunde.

For at ſkaffe ſig et Leie, gravede de fire Pæle ned i Jorden, ſaaledes ſom de havde ſeet Caroneaſerne gjøre dette, flættede lange Baand

af Bark og Straa og befæstede disse Baand paa saadan Maade til Pælene, at der dannedes ligesom et Næt, paa hvilket de udbredede Blade og Bomuld, de lavede sig Buer af Palmegrene og Pile af Bambus, hvis Spidse de væbnede med en skarp Tand, men det varede temmelig længe forinden de lærte at bruge disse Baaben, saaledes at de kunde dræbe Dyr og Fugle dermed. Lykkeligviis gaves der Fiske, Frugter og Rødder nok til deres Underhold.

(Sluttes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet
ere foreslaaede:

Maskinmester J. Jørgensen.

Typograf Nielsens Datter Germandine.

Snedker L. P. Schmidts Enke Juliane

Marie.

Skrædder J. A. Mortensen.

Borger-Vennen.

Syv og firefundstyvende Aargang.

Nr. 33.

Torsdagen den 14de August 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 2den September d. A. N. 6
afholdes en extraordinair Repræsentant-
Forsamling i Efterslægtsselskabets Gaard paa
Østergade Nr. 54, i Anledning af et fra Kas-
ferer Neumann indkommet Andragende.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab
den 10de August 1875.

C. N. Laurrup. B. Petersen.

O. F. Olsen.

J. Gm. Larsen.

Den uafhængige Jean François,

af E. Souvestre.

(Sluttes.)

V.

Nogle Maaneder hengik paa denne Maade, François gjorde sit Bedste, for at finde Smag i dette ensomme Liv, og for at overtale sig selv til at troe, at den fuldkomne Frihed, som han nu var i Besiddelse af, var tilstrækkelig til at give ham den Lykke, han havde haabet at finde, men uagtet alle hans Bestræbelser, begyndte Modløshed og Sørgmodighed at gribe ham, ved den Ensomhed, som hvilede over ham, og som forøgedes, ved Under der indtraf, hvilke han ikke havde forudseet.

Brødrenes Klæder vare opslidte til Pjalter, som ikke mere kunde beskytte dem, for Dagens Hede, og Nætternes Kulde.

En Storm ødelagde deres Hytte. — Naen udtørredes pludselig, og dermed ophørte Fiskeriet, Frugter og Rødder vare opbrugte og Hungeren lod sig føle. Paul, som havde en mindre stærk Legemsbygning end som Broderen, kunde ikke udholde alle disse Savn og blev alvorlig syg. Indtil da havde François modigen stridt med

Glendigheden, men da han nu saa sin Broder næsten bevidstløs henstrakt paa Sygeleiet, saa usfelt som det var tænkeligt, saa forlod hans Mod ham, han sad sig ned paa Jorden, skjulte sit Ansigt med sine Hænder og græd bitterlig.

Paul hørte dette og sagde med Anstrængelse: „hvorfør græder Du?“

„Fordi det er min Skyld at Du er her,“ svarede François.

„Sig ikke dette,“ sagde Paul, „ville jeg ikke det samme som Du?“

„Nei, Nei,“ gjentog François ligesom i Raseri, „det var af Hengivenhed og Venstab til mig at Du fulgte mig, det er fordi jeg ikke ville adlyde Noget, at vi forlode først Brest og senere Skibet. Jeg tænkte at finde et Sted hvor man kunde leve fuldkommen fri og uafhængig, nu forstaaer jeg at saadant Sted ikke er til. Hift var det Slægtninge og Foresatte, som vare vore Herrer, her er det Hunger, Kulde og Sygdom. Det som jeg troede var Uafhængighed er kun en Indesluttethed i os selv, og denne er det værste af Alt. —

Hvis vi endnu vare i vort Fædreland, ombord eller selv iblandt de Bilde, var der Omsorg for Dig og Midler imod dine Lidelser, imedens at jeg her, kun kan see disse og begræde

min Afmagt. — O hvorfor har jeg ikke før lært at indsee, hvorledes Samfundet giver os sin Beskyttelse imedens vi skulle give det Lydighed.“

„Det har jeg ofte tænkt paa,“ stammede Paul, „hver Gang Du sagde „jeg vil være uafhængig“, forekom det mig, som om jeg hørte en Røst der tilføjede: „Jeg vil leve alene for mig selv, jeg vil have Ret imod alle Menneſker“, men havde jeg sagt dette til Dig, ville Du have troet, at jeg vægrede mig ved at følge Dit Exempel.“

„Kjære, kjære Paul,“ udraabte François trykkende hans Haand, „hvorledes ſkal jeg erſtatte Dig det Onde jeg har gjort Dig? Kunde jeg blot paa mit Livs Befoſtning, give Dig tilbage til vor Hjem og vor Slægt. — O, min Gud, hav dog Barmhertighed med den ſom angreder ſine Feil!“

Han havde neppe udtalt diſſe Ord, forinden en dump Lyd lod ſig høre langt borte.

Paul aabnede livlig ſine Dine og ſkreg: „hører Du Broder, hvad? Hør! —“

Et andet Skud lod ſig virkelig høre.

„Det er Kanonſtud,“ raabte François halv forſtyrret af Glæde og ſpringende op, ilede han ud af Hytten.

Han saae da et Skib, som for fulde Seil nærmede sig Den og var nu ved den mest fremtrædende Ryst af denne.

En Tanke gennemfoer François Sjæl, han greb en Brand paa Jldstedet og løbende hen til en Gruppe fortørrede Træer, som stode paa et høit Sted tændte han Jld i disse, snart pustede Bindens Magt til den begyndende Jld og en mægtig Flamme hævede sig, som en Jldstøtte fra de henvisnede Stammer.

Samtidig havde François stillet sig foran de brændende Træer i Fare for at knuses ved deres Fald, og gjorde allehaande Tegn med Hænder og Grene.

Paa engang faldt Seilene paa Skibet, der standsede sin Fart, en Baad fattes ud og nærmede sig Rysten. Man havde bemærket ham og kom ham til Hjælp.

Jean François løb hen til Hytten tog sin Broder der phantaserede af Feber og af Glæde, paa sine Skuldre og gif ned imod Havet saa stærkt som han var istand til at bevæge sig.

Da han naaede Strandbredden var Baadens Besætning allerede i Land og gif op imod Klipperne. François følte sine Been at bøie sig under ham, et Laagesløv bedækkede hans Dine og hindrede ham i at see dem, der kom ham

imøde, han hørte kun menneskelige Stemmer og deres Trin, han anstrængte sig for at naae dem, og faldt aandeløs ned for deres Fødder.

„Gud forlade mig,“ lød det med en bekjendt Røst, „er det ikke vore Folk.“

„Mester Floch,“ sagde François og besvimeede af Mathed og Sindsbevægelse.

Man løftede Brødrene op, bare dem til Baaden og fra denne ombord paa Skibet, hvor Alt oplystes.

François fortalte oprigtigt hvorledes Alt var gaaet til.

Det var ikke tilfældigt at Fregatten atter befandt sig i disse Farvande. Da Capitain Nivel havde opfyldt den ham betroede Sendelse, vilde han endnu engang nærme sig den Ø, hvor han havde mistet sine Lærlinge, for om mulig at faae Kundskab om disses Skjæbne, vi have seet hvorledes Tilfældet begunstigede dette vanskelige Foretagende, og atter bragte Brødrene ombord.

Med den uførtroede Omsorg der vistes Paul ombord, lykkedes det at helbrede ham, og han kom sund og frisk iland i Brest, tillige med François.

Erfaringen havde fuldkommen forbedret denne sidste, for den hovmodige Indbildning, der hidtil havde gjort ham saa ulydig og trodsig.

Han blev i Fremtiden ligesaa ydmyg som

han hidtil havde været opsættig, og naar man stundom i hans Nærværelse, talte om Uafhængighed, pleiede han at sige:

„Den virkelige Uafhængighed findes kun i fuldkommen Lydighed imod sine Pligter.“

Emile Souvestre.

I Italien og Danmark,

original Fortælling.

Der er Intet, der i den Grad fæster sig i vor Sukommelse som Begivenheder og Situationer; i hvilke Modsætninger mødes; ligesom det Hvide aldrig seer hvidere ud, end naar det sættes paa en sort Grund; saaledes er Glæden ogsaa lysere, fyldigere og lærerigere naar den gaaer Haand i Haand med en dyb Sorg.

Thi netop gennem Modsætninger skjærpes Blikket, og skjøndt man tydeligt nok seer hver Side af Medaillen for sig, forbinde de 2 Sider sig dog paa en hemmelighedsfuld, ubevist Maade til et Hele; der da staaer uudsletteligt indpræget i vort Sind.

Modfætningernes Møde vække stedse Stemninger og derfor bliver ogsaa enhver Situation, fremkaldt af saadanne, ikke Gjenstand for Hukommelsen, men for Erindringen; de kunne synes at være ganske uddøede af vor Bevidsthed, men dog hvile de dæmrende derinde, og da kan stundom et Blik, eller Synet af en eller anden ubetydelig Gjenstand pludselig vække dem i deres hele Fylde; uden at vi kunne forklare os hvorledes.

(Fortfætted.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Kontorchef C. A. Plenge.

Borger-Vennen.

Syv og firefindstyvende Aargang.

Nr. 34.

Torsdagen den 21de August 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. S. Calbergs Officin.

I Italien og Danmark,

original Fortælling.

(Fortsat.)

Da jeg i Mørkningen sad og røg min Cigar, kom min lille Pige løbende ind for at sige mig Noget.

Hun faldt over Dørtærskelen og gav sig da saa ynkeligt til at græde, at jeg kom til at frygte for, hun skulde have stødt sig slem.

Jeg fik mit Lys tændt og saae til min Beroligelse, at hun var sluppen med en lille Bule i Panden, men Synet af hende, som hun stod der

og tørrede Taarene af sine Dine med den ene Haand, medens hun med den anden trykkede sin Duffe, en grim Polichinel, i sin Favn; vakte med en pludselig Magt hos mig, Erindringen om den Begivenhed, jeg her vil fortælle.

Jeg er nu en fat og alvorlig Mand paa 50 Aar, Doktor og Læge, med Guldbryller, Kone og 5 Børn, og nu kunne det ikke let falde mig ind at gaae paa Mafferade, men der var en Tid, da jeg var ung og glad, da Embedsexamen var det eneste mørke Punkt i min Fremtids lyse Maleri, og da jeg glædede mig ligesaameget til at komme paa Mafferade, som en Skolebrenng til en Ferie.

Dog der var en Vanskelighed ved at faae mit Onste realiseret, jeg maatte først bestemme, hvad jeg vilde agere, og det var ikke langt fra, at Alt var strandet paa dette Skjær; thi af alle de Dragter, der bleve foreslaaede i min Onkels Familie, naar jeg om Aftenen bragte dette Emne paa Bane, var der ikke en eneste efter mit Hoved, og jeg havde maasse aldrig kunnet bestemme mig, hvis ikke min yngste Kousine en Aften, rigtignok aldeles ufrivillig, havde givet mig den Idee, jeg besluttede at følge.

Min Kousine og jeg pleiede undertiden at ærgre hinanden lidt. Hun foreslog mig at anskaffe mig en Narredragt, og da jeg, lidt fornærmet bad

Ekstrakt

af

2det Kvartals Regnskab 1875

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Indtægt.

	R	
1. Kassebeholdning fra 1ste Kvartal d. N.		2,7
2. Halvaarligt Kontingent:		
Restance fra forrige Kvartal	126 Kr. 75	Dre
anviist for dette Kvartal	5813 Kr. 86	Dre
Hs. Majestæt Kongens Bidrag	40 Kr. "	Dre
	5980 Kr. 61	Dre
deraf er indkommet	5390 Kr. 20	5,5
Restance, ultm. Juni	590 Kr. 41	Dre
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“		87de
Aargang, Nr. 14—26 inkl.		1,4
4. Renter:		
1/2 Aars Rente til 11te Juni af 200000 Kr.	4000 Kr. "	Dre
1/2 Aars do. af 800 Kr.	16 Kr. "	Dre
1/2 Aars do. af Heimanns Legat 400 Kr.	7 Kr. 92	Dre
1/2 Aars do. af B. M. Goldschmidts Legat	2 Kr. "	Dre
1/2 Aars Rente af det Sibeskytske Legat		4,0
5. Afdrag paa Laan:		
Restance fra forrige Kvartal	2178 Kr. "	Dre
anviist for dette Kvartal	3774 Kr. "	Dre
do. do. ny Laan	640 Kr. "	Dre
	6592 Kr. "	Dre
deraf er indkommet	4428 Kr. "	4,4
Restancer ultm. Juni	2164 Kr. "	Dre
6. Optaget et Laan i Nationalbanken		1,0
	Kr.	20,

Kjøbenhavn, den 30te Juni 1875.

Overeensfsten

C. N. Laurrup.

Udgiwt.

	Kr.	Øre
Penſioner:		
uaffordrede fra forrige Kvartal	12	50
anviſte for dette Kvartal	2873	"
	2885	50
udbetalte i Kvartalet	2873	"
uaffordrede ultm. Juni	12	50
Grateſitationer		
uaffordrede fra forrige Kvartal	300	"
udbetalt	230	"
uaffordrede ultm. Juni	70	"
Lønninger	1,485	"
Andre Administrationsomkoſtninger	60	"
Ugebladets Trykning	493	"
Tilbagebetalt Laan i Banken	1,000	"
Renter af do. i do.	63	75
Saldo, Kassebeholdning, ultm. Juni	13,939	21
	Kr. . . .	20,143
		96

J. L. Neumann,
Selskabets Kasserer.

Kassekontrollen.

D. F. Olsen.

J. Em. Larsen,
Selskabets Bogholder.

jen

Extract af Juli Maanedes

for det forenede

Indtægt.

	Kr.	Øre	Kr.	Øre
1. Kassebeholdning fra 2det Kvartal d. A.			13,939	21
2. Halvaarligt Contingent:				
Restance fra forrige Kvartal	590	41		
anvist for dette Kvartal	"	"		
deraf er indkommet	"	"		
Restance ultm.	590	41		
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 87de Aargang Nr. 27—30			437	33
4. Renter				
5. Afdrag paa Laan:				
Restance fra forrige Kvartal	2,164	"		
anvist for dette Kvartal	3,798	"		
	5,962	"		
deraf er indkommet	598	"	598	"
Restancer ultm. Juli	5,364	"		
Sal.			14,974	54

Kjøbenhavn, den 1ste August 1875.

Overeensstemmende

C. N. Laurrup.

B. Petersen.

Regnskab 1875,

Understøttelses-Selskab.

Udgift.

	Kr.	Øre	Kr.	Øre
1. Pensioner:				
uaffordrede fra forrige Kvartal	12	50		
anviste for dette Kvartal	2,835	50		
	2,848	"		
udbetalte i Kvartalet	2,808	"	2,808	"
uaffordrede ultm. Juli	40	"		
2. Gratifikationer				
uaffordrede fra forrige Kvartal	70	"		
deraf udbetalt				
uaffordrede ultm. Juli	70	"		
3. Lønninger			494	98
4. Andre Administrationsomkostninger ..			106	"
Saldo, Kassebeholdning ultm. Juli			11,565	56
Deraf i Privatbanken 100 Kr. " Øre				
d. $\frac{31}{7}$ 75 betaltes... 2,865 Kr. 56 Øre				
d. $\frac{6}{8}$ 75 betaltes, Rest 8,600 Kr. " Øre				
	11,565	Kr. 56 Øre		
Bal.			14,974	54

J. E. Neumann,
Selskabets Kasserer

med Kassecontrollen.

D. F. Olsen.

J. E. Larsen.
Selskabets Bogholder.

hende om at give mig Grunden til dette høist besynderlige Forslag, havde hun den Driftighed at sige, at den Rolle havde jeg størst Force i.

Dog jeg tog Rollen til Indtægt, følgende en anden Motivering.

Jeg ræsonnerede nemlig som saa, at da Opgaven var at gjøre sig saa ukjendelig som mulig, jeg da ikke kunde træffe noget bedre Valg end en Narredragt — noget mig saa Fremmed — og løste altsaa Opgaven paa en tilfredsstillende Maade.

Følgende min Kousines Bink tog jeg altsaa paa Mascarade, klædt i Rødt fra Top til Taae, velforsynet med Bjælder og alt Andet, hvad Traditionen pleier at bestemme, som ubdragelige ydre Kjendetegn paa en Nar.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjorelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Stomagermester E. Nielsen.

Borger-Vennen.

Syv og firehundredstyvende Hærgang.

Nr. 35.

Tordagen den 28de August 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Rekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om **Vaau**, **Gratificationer** eller **Pension** tilkjendegives, at Ansøgninger herom, fra **15de til 30te Septbr.** førstkommende, hver Dags Formiddag, fra Klokken 10 til 2, modtages af Selskabets Bogholder, pens. Inspektør, J. Em. Varsen, **store Kirkestræde 3, 2. Sal**, hos hvem et Schema i ovennævnte Tid ved Foreviisning af Lovbogen kan afhentes, og træde i Stedet for Ansøg-

ning, forsaavidt angaae **Gratification** eller **Pension**.

Schemaet vil være at udfylde efter de forskjellige Rubrikkers **Betegning**, og godkjendte af troværdige Mænd, samt vedlagte med vedkommende Ansøgers **Lovbog**. Alt under Jagttagelse af Bestemmelserne i Lovenes § 16.

Med Hensyn til, at en Gratifikation ifølge Lovenes § 22 bør ansees som en Gave for **een Gang**, hvorpaa den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Ingen, ifølge Lovenes § 4 har **Strav** paa **Understøttelse**, uundtagen naar en **Forandring** til det **Bærre** i den økonomiske **Stilling** er indtraadt, henledes de Søgendes **Dpmærksomhed** paa, at **Schemaerne** maa udfyldes med den **største Nøiagtighed**, for at Ansøgerne kunne vente at blive tagne i **Betragtning**, og at de navnlig maa være forsynede med **nye Attester**, da **Gjenparter** af ældre, særlig **Læge-Attester**, ikke kunde antages. Mangel heraf, eller **urigtige Angivelser** ville have **Tilsidesættelse** af Ansøgerne tilfølg.

Angaaende **Laan** skal det bemærkes, at **Hensigten** med disse ifølge Lovenes § 2 a, fornemlig er, at forskaffe **Næringsdrivende**, hvad de maatte behøve, for at begynde eller fortsætte deres **lovlige Næringsvei**, og at **kongelige Embedsmænd** og **Andre**, ikke til **Næringsstanden** henhørende

Medlemmer vel ikke ere udelukkede fra flige Laan; men skulle dog staa tilbage for lige trængende og værdige Medlemmer af Næringsstanden.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab, d. 24de August 1875.

G. N. Lantrop. B. Peterjen. D. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

I Italien og Danmark,

original Fortælling.

(Fortjat.)

Masseraden vil jeg ikke beskrive da den ikke angaaer min Fortælling, men kun bemærke, at jeg morede mig saa fortræffeligt, at Klokken slog 5 før jeg kunde beslutte mig til at tage hjem.

Jeg svøbte mig ind i min Kappe, tog min Hat paa og traadte ud paa Gaden; men jeg tør dristig paastaae at den simple Omstændighed, at jeg gif Fod for Fod, hverken før eller senere har været istand til at bevirke en saadan Omvæxlen i min Stemning som denne.

Kæppe havde jeg sat Foden paa Gaden, før jeg blev et heelt andet Menneske.

Fuldmaanen stod blank paa den stjerne, Himmel og^r skinnede paa Tagene af de ligeoversfor liggende Huse saa de glimrede som Sølv.

Gaden laae rolig og øde, nogle bortdragende Masketradegjæster og en Drosche med sin Kudst, vare de eneste levende Væsner man kunde see, og den Lyd som Kudstken frembragte, ved med sine Arme, for Barmens Skyld, paa det kraftigste at favne sig selv; var den eneste der afbrød den natlige Stilhed.

Saa ganske forandrede min Stemning, at det var som om Maskeraden med alle dens Karikaturer, pudsig Scener og Vittigheder, laa langt tilbage i Tiden, og det var mig næsten umuligt at forsonde mig med den Tanke, at jeg selv for et Dieblik siden havde befundet mig mellem den brogede Brimmel derinde.

Nu var der sletikke Tale om at gaae hjem og sove, havde jeg før været noget træt, saa havde den kolde Luft atter styrket mig, og havde mine Dienlaage før været noget tunge, saa havde Maanefkinnet nu til Gjengjæld sat mig i en Stemning, der protesterede mod al Tanke om Søvn.

Jeg befandt mig i Esplanaden paa den Side som fører til Langelinie.

Medens jeg der i den natlige Stilhed vandrede om, af og til betragtede Maanen, fore-

svævede de Iyffeste Billeder min Fantasi. — Den lille Haand lagde sig ikke længer frydsomt i min, men slyngede sig kjærligt om min Hals, de milde Dine, vendte sig ikke undseeligt mod Jorden, men saa straalende ind i mine; de røde Læber . . . . ., dog! Hvad var det?

Billedet fordærvet, Gangen standset, stod jeg lyttende! Nu igjen!

Kunde det være muligt?

Nei, der var Smerte og Lidelse i den svage Lyd, som naaede mit Øre.

Jeg hørte til Siden og gik langsom frem mellem Træerne, ledet af de klagende Suk.

Da mødte mit Øie et Syn, som vil staae uudslættelig i min Erindring; sladt udstrakt paa den kolde Jord, laae i Maanens blege Skin, en ung Kvinde.

Hun var fattigt næsten pjaltet klædt, men hendes Skjønhed var saa stor, at jeg aldrig mindes at have seet dens Lige.

Læt, — trykket til sit Hjerte holdt hun en lille Byldt. — Det var et nyfødt Barn.

Man siger at Øiet er Sjælens Speil; hendes Øie var luffet, hendes Ansigt var stille, ubevægeligt som var det hugget i Sten, men den Haand, hvormed hun knugede Barnet til sit Bryst vidnede om at Alt, hvad hun nu tænkte, Alt, hvad hun følte, Alt, hvad hun leed, det havde sit Udspring fra

een eneste Følelse: en Moders hele rørende Kjærlighed til sit Barn.

Hun var bleg, saa bleg, at jeg først troede at have et Lig for mine Dine, men da jeg bøjede mig ned over hende forat føle hendes Puls, og min varme Aande berørte hendes Kind, slog hun sit Die op og saae paa mig med et Blik, som jeg aldrig vil kunne glemme.

Det bad mig saa inderligt, saa rørende, saa ydmygt, som tiggede det Barnets Liv af min Haand.

Jeg talte til hende og søgte at berolige hende, bredte min Kappe varsomt om hende og ilede bort.

Med sort Silkehat og Gummigaloscher, men ellers fra Top til Taae isørt højrødt Trikot, ilede jeg i den svage Morgendæmring ned af Amaliegaden, forbi de forbausede Skilvagter, ringende med mine Bjælder, saa en Kanehest ikke kunde have gjort det bedre.

Jeg havde haabet at træffe en Drosche ved Kasino, men der var ingen. — Videre til Kongens Nytorv hvor jeg vidste der boede en Vognmand. — Opad Trappen rudskende i alle de Døre jeg kom forbi, indtil jeg næsten faldende kom ind ad en lille Dør øverst oppe, der havde givet efter for mit Tag.

Jeg strøg en Svovlstif af, fik tændt et lille

Lys, som stod paa en Fyrretræskomode, og saae mig om.

Det var et lille, uanseligt Tagkammer og det hele Bøhave jeg kunde faae Die paa, var den omtalte Komode, en Stol og en Seng, hvori der laa en stor smudsig Karl med Armene under Hovedet og snorkede.

Jeg traadte hen til ham med Lysen i Haanden og ruskede i ham; han mumlede nogle uforstaaelige Ord, vendte Hovedet om og aabnede langsomt Øinene.

Hvor tydeligt end Billedet af den forladte Skabning derude stod for mig, kunde jeg dog ikke undertrykke et Smil, ved at see den Forsærdelse, hvormed han stirrede paa mig.

„Er De Rudsst?“ spurgte jeg.

Han nikkede, samtidig med at han ligesom gjorde sig Umage med at synke Noget, som sad i hans Hals.

Dog da jeg havde sagt ham hvem jeg var og hvad jeg vilde, vendte hans Mod tilbage og han begyndte at indtage en truende Holdning, hvilken Synet af en Specie imidlertid øieblikkelig jog paa Flugten.

Med Lynets Fart var han oppe, og saasnart han havde faaet forspændt, rullede vi hurtigt afsted gennem de stille Gader.

Vi fandt hende besvimet.

Bed Kudstfens Hjælp fik jeg imidlertid baade hende og Barnet ind i Bognen og bød ham da, at kjøre til Fødselsstiftelsen, saa hurtigt han kunde.

Jeg befandt mig i en høist egen Situation, og jeg var nærved at blive heelt fortunlet i Hovedet, da Bognen pludselig standsede; vi havde naaet Bestemmelsesstedet!

Jeg ringede paa, — der blev aabnet.

Atter maatte Kudstfen være mig behjælpelig, thi Waagekonen, som vi fandt hældet over et Bord, hvorpaa der stod en udbrændt Tællepraas, lod til at have fordybet sig saaledes i Reflectioner over den Forretning — at vaage — at der maatte gaae en Stund, før det lykkedes mig at faae hende udrevet af disse og overlevere den unge Kvinde og Barnet til hende; underrettende hende om at jeg ville komme igjen om nogle Timer. (Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaet:

Grosjerer S. B. Rosenstedt, og
Dreier ved den kgl. Porcellænsfabrik, Julius Robert Werner.

Borger-Vennen.

Syv og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 36.

Lørdagen den 4de September 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om **Laan, Gratifikation** eller **Pension** tilkjendegives, at Ansøgninger herom, fra **15de til 30te Septbr.** førstkommende, hver Dags Formiddag, fra Klokken 10 til 12, modtages af Selskabets Bogholder, pens. Inspektør, **J. Em. Larsen,** store Kirkestræde **3, 2. Sal,** hos hvem et Schema i ovennævnte Tid ved Foreviisning af Lovbogen kan afhentes, og træde i Stedet for Ansøg-

ning, forsaavidt angaae **Gratification** eller **Pension**.

Schemaet vil være at udfylde efter de forskjellige Rubrikkers Betegning, og godkjendte af troværdige Mænd, samt vedlagte med vedkommende Ansøgers Lovbog. Alt under Jagttagelse af Bestemmelserne i Lovenes § 16.

Med Hensyn til, at en Gratifikation ifølge Lovenes § 22 bør ansees som en Gave for **een Gang**, hvorpaa den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Jngen, ifølge Lovenes § 4 har **Krav paa Understøttelse, undtagen naar en Forandring til det Bærrer i den økonomiske Stilling er indtraadt**, henledes de Søgendes Opmærksomhed paa, at **Schemaerne maa udfyldes med den største Nøiagtighed**, for at Ansøgerne kunne vente at blive tagne i Betragtning, og at de navnlig maa være forsynede med **nye Attester**, da Gjenparten af ældre, særlig **Væge-Attester**, ikke kunde antages. Mangel heraf, eller **urigtige Angivelser** ville have Tilfidesættelse af Ansøgerne tilfølgende.

Angaaende Laan skal det bemærkes, at Hensigten med disse ifølge Lovenes § 2 a, fornemlig er, at forskaffe Næringsdrivende, hvad de maatte behøve, for at begynde eller fortsætte deres lovlige Næringsvei, og at **kongelige Embedsmænd** og **Andre**, ikke til Næringsstanden henhørende

Medlemmer vel ikke ere udelukkede fra flige Laan; men skulle dog staa tilbage for lige trængende og værdige Medlemmer af Næringsstanden.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab, d. 24de August 1875.

C. N. Laurrup. B. Petersen. D. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

I Italien og Danmark,

original Fortælling.

(Fortsat.)

Hurtigt ilte jeg hjem.

Jeg kastede mig fortunlet paa en Sopha forat udhvile mig nogle Timer.

Da jeg vaagnede var det min første Tanke, at alle Nattens Tildragelser maatte have været en Drøm.

Jeg blev imidlertid snart udreven af denne Illusion, ved at finde mig i den røde Narredragt.

Jeg klædte mig om og skyndte mig til Stiftelsen. Alle modtog mig her med et underligt, fordægtigt Smil, man antog mig aabenbart for

Faderen, indtil jeg havde forklaret hvorledes det Hele forholdt sig.

Barnet var svageligt, Moderen lod derimod til at komme sig lidt efter lidt.

Jeg besøgte hende oftere og fulgte med Interesse hvad hun fortalte mig; vel klagede hun ofte over at det faldt hende svært at samle sine Tanker, dog fik jeg ved hendes om end noget usammenhængende Beretninger, Leilighed til at danne mig et nogenlunde fuldstændigt Billede af hendes tidligere Liv.

Leilighedsvis kom jeg en senere Tid til at omtale denne Nats Hændelser, til en af mine Venner, en begavet Jurist, hvem jeg holdt meget af; og da jeg havde fortalt ham, hvad hun havde berættet mig; viste det sig, at han kjendte hende og kunde supplere det manglende i hendes Fortælling.

Det er denne jeg her vil meddele mine Læsere.

Det Væsenligste, Indholdet, har jeg fra ham og hende; kun Formen er min egen.

I.

Battista var i Bjergene, det vidste den unge Maler og turde derfor aflægge et Besøg i hans Bolig hos hans unge Kone Theresa.

Det var dog egentlig ikke hende, Besøget gjaldt, men derimod hendes Datter, Margueritta; hun skulle den næste Dag staae Model for ham, og det var for at minde hende herom, at han kom.

„Margueritta,“ kaldte Moderen, og Margueritta figgede nysgjerrig ind gennem Døren, men da hun saae, hvem det var, forsvandt hun strax igjen.

Saa maatte Moderen ud for at hente hende.

Fulde af Taarer vare de smukke, sorte Dine, da hun atter førtes ind.

„Jeg vil ikke følges med Signor iaften,“ hulkede hun; men den unge norske Maler nærmede sig hende, tørrede Taarene af hendes Dine og foreholdt hende, at det sletikke var hans Hensigt at tage hende med hjem iaften.

Hun saae paa ham, men da han saae mild og venlig ud; blev hun ogsaa rolig.

„Signor er god — jeg faar vist Lov at følge med Pietro iaften?“

„Hvem er Pietro? Og hvor skal Du hen med ham?“ spurgte Maleren.

„Mama, Mama, Signor kjender ikke Pietro!“

Saa maatte Moderen da forklare at Pietro var den lille Marguerittas Legekammerat, Sønnen henne fra Ofteriet tætved, ham, som den gamle Professor nu vilde male; og Margueritta fortalte nu, at Pietro havde lovet at tage hende med til Rom, hvor hun for første Gang skulle see Munkene gaae syngende med Lys og under Klokketklang i Profession til Jomfru Maria Kirke; Moderen havde givet hende Tilladelse dertil, og da hun hørte, at Maleren ikke var kommen for at tage hende med samme Aften, var hun atter beroliget.

Da hørte hun Pietros Skridt udenfor! — sprang hurtigt op, og ilte glad til Munkenes Sang, Professionen og Lysene i Rom.

„Og nu min smukke Theresa,“ sagde Maleren, da Barnet var gaaet, „en Fogliette Vin hjælper de mig nok at drikke? Aftenen er saa varm og Vinen smager mig ikke uden i godt Selskab! Vinen har jeg selv bragt med fra Rom — ikke sandt den er god? Paa Din Sundhed min smukke Theresa!“

De satte sig ved Bordet foran Vinduet.

De havde imidlertid næppe verlet nogle faae Ord, før Theresa pludselig tabte Glasset af Haanden, og med Forstrækkelsen malet i hvert Træk, ligbleg stammede: „Signor, Signor!“

„Min Gud, hvad er det!“ udbrød Maleren.

„Battista,“ hvidskede Theresa og idet Maleren vendte Blikket mod Vinduet, mødte ham et vildt ludende Diefast, og han saae et Ansigt trykket tæt op til Ruden, hvilket bar Præg af den høieste Brede og Forbitrelse. — Det var Battista som var kommen hjem fra Bjergene.

Maleren reiste sig; men idetsamme blev Døren revent op, og Battista styrtede ind.

„Diabalo, herfra slipper Du ikke levende,“ raabte han.

Han greb derpaa Maleren i Frakken og gjorde samtidig Mine til at drage sin Dolk, som hang ved hans Side; men hans Kone standsede ham.

„Men Battista! Signor er kun kommen for at bede om Margueritta maa komme til ham imorgen.“

„Ti, troløse Kvinde! Selv har jeg seet, hvorledes han talte venligt til Dig og hvorledes han hældede sig til Dig over Bordet, medens han søgte at bedaare Dig ved Vin. I rette Tid er jeg kommen for at frelse Din Grev, for at straffe en Fremmed og hævne mig selv! . . . . .“

„Men . . . . .“

„Ti, eller jeg dræber Eder Begge!“

I sit Raseri slog han Maleren, for at gribe efter sin Dolk; med et hurtigt Tag, lykkedes det imidlertid den unge Maler, at berøve ham denne.

„Og nu Battista,“ sagde han, „sværger jeg Dig til, at Theresa er ligesaa uskyldig, som den hellige Jomfru; vi have ikke vexlet et Ord, som Du ikke maatte høre.“

„Det er Løgn Du siger,“ udbrød Battista, „men vent til Du kommer mellem Bjergene; mangen Englænder, som havde mindre Skyld end Du, er der bleven dræbt.“

„Men Battista! Jeg er ingen Englænder, jeg er Maler, og kom kun til Din Bolig, for at udbede mig Margueritta til Model.“

Den Rolighed, hvormed han talte, gjorde i Forbindelse med Indholdet af hans Ord, aabenbart Indtryk paa Battista.

(Fortsattes.)

Bekjendtgjorelse.

Til Optragelse som Medlemmer i Selskabet
ere foreslaaede:

Assistent W. Ewald.

Skomager A. T. Nielsen.

Borger-Vennen.

Syv og fireåndsstyvende Aargang.

Nr. 37.

Tordagen den 11te September 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

Bekjendtgjørelse

De af det forenede Understøttelses-selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om **Paan, Gratifikation** eller **Pen-sion** tilkjendegives, at Ansøgninger herom, fra **15de til 30te Septbr.** førstkommende, hver Dags Formiddag, fra Klokken 10 til 12, modtages af Selskabets Bogholder, pens. Inspektør, **J. Em. Larsen, store Kirkestræde 3, 2. Sal**, hos hvem et Schema i ovennævnte Tid ved Foreviisning af Lovbogen kan afhentes, og træde i Stedet for Ansøg-

ning, forsaavidt angaaer **Gratefikation** eller **Pension**.

Schemaet vil være at udfylde efter de forskellige Rubrikkers Betegning, og godkjendte af troværdige Mænd, samt vedlagte med vedkommende Ansøgers Lovbog. Alt under Jagttagelse af Bestemmelserne i Lovenes § 16.

Med Hensyn til, at en Gratefikation ifølge Lovenes § 22 bør ansees som en Gave for **een Gang**, hvorpaa den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Jngen, ifølge Lovenes § 4 har **Arav paa Understøttelse**, undtagen naar en **Forandring til det Værrer** i den økonomiske **Stilling** er indtraadt, henledes de Søgendes **Dpmærksomhed** paa, at **Schemaerne** maa udfyldes med den største **Omhyggelighed**, for at Ansøgerne kunne vente at blive tagne i Betragtning, og at de navnlig maa være forsynede med **nye Attester**, da **Gjenparten** af ældre, særlig **Væge-Attester**, ikke kunde antages. Mangel heraf, eller **urigtige Angivelser** ville have **Tilsidesættelse** af Ansøgerne tilfølg.

Angaaende **Laan** skal det bemærkes, at **Hensigten** med disse ifølge Lovenes § 2 a, fornemlig er, at forskaffe **Næringsdrivende**, hvad de maatte behøve, for at begynde eller fortsætte deres **lovlige Næringsvei**, og at **kongelige Embedsmænd** og **Andre**, ikke til **Næringsstanden** henhørende

Medlemmer vel ikke ere udelukkede fra flige Laan; men skulle dog staa tilbage for lige trængende og værdige Medlemmer af Næringsstanden.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab, d. 24de August 1875.

G. N. Vantrup. B. Peterjen. D. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

I Italien og Danmark,

original Fortælling.

(Fortfat.)

Det varede ikke længe før han var saa fuldstændigt forsonet med Maleren, at han bød Theresa hente en ny Flaske Vin; dog før hun gik, slyngede Battista sin Arm om hendes Liv, og viste hende stolt frem for Maleren.

„Jeg er lidt hæftig,“ sagde han, „men De kan nok forstaae, at naar jeg eier en Skat som denne, maa jeg ogsaa passe godt paa den.“

„Men Du er altfor skindsyg og vild,“ hvidskede Theresa; dog Kysset og de milde Dine hun

fæstede paa ham, sagde ham dog, at hun dog holdt mest af ham som han var, og saa løb hun efter Binen.

II.

Margueritta havde siddet flere Gange for Maleren, og Maleriet var færdigt.

Det var smukt! Et lille Mesterværk! sagde Alle som havde seet det; — dog Kunstneren — var selv tilfreds dermed; han glædede sig især til at kunne vise det for sin fordums Lærer — den gamle Professor.

Den gamle Professor kom!

Forhænget blev draget fra, og den lille Margueritta stod paa Lærredet, med de deilige brune Dine, med det herlige Haar, som i rige Lokker hølgede ned over den hvide Hals, med det skjæmske Smil om den lille Mund, og med disse bløde, runde Former, hvorfra ligesom en Stemning af Poesie hølgede Gen imøde. —

„Hun er smuk som en mild Foraarsdag derhjemme ved Bøgeskoven, og varm som den glødende Sol hernede, — ikke sandt?“ udbrød Maleren, der glad stod og betragtede sit eget Arbeide.

Dog den gamle Professor stod taus og

stirrede paa Billedet, det var som dukkede gamle vemodsfulde Tanker frem i hans Grindring.

„De siger Intet — er De ikke tilfreds med Arbeidet?“ spurgte den unge Maler.

„Jo, men det fremkalder i min Sjæl Mindet om den Tid da ogsaa jeg var ung. Disse Træk kjender jeg igjen, dem har jeg elsket høiere, end noget Andet i Verden, og aldrig kan jeg glemme den igjen.“

„Men det er jo den lille Margueritta ude fra Huset ved „via Appia“.“

Dog den gamle Professor hørte ham ikke.

„Kjender De den lille Margueritta?“ spurgte Maleren, „det ligner hende — kun har jeg lagt lidt mere Fromhed i hendes Dine, der vare for ildfulde for et Barns paa hendes Alder.“

Den gamle Professor reiste sig, og rakte Maleren Haanden.

„Tak, min unge Ven, for dette Arbeide, tak, for den Glæde, de har forskaffet mig derved; — dog gjør mig en Tjeneste til. Nu da jeg engang har seet det, kan jeg ikke undvære det, — ikke sandt, de vil nok sælge mig det?“

„Med Fornøielse; det glæder mig, at De synes saa godt om Arbeidet — dog har de ikke Lyst til at see den lille Marguaritta selv, det lider nu mod Aften og Njølighed sænker sig over Staden, — følg med til via Appia, saa skal De

see hende selv, og langt mere, end jeg har kunnet give i mit Billede."

Da den gamle Professor nok havde Lyst dertil gif de. Aftenen var herlig. Rolighed og Fred var udbredt over Naturen, og den lette, sølvklare Dæmring laae som et stort og mægtigt Drømmeslør derover.

Den gamle Professor sagtede sin Gang.

"Hvor forunderlige Tanker har dette Billede dog ikke fremkaldt min Sjæl," sagde han til sin Ledfager, „jeg seer hele mit tidligere Liv for mig, dog alle dets Storme have lagt sig, alle dets vilde Længsler have forvandlet sig til stille Bemod, alle dets uopnaaede Drømme og alle dets stoffede Forhaabninger, have fundet Hvile i kjære Minder."

„Og Alt dette — har Billedet af den lille Margueritta bevirket?"

„Ja, thi det har forsonet mig med et andet Billed som laa dybt i min Sjæl, men ofte traadte frem og overvældede mig med Sorg og Smerte."

Maleren taug, men den gamle Professor fortsatte:

„Min unge Ven, for første Gang i mange Aar, føler jeg Trang til at udøse mit Hjerter for en Anden, de har fremkaldt denne Trang — vil De høre Grunden til, at dette Maleri udøver en saadan Virkning over mig?"

Maleren greb hans Haand, „det vil glæde mig, om de min gamle Lærer vil vise mig en saadan Fortrolighed.“

Professoren fortalte da:

„De veed, at jeg er bleven gammel herne under Verdenstadens Himmel, det er nu mange Aar siden jeg har seet mit Fædreland, som jeg, da jeg sidst forlod det, lovede, ikke mere at gjensee; thi hvert Sted der hjemme maatte minde mig om bittere Skuffelser, om et Ungdomsliv, hvis Lykke var tilintetgjort.

I min Faders Huus opdroges jeg sammen med en Kousine; hendes Forældre vare tidligt døde, og min Fader havde derfor taget hende til sig.

Vi legede sammen, vi læste sammen, alle Tanker og alle Glæder delte vi med hinanden og de saa Sorger som rammede os thyngede os begge ligemeget.

Saaledes gik Maaneder og Aar; Barndomsvenstabet begyndte at vige Bladsen for en dybere, helligere Følelse, som dog Ingen af os endnu havde fattet i dens hele Fylde og Udstrækning.

Saalænge vi vare sammen vedblev det gamle Venstfab at bestaae uforandret, men da jeg skulde reise herved, for at fuldende min Uddannelse, og da jeg skulde til at tage Afsted med hende,

da stod det paa eengang klart og tydeligt for mig, hvad det var, der bandt mig saa stærkt til Hjemmet. Jeg fattede nu, at jeg elskede Louise og at jeg ikke kunde reise, før jeg havde overtydet mig om, at hun delte min Kjærlighed."

(Fortsattes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Kassererkontor, der hidtil var i Borgergade Nr. 21, 1ste Sal, er fra 1ste Septbr. 1875 henflyttet til **store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal**, hvor Bogholderen og Kassereren træffes hver Dag fra Kl. **10** til **12** om Formiddagen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaede:

Boghandler E. A. Jørgensen.

Bærtshuusholder M. B. Øster.

Borger-Bennen.

Syv og firefindstyvende Aargang.

Nr. 38.

Tordagen den 18de September 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. S. Galbergs Officin.

Bekjendtgjørelse

De af det forenede Understøttelses-selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om **Paan**, **Gratefikationer** eller **Pen-sion** tilkjendegives, at Ansøgninger herom, fra **15de til 30te Septbr.** førstkommende, hver Dags Formiddag, fra Klokken 10 til 12, modtages af Selskabets Bogholder, pens. Inspektør, J. Em. Larsen, **store Kirkestræde 3, 2. Sal**, hos hvem et Schema i ovennævnte Tid ved Foreviisning af Lovbogen kan afhentes, og træde i Stedet for Ansøg-

ning, forsaavidt angaaer **Gratefikation** eller **Penſion**.

Schemaet vil være at udfylde efter de forskjellige Rubrikkers Betegning, og godkjendte af troværdige Mænd, samt vedlagte med vedkommende Ansøgers Lovbog. Alt under Jagttagelse af Bestemmelserne i Lovenes § 16.

Med Hensyn til, at en Gratefikation ifølge Lovenes § 22 bør ansees som en Gave for **een Gang**, hvorpaa den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Jngen, ifølge Lovenes § 4 har **Krav paa Understøttelse**, undtagen naar en **Forandring til det Værrer** i den økonomiske Stilling er indtraadt, henledes de Søgendes Opmærksomhed paa, at **Schemaerne maa udfyldes med den største Nøiagtighed**, for at Ansøgerne kunne vente at blive tagne i Betragtning, og at de navnlig maa være forsynede med **nye Attester**, da Gjenparten af ældre, særlig **Læge-Attester**, ikke kunde antages. Mangel heraf, eller **urigtige Angivelser** ville have Tilſidesættelse af Ansøgerne tilfølg.

Angaaende Laan skal det bemærkes, at Hensigten med disse ifølge Lovenes § 2 a, fornemlig er, at forstafte Næringsdrivende, hvad de maatte behøve, for at begynde eller fortsætte deres lovlige Næringsvei, og at **kongelige Embedsmænd** og **Andre**, ikke til Næringsstanden henhørende

Medlemmer vel ikke ere udelukkede fra flige Laan; men skulle dog staa tilbage for lige trængende og værdige Medlemmer af Næringsstanden.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab, d. 24de August 1875.

C. N. Vantrup. B. Peterjen. D. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

I Italien og Danmark,

original Fortælling.

(Fortsat.)

„Det var en deilig Sommeraften mild og rolig som denne, da vi mødtes under det gamle Kastanietræ i Haven, hvor vi saa tidt havde leget og hjærtetnet hinanden som Børn.

Atter saae de grønne Blade, at der blev verlet Hjærtetegn; men disse vare af en dybere Betydning, de vare Seglet paa en Pagt, der skulde være sluttet for hele Livet.

Ung, let og glad drog jeg afsted, til Skjønhedens, Storhedens og Mindernes Stad, jeg blev

der i 3 Aar, og i det Tidsrum fuldførte jeg mine bedste Arbejder, thi der var Liv og Ungdom i min Birken, — Tanken om hende begejstrede mig.

Da var det paa en Foraarsdag, at jeg atter hilste Sjællands Bøgeskove og med higende Længsel ilte til min Faders Gaard.

Jeg vilde overraske dem derhjemme, og kom tidligere end jeg havde skreven jeg vilde komme.

Hvor svulmede ikke mit Hjerte af Glæde og Haab, da Bognen rullede ind i Gaarden.

Hurtig sprang jeg af den og ilede ind i Stuen.

Der var en Mængde Mennesker forsamlede og det var som om deres Nærhed ligesom slog koldt Vand i mit Blod. „Goddag Fader, Goddag Moder, Goddag Louise,“ sagde jeg, „J havde vist ikke ventet mig saa tidligt.“ „Nei, min Dreng,“ svarede min Fader, „dog Du kommer just i rette Dieblif til at lykønske Louise, der idag holder Bryllup med Grev v. L; og vær nu inderlig Velkommen!“

Han vilde trykke mig til sit Bryst, dog denne Overraskelse var meer end jeg kunde taale.

Bevidstløs sank jeg om i hans Arme, og da jeg atter kom til mig selv, havde jeg ligget i 3 Maaneder af den hæftigste Hjærnebetændelse, og

det var til stor Forundring for Lægen, at jeg atter kom mig.

Lidt efter lidt begyndte mine Kræfter at vende tilbage, og efter et Aar var jeg fuldstændig helbredet, dog en Forandring af Opholdssted vilde, efter Lægens Sigende, være uundgaaelig nødvendig.

Jeg vendte da tilbage til Rom, og har siden den Tid ikke seet mit Fædreland igjen.

Et Aar efter døde min Moder, og min Fader, som elskede hende høit, overlevede hende kun kort. —

I den Tid jeg havde været borte, var jeg trængt længere og længere tilbage i Louises Erindring, da Grev v. L. beilede til hende gav hun ham „Ja“ fordi han var den Første, der kom, fordi hun Intet havde imod ham, og fordi min Fader, som Intet anede om vort Forhold, stedse foreholdt hende, at det var et udmærket Parti.“

„Og har De aldeles Intet hørt om hendes senere Skjæbne?“ spurgte Maleren.

„Jo — jeg har endog eengang seet hende siden den Tid. Grev v. L., med hvem hun forøvrigt vist næppe har levet lykkelig, — dertil var han altfor vild og letfindig — gjorde for omtrent ti Aar siden en Reise til Italien. Lægen havde tilraadet det for Louises Skyld, thi hjemme

kunde hun ikke trives. Her i Rom saae jeg hende, ung og smuk som da vi vare sammen i Hjemmet.

Medens hendes Mand hærnede øslede sine Benge i Spillehuse, fødte hun ham en Datter; men dennes Liv betalte hun med sit eget, hun døde i Neapel for omtrent 9 Aar siden.

Grev v. L. havde imidlertid paa Grund af sin Spillelyst tilsat Størstedelen af sin Formue og indviklet sig i flere ubehagelige Historier.

En Dag var han og Barnet forsvunden fra Neapel, og det er senere ikke lykkedes mig at opdage mindste Spor af dem."

Medens Professorens fortalte denne sin Historie, var man gaaet en Omvei, men befandt sig nu i Nærheden af via Appia.

"Vi naae vel ikke iaften at besøge Margueritta," sagde Maleren, "det er vist bedst at opsætte det til i Morgen. Men — hvad er det, seer De ikke et stærkt Lys derinde?"

"Jo — det seer ud, som kom det fra en Ildbrand," svarede den gamle Professor.

"Det er lige i Retning af Battistas Huus, jeg frygter næsten for, at det er det."

De fordobblede deres Skridt og naaede snart et Punkt, hvorfra de tydelig kunde see Branden.

"Min Gud! — Det er det," udbrød Maleren, og uden at betænke sig et Dieblik, løb han, saa hurtigt han kunde, hen mod Stedet.

Den gamle Professor stod et Dieblif stille og betragtede dette sørgelige, men prægtige Skue, man da var det som drev en indre Magt ham afsted, og han ilede efter Maleren.

En Deel Folk havde samlet sig om Huset, som allerede var heelt omspændt af Luerne, men stode tvivlraadige, og vidste ikke, hvad de skulde gjøre.

Angstfulde Skrig lode indenfra; det var Theresa og Margueritta, som havde sovet da Ilden begyndte og nu forgjæves søgte at finde en Udvei gjennem Flammerne.

Den ene Gavl styrtede netop ned da Maleren og den gamle Professor kom ilende til.

Uden at betænke sig, sprængte Maleren en Dør og fulgt af den gamle Professor, styrtede han ind i Huset.

Et Dieblif efter kom de tilbage, Maleren med Theresa og den gamle Professor med Margueritta i Armene.

„Staf hurtig Hjælp, ellers dør hun!“ raabte Maleren, idet han forsigtigt lagde Theresa paa Jorden.

Hun var haardere medtagen end Margueritta, som laae bevidstløs i Professorens Arme. Flammerne fra det brændende Huus vorede, og kastede et stærkt Skjær paa den lille Piges Ansigt.

„Himmel — det er Louises Barn,“ udbrød

Professoren greben af en pludselig Anelse og han trykkede Barnet tæt op til sig.

Efter en kort Tids Forløb aabnede Theresa Dinene.

„Margueritta,“ stammede hun, men idetsamme fik hun Die paa Barnet.

„Er det Din egen Datter,“ spurgte Professoren hende.

(Fortsattes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Kassererkontor, der hidtil var i Borgergade Nr. 21, 1ste Sal, er fra 1ste Septbr. 1875 henflyttet til store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal, hvor Bogholderen og Kassereren træffes hver Dag fra Kl. 10 til 12 om Formiddagen.

Borger-Bennen.

Syv og firefindstyvende Aargang.

Nr. 39.

Lørdagen den 25de September 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

Bekjendtgjørelse

De af det forenede Understøttelses-selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om **Vaau**, **Gratefikationer** eller **Pen-sion** tilkjendegives, at Ansøgninger herom, fra **15de til 30te Septbr.** førstkommende, hver Dags Formiddag, fra Klokken 10 til 12, modtages af Selskabets Bogholder, pens. Inspektør, J. Em. Larsen, **store Kirkestræde 3, 2. Sal**, hos hvem et Schema i ovennævnte Tid ved Foreviisning af Lovbogen kan afhentes, og træde i Stedet for Ansøg-

ning, forsaavidt angaaer **Gratefikation** eller **Pension**.

Schemaet vil være at udfylde efter de forskellige Rubrikkers Betegning, og godkjendte af troværdige Mænd, samt vedlagte med vedkommende Ansøgers Lovbog. Alt under Jagttagelse af Bestemmelserne i Lovenes § 16.

Med Hensyn til, at en Gratefikation ifølge Lovenes § 22 bør ansees som en Gave for een **Gang**, hvorpaa den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Jngen, ifølge Lovenes § 4 har **Krav** paa **Understøttelse**, undtagen naar en **Forandring** til det **Bærrer** i den økonomiske **Stilling** er indtraadt, henledes de Søgendes Opmærksomhed paa, at **Schemaerne** maa udfyldes med den største **Omhyggelighed**, for at Ansøgerne kunne vente at blive tagne i Betragtning, og at de navnlig maa være forsynede med **nye Attester**, da Gjenparten af ældre, særlig **Læge-Attester**, ikke kunde antages. Mangel heraf, eller **urigtige Angivelser** ville have **Tilfidesættelse** af Ansøgerne tilfølgende.

Angaaende **Laan** skal det bemærkes, at Hensigten med disse ifølge Lovenes § 2 a, fornemlig er, at forskaffe **Næringsdrivende**, hvad de maatte behøve, for at begynde eller fortsætte deres **lovlige Næringsvei**, og at **kongelige Embedsmænd** og **Andre**, ikke til **Næringsstanden** hørende

Medlemmer vel ikke ere udelukkede fra flige Laan; men skulle dog staa tilbage for lige trængende og værdige Medlemmer af Næringsstanden.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab, d. 24de August 1875.

G. N. Lantrup. B. Petersen. O. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

I Italien og Danmark,

original Fortælling.

(Fortsat.)

„Nei, nei, men jeg har hende kjær som var hun det, frels hende om det er muligt.“

Professoren lagde Barnet i Malerens Arme og nærmede sig hende.

„Frygt ikke for hende, men fortæl mig, hvad Du veed om Barnet,“ sagde han.

Med Anstrengelse fortalte Theresa: „En Aften bragte en fornem Herre hende til os, han bad mig sørge for hende til han vendte tilbage og gav mig samtidig en Pung med Guldstykker.

Margueritta saaledes kaldte vi hende, blev hos os, vi fik hende kjært som vort eget Barn. Et Aar efter, fandt Battista den fornemme Herres Lig, ved Bredden af Tibern; vi betragtede nu Margueritta som vort eget Barn, og hun har aldrig vidst andet, end at hun var det. O! Signor, sørg for hende, — jeg føler Døden nærme sig — og Battista kan ikke.“

Mildt og omhyggeligt bøjede Professorens sig over den Døende.

„Vær uden Bekymring,“ sagde han, „Margueritta skal faae det godt.“

„Taf,“ stammede Theresa og sank hen, — efter nogle faae Trækninger var hun død; men Margueritta vaagnede og kom, lidt efter lidt, til Kræfter igjen.

Huset var imidlertid nedbrændt og man stod netop i Begreb med at forlade Astenens sørgelige Skueplads; da et Menneske kom ilende til i største Hast.

„Theresa, Theresa!“ raabte han.

Det var Battista.

Hurtige som Lyn fore hans Dine over Pladsen, og bemærkede Theresas Lig.

Med et vildt Smertensskrig styrtede han sig over det og klyngede sig frampagtigt til det.

Derpaa reiste han sig atter og stod et Dieblit hensunken i stum, rædselsfuld Fortvivlelse.

Da foer der som et Lyn over hans Ansigtstræk, og han styrtede afsted mod Bjergene.

III.

Vi ere i den gamle Professors Arbeidsværelse.

Pietro har fiddet Model for ham, men de ere netop nu færdige, og Professoren lægger Penselen bort.

„Kan Du saa komme igjen imorgen, saa løb Du nu kun ud og moer Dig.“

Dg det vilde Pietro gjerne, for han var af et altfor livligt Gemyt til, at holde af at sidde længe stille paa en Blet.

„Farvel,“ raabte han til den gamle Professor og snarere løb end gif ud af Stuen.

Men ude i Gangen kom der en lille — nu saa lille var hun da iøvrigt ikke — men smuk og smilende Pige smuttende hen til ham og fæstede sine store, mørke Dine paa ham.

„Maa jeg følge med Dig Pietro?“ spurgte hun.

Det var den lille Margueritta som den gamle Professor havde taget til sig efter Theresas Død og Battistas Forsvinden.

„Ja kom Margueritta, saa skulle vi gaae hen

til Maffetheatret paa Korsoen; jeg har en heel Scudi, som jeg fik af en Englænder, der var hos os i Ofteriet og syntes godt om mig. Men Du maae ikke fortælle det hjemme, for Fader figer, at det nu ikke længere gaaer an jeg leger med Dig, siden Du har faaet en saa fornem Mand til Fader, som den gamle Professor.

„Ja, men jeg vil lege med Dig, for jeg holder saa meget af Dig,“ og saa slog hun skjælmst sin Arm om den forstrækkede Pietros Hals og kysjede ham, derpaa tog hun til at løbe ned ad Gaden, fulgt af Pietro.

„Hør, veed Du,“ spurgte han, da han havde indhentet hende, „hvad den gamle Bige henne i Ofteriet har fortalt?“

„Nei, er det Noget om mig?“ spurgte Margueritta.

„Ja, hun fortæller at Theresa stetikke var Din rigtige Moder, men at der havde været en mægtig Mand langt, langt borte fra, deroppe i Nærheden af den norste Malers Hjem, som engang var kommen herved og havde givet Dig til Theresa, for at hun skulde passe paa Dig.“

„Saa er jeg maaste fra Danmark,“ udbrød Margueritta glad, idet hun dansede omkring og klappede i Hænderne, „fra Bøgestoven, som Fader har fortalt mig saameget om, — Du kan troe der er deiligt i Danmark, Pietro.“

„Men ikke saa smukt som her.“

„Jo, om Foraaret naar Skoven og Blomsterne springe ud, naar Marken staaer grøn, da er der meget, meget smukkere end her.“

„Men Danmark er ikke saa gammelt og det har aldrig været saa mægtigt som Rom,“ indvendte Pietro, „helt ned til Neapel og meer endnu har hørt hertil, og Fader siger, at det altsammen skal blive samlet igjen, og saa bliver Rom ligesom i gamle Dage, stor og mægtig som ingen anden By i hele Verden.“

„Men det vil vist vare længe Pietro.“

„Nei, Foder siger, at naar jeg bliver stor skal jeg hjælpe til, og saa kan Du troe, saa skal vi rigtig slaaes; det bliver en anden Kamp, end den Soldaterne have med Røverne oppe i Bjergene.“

Margueritta saae sørgmodigt paa ham.

„Men saa kan Du jo ikke længer lege med mig,“ sagde hun.

„Nei, for naar vi blive store skulle vi ikke mere lege; saa kommer jeg hjem fra Krigen som en mægtig Mand, og saa skal Du være min Kone; vi bygge os en stor Villa nede ved Ostia, og der skal vi bo.“

„O! Hvor det bliver herligt! . . .“ Og saa foer hun om og lo og sang mellem Ruinerne af det gamle Colosæum, og Pietro løb med om-

fring og loe og sang og talte om Fremtidens store Drømme, og da de bleve kjede deraf, gik de hen og saae paa Masketheatret.

Men vi ville forlade dem og vende tilbage til den gamle Professor.

Vi finde ham foran Marguerittas Portræt, han har truffet det grønne Forhæng tilside og staaer fordybet i Beskuelsen af Billedet.

Da banker det paa Døren og den norske Maler stikker Hovedet ind, men Professoren lægger ikke Mærke dertil.

(Fortsattes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Kassererkontor, der hidtil var i Borgergade Nr. 21, 1ste Sal, er fra 1ste Septbr. 1875 henflyttet til **store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal**, hvor Bogholderen og Kassereren træffes hver Dag fra Kl. **10** til **12** om Formiddagen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Lieutenant L. T. Larsen.

Borger-Bennen.

Syv og firefindstyvende Aargang.

Nr. 40.

Tordagen den 2den Oktober 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

I Italien og Danmark,

original Fortælling.

(Fortsat.)

Først da Maleren spørger: „forstyrer jeg dem?“ vender han Diet mod Døren og da han seer, hvem det er, gaaer han ham venligt imøde.

„De finder mig, som altid foran dette Billede, De kan ikke tro, hvor kjær det er mig, selv nu da jeg bestandig har Margueritta hos mig, der er Noget ved det, som ligner min Louise mere end Barnet selv, Louise var mildere og blidere end Margueritta, hvis Bildhed jeg ofte ligefrem

frygter. — Og nu, min unge Ven, hvad har bragt dem til mig idag?"

„Jeg kommer for at tage Afsked med dem,“ svarede Maleren.

„De vil reise — hvorhen?"

„Til Norge, jeg føler Længsel efter Hjemmet og efter Slægt og Venner.“

„Nu, saa bring en Hilsen med til mit Fædreland, maaske vender ogsaa jeg snart tilbage.“

„De vil reise til Danmark,“ udbrød Maleren.

„Ja,“ svarede den gamle Professor, „vil De tro det? Ogsaa jeg begynder at længes paa mine gamle Dage. Hjemmet staaer nu ikke længer saaledes for mig som for 10 Aar siden da jeg ikke kjendte Margueritta. Jeg har forsonet mig med alle Minder, som før stødte mig bort fra det, og det er mit Ønske, at leve mine sidste Dage paa det samme Sted, hvor jeg drømte mine Ungdoms Drømme. Jeg vilde ogsaa gjerne føre Margueritta til Danmark og sørge for et Hjem til hende, naar jeg maa vandre til min Louise. Dog, nu da Vinteren stunder til, vil jeg ikke reise; jeg vil gjense Danmark i al dets Skjønhed ved Foraarstid. Men engang haaber jeg, vi skulle sees derhjemme.“

De satte sig og talte om alle de smukke

Steder i det deilige Sjælland og om alle de fjære Minder, som de der havde oplevet.

Timerne svandt og det stundede mod Aften.

Da blev Døren til Professorens Stue pludselig revent op.

Margueritta kom løbende ind, gjennemblødt fra Top til Taae.

„Barn, hvorledes er det, Du seer ud?“ udbrød den gamle Professor.

„Jeg har været i Tibern,“ fortalte Margueritta. „Der stod en deilig, stor, hvid Blomst ved Bredden. Pietro sagde, at jeg ikke kunde naae den, men saa vilde jeg netop have den. Jeg bød mig forlangt ud, og faldt i Vandet. Pietro sprang ud efter mig og fik mig op, Blomsten fik jeg dog, her er den, — ikke sandt, det er morsomt“ — og saa fløi hun den gamle Professor om Halsen.

„Barn, Barn, der hænder sig en Ulykke, saa vild Du er,“ sagde den gamle Professor, som gjerne vilde være vred, men ikke kunde. „Gaae nu op til den gamle Susanne, og bed hende bringe Dig i Seng, for at Du ikke skal blive syg.“

„Ja, men vil Du saa gemme Blomsten — god Nat!“

Hun kysfede den gamle Professor og Maleren og gif.

„Hvor jeg elsker det Barn,“ sagde den gamle Professor, da hun var gaaet, „det er mig umuligt at skjænde paa hende, skjøndt hun tidt fortjener det. Gud give hende bedre Lykke i Verden, end hendes Moder, min stakkels elskede Louise!“

Han og Maleren satte sig atter og samtalte og det varede længe før de skiltes.

IV.

De lette Skyer laae og drømte og vuggede sig paa Aftenrødens Gldhav ude i Horisonten.

Men den stille, høitidelige Aften sendte sine Skygger over Naturen, og den sendte dem ogsaa over Drangetræet i Professorens Have. Der sad Margueritta tankfuld og lod Vinden lege med sine lange, mørke Lokker.

Hun havde siddet der er Stund — da blev Grenene høiede tilside og en mild, velklingende Stemme hvidskede: „Margueritta.“

Hun vendte Hovedet om. „Er det Dig Pietro?“ spurgte hun, og det var ham; — vi kunne rigt nok næsten ikke kjende ham igjen, saa stor er han bleven, men det er ham alligevel.

„Jeg kommer for at sige Dig Farvel,“ sagde han og saae sørgmodigt paa hende.

„Nei ikke saaledes, Pietro,“ sagde Margueritta, idet hun fjærligt bøjede sig hen imod ham; „vi have jo altid været glade tilsammen, og det maa vi ogsaa være nu.“

Men det lod sletikke til, at Pietro var stemt for Glæden.

„Det er jo ikke for bestandig vi stilles,“ sagde Margueritta — „har Du ikke selv sagt, at naar Du bliver voksen og vender hjem fra Kampen for Italiens Storhed, Du da vil komme til Danmark og hente mig?“

„Til Billaen ved Ostia — ikke sandt Margueritta,“ udbrød Pietro og greb hendes Haand.

„Ja vist,“ lo hun skjælmst, — „men nu ville vi sletikke tale mere om Afsteden; — jeg er glad ved at skulle reise til det delige Sjælland, og see Bøgestovene springe ud deroppe, see Træerne speile sig i Øresund og smile over til Skaanes Kyst, jeg er glad ved at skulle lære Faders mange Benner deroppe at kjende; det er mig Altsammen som en stor smuk Drøm, og Du maa ikke formærke mig den, ved at gjøre mig Skildsmisshen tung.“

De sade tause et Dieblit.

„Og Du vil aldrig glemme mig?“ hvidskede Pietro.

„Glemme Dig! Hvor kan Du troe det, saa maatte jeg jo glemme hele min Barndom,

glemme alle de fjære Steder herne, Østeriet og Haven her, Tibern og det gamle Colossæum hvor vi saa tidt have leget; hør Pietro, vil Du følge med mig hen at tage Afsted med Colossæum?"

Det vilde Pietro gjerne, han vilde gjerne Alt, naar han blot kunde faae Lov til at være sammen med Margueritta.

Der blev talt meget mellem de To, medens de saaledes gik Side om Side i den deilige Aften.

Margueritta var saa venlig, hvilket efterhaanden satte Liv i Pietro; han talte om Fremtidens rige Drømme, og de voksede og voksede, og bleve tilsidst til et herligt Eventyr, der dreiede sig om ham og hende. Dog stedse kom de det gamle Colossæum nærmere.

„Nu er vi der, —“ afbrød Margueritta ham, „men hvad er det? — Pietro — seer Du Lysstjæret der henne, bag den gamle Ruin? Og hør, — det er ligesom Lød der Musik derfra!“

Men Pietro var i Drømmenes Rige og han saa og hørte Intet.

„Pietro dog! Kan Du ikke see der henne,“ vedblev hun og trak ham med sig ved Haanden, indtil de var komne lidt til Siden, saa at de kunde see om Ruinen.

Nu fik han pludselig Dinene op, thi et ganske forunderligt Syn viste sig for ham.

Rundtom mellem Ruinerne var der plantet brændende Fakler, der dannede en phantastisk Modsatning til de tusinde af Stjerner, der laae strøede som Guldstøv, over den blaa Himmel Paa en nedfalden Muurbrot sad en ung, romersk Pige, indhyllet i et højrødt Gevant, og spillede Mandolin, efter hvis Toner, et Selskab af engelske Herrer og Damer, dansede en Menuet.

Selskabet var klædt i de meest brogede Dragter, og det var ikke let at see, om dette skulde være et almindeligt Karnevalsoptog, eller et ungdommeligt Forsøg paa, at sætte et Eventyr fra tusind og een Nat" i Scene.

Margueritta og Pietro bleve staaende stille og saae en Tid lang til, næsten ængstelige over dette forunderlige Tableau.

Men da hvidskede Margueritta til Pietro, at de skulde gaae hen bag en nedfalden Muur tætved, hvor de ubemærkede kunde sidde og see til.

Der blev ikke verlet et Ord mellem de Dansende saalænge Menuetten varede, men ikke saasnart var den færdig og Mandolinen taug, før Selskabet i ordnet Procession og med Faklerne i Spidsen, bevægede sig rundt mellem Ruinerne;

Mandolinen hørtes atter og Selskabet istemte en blid, vemodig Sang.

Da lød der med Et, en stærk gjennemtrængende Lyd, som af en Pibe og i samme Nu, sprang en halv Snees maskerede Mænd frem fra Ruinerne.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Kassererkontor, der hidtil var i Borgergade Nr. 21, 1ste Sal, er fra 1ste Septbr. 1875 henflyttet til **store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal**, hvor Bogholderen og Kassereren træffes hver Dag fra Kl. **10** til **12** om Formiddagen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Damestrædderinde, Enke efter Fuldmægtig Nielsen, Henriette Nielsen.

Snedker N. P. Petersen

Snedker H. Melchert.

Borger-Bennen.

Syv og firefindstyvende Aargang.

Nr. 41.

Tordagen den 9de Oktober 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

I Italien og Danmark,

original Fortælling.

(Fortsat.)

Nu kom der hurtig Forvirring i det gravitetiske Tog.

Damerne skreg og løb forvirrede om mellem hinanden, medens Herrerne forgjæves søgte, at sætte sig til Modværge mod Banditterne.

Disse havde faaet Underretning om den originale Plan, til denne Aftenunderholdning i Colossæum, men havde besluttet, at sætte en lille, effectfuld Slutning paa den.

Alt var forberedt paa det Omhyggeligste, og derfor lykkedes ogsaa dette dristige Foretagende. Nogle faa af Selskabet undløb, men de Fleste bleve bundne af Banditterne og slæbte, saa hurtigt det lod sig gjøre, til Bjergene.

Det Hele var et Dieblifs Sag, og Pietro og Margueritta vare næppe komne sig af deres Skræk, før Alt var forsvunden som en Drøm; kun den romerske Pige sad endnu tilbage, og gjorde nogle Greb i Mandolinens Strænge.

Da hørtes med Gæt, et gennemtrængende Skrig tætved, og Margueritta og Pietro ilte hurtigt henimod Stedet, hvorfra Lyden kom.

Da saae de een af Banditterne ligge udstrakt paa Jorden, og en stor, stærkbygget Englænder i fortvivlet Kamp med ham.

Banditten gjorde nogle fortvivlede Anstrængelser for at slippe ud af sin farefulde Stilling, men idetsamme han havde faaet sig reist halvt op, og famlede efter sin Dolk; vristede Englænderen denne ud af hans Haand og gennem-borede ham.

En halvkvalt Gæd, en hæs Kallen, og Banditten laae død.

Imidlertid havde de Flygtede ført Folk til, en broget Skare af Mænd og Kvinder havde slaaet Kreds om den Døde, hvilke Englænderen

nu, paa saa godt Italiensk, han formaaede, forklarede Begivenheden.

Det er Skik i Rom, at Jngen tør røre ved et Menneske, som dræbes paa Gaden, før Dyrigheden er kommen til; og hvo som overtræder dette Forbud, betragtes som meddelagtig i Drabet.

Derfor stod Skaren taus og nysgjerrig, indtil endelig Rettens Folk kom og Massen blev taget af den Dræbte.

Alle trængte sig frem for at see.

Margueritta var blandt de Forreste, dog hun havde ikke saasnart seet Ligets Ansigt, før en Dødblegthed øieblikkelig overtraf hendes Ansigt og hun styrtede bevidstløs om.

Idet Pietro banede sig Vej til hende, kom han til at kaste et Blik paa Liget.

„Battista!“ raabte han og stod et Øieblik betagen af Skræk, dog med Anstrængelse samlede han sig igjen, vendte sig mod Margueritta og greb frampagtig hendes Haand; dog da han mærkede at Livet begyndte at vende tilbage, tog han hende i sine kraftige Arme, og ilede med hende til den gamle Professors Huus.

Venlig tilsmilede Solen den næste Morgen Colossæums gamle Ruiner.

Pietro stod deroppe og vinkede sit Farvel til Bognen, som førte forbi; den førte Professore, Margueritta og den gamle Susanne til Danmark.

V.

Vi ere paa Sjælland, hos den gamle Professor i hans Huus i Bredgade.

Han selv er ikke hjemme, men ved det aabne Vindue sidde to unge Piger og tale fortroligt sammen.

Det er en deilig Aften, Lys er der ikke tændt i Stuen, men gjennem det aabne Vindue sender Maanen sit drømmende Lys ind, og Sommeraftenes fjølige Vindpust, bringer de hvide Gardiner til at bølge.

Begge de unge Piger ere smukke, dog den Ene er skjøn som Sommerdagens blændende Pragt, naar Solens Guld farver Sydens brogede Blomsterflor; medens den Anden er yndig som en mild Foraarsmorgen, naar Duggen bæver paa Violens fine Blade; og dog har deres Tanker mødt hinanden i den samme Glæde og de samme Drømme.

„Det er en herlig Time iaften, — ikke sandt Laura, — der kan drage store Syner forbi Ens Sjæl i en Stund som denne; Drømmene vore frem som udfoldede Blomster, Tanke og Haab mødes sammen i en Glæde saa stor, at hver Følelse i Sjælen, hver Stemning derinde kan finde Hvile i den; . . . men hvorfor sidder Du saa stille, hensunken i Dig selv; er det Dig ikke, som om al Din Sjæls Indhold maa strømme ud i Jubel, og forene sig til en eneste stor Tanke?“

„Nei, Margueritta, paa mig udøver den skjønne Sommeraften ikke denne Virkning; den fylder min Sjæl med gamle Minder, der minde mig om alle de Længsler, der aldrig fandt Hvile, om de Drømme, der stussede svandt hen, men som jeg dog ikke kan opgive. Aftenen fylder mig med Bemod, men med en Bemod, der er mig behagelig og kjær.“

„Stakkels, stakkels Laura, — og har Du da aldrig følt denne jublende Glæde over Livet, der med en berusende Trolddomsmagt fylder Ens Sjæl?“

„Nei, aldrig det, men ofte har jeg følt denne milde Forsoning med Livet, der som en stille Glæde fylder Sjælen, med Tak og Kjærlighed, til Gud og Menneffene.“

Margueritta saae paa hende.

„Forstaae Dig kan jeg ikke,“ sagde hun, „dog aldrig har jeg kjendt Noget, som jeg holdt mere af end af Dig.“

Hun slyngede sin Arm om hendes Hals og trykkede hende tæt op til sig; da hørtes der Trin i Gangen.

I saadanne Dieblikke, hvor man har aabnet hele sit Indre for en Anden, føler man en uvilkaarlig Afsty, for at overraskes af en Tredie.

De to Beninder flygtede derfor ilfsomt til Pianoet; for at det skulde synes som havde de spillet.

Dog, da der Ingen kom, spurgte Margueritta, efter en Stunds Taushed:

„Maa jeg spille min Yndlingsfang for Dig, Du veed den lille italienske Barcarole?“

Da Laura gjerne vilde høre den, spillede Margueritta den.

Hun gjorde det sidste Løb over Tangenterne, — dog — hvad var det, Sangen lød jo igjen som et Ekko; i sagte, hølgende Rythmer vuggede den sig frem og klang ind gennem Stuen.

Margueritta lyttede og saae spørgende paa sin Beninde.

„Er det en Drøm, eller en Birkelighed, hører Du Tonerne igjen, det er den samme

Sang jeg spillede, — kan Du forstaae det Laura?"

Bestandig gladere og gladere vuggede Tonerne sig ind i Stuen; da blev Margueritta pludselig greben af en Tanke og hun styrtede til Vinduet.

En Stund stod hun og lyttede, men brød med Et ud i en ustandselig Latter.

„Laura, Laura, det er fra den modsatte Side af Gaden, at Sangen lyder herover; kom skal Du see; see der bag de nedrullede Gardiner, er det som om en Skygge bevægede sig frem og tilbage; Klaveret maae staae lige indenfor, og der sidder man og spiller min Sang om igjen. Det er morsomt, ikke sandt, Laura?"

Men Laura saae forundret paa sin Veninde. Musikken hørte op og det blev stille.

Margueritta ilede til Pianoet og begyndte at spille igjen.

Det var en lille dansk Folkevise, dog næppe havde hun hørt op, før den løb fra den anden Side af Gaden.

„Hvem kan det dog være, Laura, — hør, nu slaaer man over i en Anden, det er min egen italienske Bærelsang, — den maae jeg spille med.“

Hun satte sig til Pianoet.

Tonerne klang sammen i et yndigt harmonisk

Gele, indtil de samtidig døde hen i en sagte, smæltende Afford.

Margueritta gif atter til Vinduet, men nu bleve Lysene pludselig slukkede derovre og Gardinet rullet op.

I det aabne Vindue stod en ung Mand.

Med et let Skrig løb Margueritta bort fra Vinduet.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjorelse.

Selskabets Kassererkontor, der hidtil var i Borgergade Nr. 21, 1ste Sal, er fra 1ste Septbr. 1875 henflyttet til **store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal**, hvor Bogholderen og Kassereren træffes hver Dag fra Kl. **10** til **12** om Formiddagen.

Bekjendtgjorelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Grosserer N. Jensen.

Konditor F. Buemann.

Kylograf C. B. N. Böhme.

Borger-Bennen.

Syv og firefindstyvende Aargang.

Nr. 42.

Lørdagen den 16de Oktober 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

I Italien og Danmark,

original Fortælling.

(Fortsat.)

Laura rullede hurtigt Gardinerne ned og satte sig hos sin Veninde.

Margueritta hviiede sig tæt hen til hende, fæstede sine store mørke Dine paa hende, og hvidskede:

„Laura, saae du, hvor han var deilig?“

VI.

Dandsen var allerede begyndt, da Dørene aabnedes og den gamle Professor med Margueritta traadte ind i Salen.

Bærten gif dem imøde.

„Velkommen, velkommen, jeg havde næsten opgivet Haabet om at see dem iaften.“

„Ja rent ud sagt, Hr. Greve, vare vi nær ikke komne, De veed nok, jeg ikke godt taaler dette Liv og denne Tummel, men for Marguerittas Skyld syntes jeg det var Synd, at blive hjemme, og derfor har de os her.“

Idetsamme kom en Herre og bad Margueritta til Dands, det var den norske Maler, som vi gjorde Bekjendtskab med i Rom.

Imedens den gamle Professor traf sig tilbage til Phomberbordet, førte han hende til en Stol i et Hjørne af Salen.

Hun var deilig da han malede hende som Barn, men endnu deiligere nu, da Alt det, man dengang anede, nu var udviklet til et yndigt harmonisk Hele.

„Synes De godt om Deres nye Fædreland,“ spurgte han.

„Ja, hvorledes skulde jeg andet end maatte elske dette velsignede Land, disse smilende Skove, de bølgende Marker og Fuglesangen, der bæver

ud mod de drømmende Bølger, saa rig som her, har jeg aldrig følt mig under Italiens Himmel."

"Ja, nu er her smukt," svarede Maleren, „men naar Vinteren, Sneen og Kulden kommer, vil de da ikke længes efter det varme, solrige Italien?"

„Nei, saa sidde vi hjemme i den lune, hyggelige Stue og høre de gamle, store Sagn fra Danmarks Hæderstid, høre om Visingernes Færd paa de fremmede Strande, om Heltenes Kamp i det høie Norden og om de stærke Guder, som i Valhal glædede sig ved Rjæmpernes Stordaad."

„Men de er jo formelig bleven en hel nordisk Valkyrie."

Margueritta smilede.

„Nei, men jeg elsker disse gamle Sagn," sagde hun; „der er Kraft og Styrke i dem; det er som vorede man selv i aandelig Kraft ved at høre dem fortælle."

„Tre Par," raabte den opførende Kavalier, og da Margueritta og Maleren alligevel ikke hørte det, kom han hen og mindede dem om at det var deres Tour at danske ud.

Trods den strygende Galopade, fortsatte de alligevel Samtalen, og muligviis var det Grunden til, at de pludselig snublede og faldt ved hinandens Side.

Maleren reiste sig hurtigt, men før han kunde hjælpe Margueritta, var allerede flere unge Herrer strømmede til, og den Ene af dem bøiede sig ned, for at række hende Haanden.

Hun modtog den, og sagde et Par forekommende Ord til ham, som Tak; men idet hun pludselig kom til at see paa ham, sank hun med et let Skrig tilbage i Armene paa Laura, der netop var kommen til.

„Har Du stødt Dig,“ hvidskede denne.

„Nei, men følg mig ind i et andet Værelse, jeg er ikke vel.“

Det gjorde Laura.

Den unge Herre bukkede og gik.

Hverken Laura eller Margueritta saae det lette Smil, der som et Glimt gled over hans Ansigt.

„Hvor føler Du Smerte,“ spurgte Laura, da de vare komne ind i det tilstødende Sidekabinet.

Margueritta saae spørgende paa hende.

„Men aura dog,“ saae Du ikke hvem det var, der hjalp mig op?“

„Nei, hvem var det?“

„Det var Ham!“

„Ham, hvem mener D?“

„Men Herregud Laura, ham fra Vinduet

ligeoverfor, ham, der nu i en heel Uge hver Aften har sunget mine Sange."

„Nu og saa?" spurgte Laura.

Margueritta saae paa hende.

„Ja, det var dumt, jeg blev forstrækket ved at see ham, og jeg veed ikke selv hvorledes det kunde skee, men det var saadan en forunderlig Magt, der greb mig i det Dieblif. Nu er det forbi; — skulle vi saa gaae ind i Salen igjen?"

Det gjorde de.

Da de to Beninder kom tilbage, gif den norske Maler dem strax imøde tilligeme den Herre, som havde hjulpen Margueritta op.

„Maae jeg præsentere Dem Lieutenant, Baron Gyldenhjelm, — og haaber De tilgiver mig min Ubehændighed."

Lieutenanten engagerede hende til den næste Dands, hun ikke havde besat.

Der var i Begyndelsen lidt stibt og ceremonielt i hans Bæsen, men efterhaanden som de kom længere frem i Dandsen, blev han mere og mere utvungen og en vis fiin, spøgende Elskværdighed udbredte sig over hans Konversation.

De talte om Italien og om Sjælland, om Solens Glands og den rige blaa Himmel i Syden og om de deilige Nætter i Norden.

De talte om Stemninger og Drømme, og

som de talte sammen, medens Musikens Tonehav omslyngede dem, medens Liv og Munterhed samlede sig i Fylde om dem, var det for Margueritta som om alle de rige Billeder, hun saa tidt havde drømt om, som om al den Glæde og Lykke, hun i sine stille Timer havde længtes efter, fyldte hendes Sjæl og lagde en Berusning i Ruet, som hun aldrig før havde følt eller anet. Det var ikke den eneste Dands de dandsede sammen. De vare midt i en anden, da den gamle Professor kom for at tage Margueritta med hjem.

Men det, mente hendes Kavaler, kunde paa ingen Maade gaae an.

Margueritta havde ogsaa selv Lust at blive og den gamle Professor lod sig overtale.

Hun fik Tilladelse at blive, da Lieutenanten lovede at ledsage hende til hendes Hjem.

Saaledes vandt de Begge nogle glade Timer endnu; dog endelig nærmede Ballets Slutning sig, man begyndte at tage bort.

Hun og Lieutenanten gif.

De havde talt saameget sammen oppe i Salen — maaske var det derfor, at de gif saa tauske sammen gennem Amaliegade til den gamle Professors Huus i Bredgade.

Først da de vare komne til Hjørnet, blev Tauskeden brudt.

Det var Margueritta som brød den.

„De boer vist ligeoverfor os,“ sagde hun, men idetsamme greb hun sig deri og standsede.

„Det glæder mig, at Frøkenen har bemærket det.“

Utter Tausshed.

Man naaede Professorens Huus.

Margueritta ringede paa og strax efter aabnedes Porten.

„Farvel og Tak,“ sagde hun og forsvandt.

Men da hun var kommen i Seng og begyndte at drømme om Aftenens Glæde, vuggede sagte Toner sig ind til hende, fra Gadens modsatte Side.

VII.

Sommeren var kommen og Skoven stod grøn.

Bellugten fra tusinde Blomster kryddrede Luften, medens Fuglenes Sang og Solens Barme vakte Alt til Liv og Glæde.

Paa den gamle Herregaard var der mange Fremmede.

Laura havde bedet sine Veninder did, og hendes Broder, en ung medicinsk Candidat, der lige havde taget sin Examen, bragte en heel Deel muntre Bekjendte med fra Kjøbenhavn.

Lieutenant Gyldenbjelm havde den sidste Deel

af Vinteren været en hyppig Gæst i Lauras Faders Huus, og han var derfor ogsaa indbudet.

Sommerferien bragte dette Aar udsædvanligt godt Veir med sig, og det var derfor bleven en Bane, at Selskabet samledes ved Frokostbordet i Haven.

Man tilbragte der nogle særdeles behagelige Formiddagstimer, og det var derfor meget sjældent, at Noget udeblev.

I Regelen lagde man ogsaa her Planen til, hvorledes man skulde tilbringe Resten af Dagen.

Det var en ualmindelig skjøn Sommerdag. Luften var saa blaa som den kun sjældent pleier at være, men under Bøgens tætte Løvtag var der Skygge for den brændende Sol.

Selskabet var samlet.

Man var færdig med Frokosten og den almindelige Raadslagning begyndte.

(Fortsættes.)

Borger-Bennen.

Syv og firefindstyvende Aargang.

Nr. 43.

Tordagen den 23de Oktober 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

I Italien og Danmark,

original Fortælling.

(Fortsat.)

Lauras Broder kom med det Forslag at man skulde benytte det smukke Veir til at iværksætte den længe nærede Plan, at besøge Grib Skove som Laae omtrent en Mil borte.

Dog det var for varmt at gaae og for fjedeligt at kjøre, da man da splittedes formeget.

„Saa kan man jo ride,“ foreslog Lieutenant Gyldenhjelm, „det vil sige, de Ældre blive vel nødt til at kjøre, men de Unge; jeg antager, at

Damerne under saamange øvede Nytters Beskyttelse nok tør gaae ind paa mit Forflag.“

Og det turde de Fleste, hvorefter Planen modtoges med Akklamation.

„Det maa vist rigtig falde i Frøken Marguerittas Smag,“ sagde Lieutenanten, „men jeg har slet ikke seet hende i Formiddag, hun er dog vel ikke syg,“ henvendte han sig til Laura.

Laura vidste ingen Betsked, hun savnede hende først nu.

„Det forstaaer jeg ikke,“ sagde hun, „hun pleier jo steds at være den Første paa Pletten, — jeg vil gaae op og see, om hun er paa sit Bærelse.“

Og det var hun ganske rigtig.

Laura fandt hende liggende paa Sophaen, badet i Taarer.

Hun saae bleg og forstyrret ud og det lange mørke Haar hang uordnet ned over den hvide Morgentjole.

Da Laura traadte ind, ilede hun hende imøde og kastede sig med Hestighed om hendes Hals.

„Du er syg, Du har Sorg,“ hvidskede Laura kjærligt.

„Ja, syg er jeg, syg, som jeg aldrig har været det før, forferdelige Tanker storme ind

paa min Sjæl, — jeg kan næsten ikke udholde Alt dette, Laura!”

„Betro Dig til mig, muligt kan jeg bringe Dig Trøst; men vær fremfor Alt rolig, Sorgen voxer og smerter dobbelt, naar man ikke villigt bøier sig under den. Kom, sidt Dig nu her ved Siden af mig og fortæl mig saa Alt det, hvorunder Du lider.“

De satte sig og Margueritta fortalte:

„Huffer Du Laura den Aften da vi sad sammen i min Faders Stue i Kjøbenhavn, og huffer Du, hvorledes jeg spillede en Sang for Dig, hvorledes vi hørte den blive gjentagen fra den anden Side af Gaden og da den var ophørt, saae en ung Mand staae i Vinduet ligeoverfor.“

Det forekom mig da, som aabnede en heel ny Verden sig for mig.

Bestandig staaer han for mig som jeg dengang saae ham, han drager mig til sig med en Magt, som jeg ikke kan modstaae.

Lidt har jeg seet ham siden — Laura —: bestandigt har mit Hjerte bøiet sig stærkere og stærkere mod ham, og nu, da vi hver Dag ere sammen, har jeg fuldt og fast forstaaet, at aldrig kan en eneste Stund bringe mig Glæde, uden at han fører mig til den.

Jeg elsker ham, Laura — saa høit, at jeg ikke selv kan fatte det. Du, der er saa mild og

from, kan næppe tænke Dig, hvor denne Lidenskab kan brænde og fortære og Du kan ikke tænke Dig, hvilken umaadelig Smerte det bringer, at møde en saadan Kulde, som den, han viser mod mig. Aldrig et venligt Smil, aldrig et venligt Ord, der kunde bringe Varme og Glæde til mit pinte Hjerte.

J Uger har jeg lidt saaledes, Nætterne bragte mig ingen Søvn, thi jeg kunde ikke vende mine Tanker fra ham; Sommerens Solskin og Blomsterne kunne ikke lyse for mit Die, thi jeg saae kun ham, Fuglens Sang gif mig lydløst forbi, thi jeg hørte kun Klagen af hans Stemme. Alt blev til et stort Billede af ham, og han stod for mig overalt.

Men naar jeg da begyndte at see mig glad paa ham, da var det, som lo han uhyggeligt henimod mig, som strakte han sine Arme ud imod mig, som for at styrte mig i Afgrunden, — Laura, Du veed ikke hvor jeg frygter ham!”

Laura lod sin Haand glide over hendes brændende Bænde.

„Bær ikke saa heftig, Margueritta,“ hvidskede hun til hende, „Du bliver syg ved at lade Dine Lidenskaber storme saa vildt, — Du veed jo ikke, om han dog ikke har Dig kjær; Alt kan endnu vende sig til det Gode og Du blive hans egen lille Hustru.“

Margueritta saae paa hende og Smerten veg et Dieblif bort fra hendes Træf.

„Sig det endnu en Gang, Du kan ikke tro, hvilken Lykke jeg føler ved Tanken om et saadant Haab, som jeg ikke selv tør fremkalde.“

„Vidste han, hvor inderligt Du elsker ham, Margueritta, er jeg vis paa, han ville elske Dig igjen.“

„Taf for disse Ord, Laura, det er forunderligt, hvor Alt, hvad Du siger, fremkalder No i min Sjæl, — men gaae nu, gaae til de Andre, naar jeg har fattet mig lidt mere, skal jeg komme.“

Det vilde Laura imidlertid ikke, thi hun vidste, at naar hun var gaaet, vilde de vilde, urolige Tanker atter vende tilbage hos Margueritta.

Hun blev hos hende, og søgte at berolige hende fuldkomment.

Da der saa atter var Ligevægt i hendes Sjæl, fulgtes de ad til de Andre i Haven.

Hun lovede at deltage i Ridetouren om Eftermiddagen.

Dg i Birkeligheden var hun ogsaa en af de Første, som indfandt sig tilhest i Gaarden.

Deilig tog hun sig ud paa den stolte, fulsorte Ganger.

Ranf og smidig sad hun i Sadelen og den

sorte Fløielsdragt omsluttede smukt de skjønne Former.

Paa Hovedet bar hun en lille, sort Hat, med en lang, hvid, veiende Fjer, som legede med de brune Krøller, som bugtede sig ned over den hvide Halskrave.

Glæden blusfede nu som Roser paa hendes Kinder, og som det stolte Dyr hun reed, utaalmodig trampede i Jorden efterat komme til at vise sin Færdighed; saaledes udtrykte ogsaa hendes Die Længsel efter at tumle det efter sin Billie.

Lidt efter lidt samledes alle Deltagerne og Toget reed ud af Porten.

Lieutenant Gyldenhjelm reed ved Siden af Margueritta.

Han underholdt hende med en saadan Venlighed og Livlighed, at alle hendes mørke Tanker om ugjengjældt Kjærlighed maatte tabe sig som en længstforvunden Drøm for al den Glæde og Rigdom af Skjønhed, Ruet indeholdt.

„Jeg modtog igaar en meget ubehagelig Efterretning,“ bemærkede Lieutenanten i Talens Løb.

„Og det var,“ spurgte Margueritta deltagende.

„Fra min Regimentschef tilmældtes det mig, at man havde udseet mig til at foretage en Reise

til Frankrig, for at staafe Underretning om en ny Opdagelse, man der har gjort. — Men jeg reiser ikke!”

„Dg hvorfor ikke? — Jeg troede netop De længtes efter at see fremmede Lande“

„Det har jeg gjort, men intet Sted er mig nu kjærere end Danmark. Det er en forunderlig Magt, som nu binder mig til mit Fædreland; kom jeg nu bort derfra, troer jeg næsten, jeg ville dø af Længsel efter dets Marker, Skove og Søer; efter Rattergalens Sang i Rosenbusken udenfor mit Viudue, efter Alt herhjemme.“

„Ja! Her er deiligt i Danmark,“ svarede Marguerita, „men jeg troede ikke, De tænkte saaledes; aldrig før har jeg hørt dem tale paa denne Maade.“

„Det er ogsaa først Dem, der har lært mig Kjærlighed til mit Fædreland; ved Deres Begjæring aabnedes ogsaa mit Øie derfor, jeg skylder Dem Tak derfor, som for saameget Andet.“

„Mig?“ loe Margueritta, „det er umuligt, at jeg kan have haft nogen saadan Indflydelse paa Dem.“

Han saae paa hende med et Blik, som hun aldrig havde seet det før, der laae noget i det, som fyldte hende med en ufattelig Jubel, det var som om alle hendes skjønneste og lysfeste Drømme, gik frem af det, som en Virkelighed.

Under Samtalen vare de komne et Stykke bag de Andre, som allerede vare redne ind i Skoven.

Lige som Margueritta ogsaa vilde til at ride ind i den, faldt der pludselig et Stud tæt ved.

Hendes Hest blev skye og gjorde nogle Forsøg paa at befrie sig fra sin smukke Rytterstke, men da det ikke lykkedes den, foer den, uden at ændse Marguerittas Bestræbelser for at holde den, i rasende Fart ind i Skoven.

Lieutenant Gyldenhjelm vilde følge, men hans Hest gjorde sig stædig.

Før han fik den betvungen var Margueritta ham ude af Syne.

Da hørte han pludselig et dæmpet Skrig noget borte, og han satte hurtigt afsted i den Retning hvorfra Lyden kom.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet
ere foreslaaede:

Stomagermester Frost's Enke, Sophie.

Snedker H. T. Olsen.

Borger-Bennen.

Syv og firefindstyvende Aargang.

Nr. 44.

Tordagen den 30de Oktober 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

I Italien og Danmark,

original Fortælling.

(Fortsat.)

Paa en aaben Plads i Skoven saae han Marguerittas Hest staae og græsse, hun selv var der ikke.

Han standsede og lyttede, men hørte Intet.

Da saae han speidende ind mellem Træerne og ikke langt borte skimtede han noget Hvidt.

Han red derhen og fandt Marguccita lig ge bleg og med luffede Dine paa Jorden.

Hurtigt steg han af Hesten og hviiede sig ned over hende.

Den varme Aande strømmede ham imøde og han stod en Stund hensunken i dette bedaarende Syn, da slog hun Diet op og saae drømmende paa ham.

„Taf, Oskar, fordi Du kom,“ hviskede huu sagte, „jeg har længtes saa inderligt efter Dig, nu maae Du aldrig mere forlade mig. Kom nærmere, at jeg ret kan see Dig, ræk mig Din Haand og fortæl mig saa om Alt, hvad Du har seet i de fremmede Lande.“

Hun syntes ham i denne drømmende Feber-tilstand næsten skjønnere end før, han stod et Dieblik beruset ved Synet, — da var han sig ikke længer mægtig, han bøiede sig over hende og trykkede et langt, brændende Kys paa hendes Mund. — Men hvad var det?

Han hørte Hestetrampen i Nærheden!

Det maatte være Selskabet som kom.

Han foer hurtigt op.

Da de kom, havde han samlet sig heelt og fortalte dem, det Passerede.

Marguerittas Fald havde just ikke været farligt, dog blev hun kjørt hjem i Febertilstand.

VIII.

Naturen er gaaet til Hvile.

Fuglene blunde under Trærnes tætte Løv,

Extrakt

af

August og September Maaneders Regnskab 1875

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Indtægt.

		Kr
1. Kassebeholdning fra 1ste August d. A.		11,5
2. Halvaarligt Kontingent:		
Restance fra 1ste August d. A.	590 Kr. 41 Dre	
anviist i dette Kvartal Hs. Majestæt		
Kongens Bidrag	40 Kr. " Dre	
	630 Kr. 41 Dre	
deraf er indkommet	222 Kr. " Dre	22
Restance, ultm. Septbr. d. A.	408 Kr. 41 Dre	
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“	87de	
Aargang, Nr. 31—39 inkl.		98
4. Renter:		
af 9100 £ for 1/2 Aar til 1ste Septbr.		
d. A. 182 £ a 18 Kr. 16 Drex		3,30
af Summer til forskjellige Tider indsatte		
i Privatbanken	16 Kr. 3 Dre	
i Handelsbanken	17 Kr. 8 Dre	3
5. Afdrag paa Udlaan:		
Restance fra 1ste August d. A.	5364 Kr. " Dre	
anviist	" Kr. " Dre	
	5364 Kr. " Dre	
deraf er indkommet	3392 Kr. " Dre	3,39
Restance ultm. Septbr. d. A.	1972 Kr. " Dre	
6. Taget til Indtægt 2 Pensions Portioner	27 Kr. 50 Dre	
7. Ligeledes anviiste uhyrede Gratifikationer	50 Kr. " Dre	
		19,5

Kjøbenhavn, den 30te September 1875.

Overensstem

C. N. Laurup.

Udgiwt.

		Kr.	Øre
Pensioner:			
affordrede 1ste August d. A.	40 Kr. " Øre		
anviste i August og Septbr.	" Kr. " Øre		
	<u>40 Kr. " Øre</u>		
deraf udbetalte	12 Kr. 50 Øre	12	50
taget til Indtægt 2 Pensions Portioner	27 Kr. 50 Øre		
affordrede ultm. Septbr.	" Kr. " Øre		
	<u>" Kr. " Øre</u>		
Lønninger		1,040	2
Andre Administrationsomkostninger.		246	98
Ligebladets Trykning		377	"
Gratesifikationer			
affordrede fra 1ste August d. A.	70 Kr. " Øre		
deraf udbetalt	20 Kr. " Øre	20	"
taget til Indtægt 2 anviste Gratesifikationer	50 Kr. " Øre		
affordrede ultm. September d. A.	" Kr. " Øre		
	<u>" Kr. " Øre</u>		
Afdrag paa Laanet i Banken		13,000	"
Saldo, Kassebeholdning, ultm. Septbr. d. A.		4,806	53
	Kr.	<u>19,503</u>	<u>3</u>

N. P. Petersen.
Selskabets Kasserer.
konst.

Kassekontrollen.

sen. O. F. Olsen.

J. Em. Larsen,
Selskabets Bogholder.

og Binden vifter i sagte Pust Fred gjennem den stille, høitidelige Nat.

Deiligt er der i Lunden, deiligt ved Skovsøens Bred, ved det stille, maanebelyste Vand.

Mellem Sivene ligger en Baad.

Et hvidt Solseil er spændt udover den, og en ung Mand sidder i Agterstavnen.

Han har siddet der en Stund, seet udover det Fjeland, der ligger for ham og optaget i sig dets tryllende Skjønhed.

Af og til løsriver han sig dog, fra det fortryllende Skue og sender speidende Blikke ind mellem Trærnes Stammer, lyttende efter, om ikke en sagte Raslen mellem Bladene, skulle tilkjendegive at der nærmede sig Noget, han ventede.

Han havde tidt lyttet og speidet forgjæves og det synes, som om nu nu har opgivet at vente, thi han begynder at folde Seilet sammen.

Da han har faaet det lagt sammen, og reiser sig for at gaae iland, viger han overrasket et Skridt tilbage.

Hun han har ventet, staaer for ham.

„Vil De ikke seile?“ spørger hun, men samtidig rækker han Haanden ud for at hjælpe hende og med et let Spring, er hun nede i Baaden.

„Jo — Margueritta — siger han, men jeg

har ventet saalænge paa dem, at jeg tilsidst troede, de ikke turde komme."

„Turde! — Og har jeg da før viist mig bange?"

Lad kun Alle sige hvad de ville, det, jeg har lyst til gjør jeg trods dem. Eller er denne Nat ikke stor og skjøn nok til, at man, blot for i et Dieblif at kunne nyde dens Rigdom, kan trodse Verdens latterlige Dom?

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Skibsfører C. B. Grønbech.

Borger-Bennen.

Syv og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 45.

Tordagen den 6te November 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

I Italien og Danmark,

original Fortælling.

(Fortsat.)

„Jeg ynkes over de forshynede Stafler, der aldrig have følt, hvad det er at leve, aldrig seet ud over Døgnlivets snævre Grændser og aldrig tiljubleet Glædens Festsdag. — Vi, vi to Døskar, høre ikke til dem!“

„Margueritta,“ svarede han, „jeg drømte engang i min Barndom en deilig Drøm. Jeg gik i en Skov for at samle Blomster og Fugleæg, ibrig i min Søgen, kom jeg efterhaanden dybere

og dybere ind i Skoven. Først da Aftenen faldt paa hudskede jeg paa Hjemmet, men jeg havde glemt Veien og i Mørket kunde jeg ikke finde den. Træt satte jeg mig til Hvile under et stort Træ og faldt i Søvn. Da syntes jeg, det var som Træet aabnede sig og en deilig Fee traadte ud af det. Hun bød mig staa op og følge sig; vi kom til en stor Port, der aabnede sig. Næppe vare vi komne ind, før der mødte mig en Glands, der næsten blændede mit Syn. Vi stode i en vidunderlig, deilig Have. Hvor Diet saae hen, mødte de Tusinder af Blomster, der skinnede som Guld og Edelstene og fra Buske og Træer tonede den lifligste Fuglesang En imøde. Aldrig havde jeg seet en saadan Rigdom og Skjønhed, aldrig følt en saadan Glæde. Feen tog mig ved Haanden, viste mig det Altsammen og sagde: „her skal Du altid bo og bygge.“ I dette Dieblif, kommer jeg helt underligt til at mindes denne min Barnheds Drøm; thi De Margueritta! er Feen, som tager mig ved Haanden og fører mig ind til Livets uendelige Skjønhed, da jeg saae den og hørte Dem tale, om det Liv, jeg hidindtil forgjæves havde søgt.“

Margueritta flyttede sig nærmere til ham.

Han lagde sin Haand over Baadens Ræling og medens denne sagte drev med Strømmen i

det stille Vand, kom Armen nærmere og nærmere og slyngede sig tilfids om hendes Liv.

Da saae han hende kjærligt ind i Dinene.

„Veed De, Margueritta, hvorfor denne Stund er saa uendelig kjær for os begge?“ spurgte han.

„Ja, Oskar, det veed jeg, det er fordi vi begge føle, at vore skønneste Drømme ere nærved at virkeliggjøres, længe har jeg længtes efter denne Time! Men . . .“

„Men nu er den kommen, Margueritta, nu veed jeg, at Du elsker mig.“

Han trak hende tæt til sig, og trykkede Kys efter Kys paa hendes Læber.

Sagte gled Baadeu frem, og for dem var var Ratten et eneste stort og umaadeligt Favntag.

IX.

Det var tidligt om Morgen.

Margueritta stod i det aabne Vindue og saae ud imod de vaagnende Blomster.

Da bankede det sagte paa Døren og hun blev revet ud af sine Drømme.

Det var Laura, som kom.

„Har Du Lyst,“ sagde hun, „saa lad os gaae en Tour sammen gennem Haven og Parken i den deilige Morgenstund, — derfor er jeg kommen.“

Solen skinnede saa venligt, Binden viftede saa kjøligt ind i Stuen, Fuglene sang saa smukt derude og Duggen laae saa morgenfriskt paa Blomster og Blade. Alt loffede ud i Naturen, og de to Beninder slyngede Armen om hinandens Liv og gif.

Længe gif de tause ved hinandens Side, det var som var der Noget mellem dem, der skulde siges, men som Ingen rigtig turde begynde paa.

De gif til den lille Skovsø, hvor Bænken stod ved Bredden, der satte de sig.

„Der er hændet Dig Noget, som maae have forvoldt Dig en stor Glæde,“ sagde endelig Laura, thi aldrig har Du seet saa tilfreds og lykkelig ud som idag, jeg har tidt delt Din Sorg med Dig, maa jeg nu ikke ogsaa glædes ved at dele Din Glæde med Dig?“

Margueritta bøiede sig mod hende og trykkede et Kys paa hendes Læber.

„Laura,“ sagde hun, „det er sandt, hvad Du siger, ja! Jeg har saa meget at fortælle Dig.“

„Saa forstaaer jeg hvad der er hændet,“ hvidskede Laura, „der er verlet Ord mellem ham og Dig, som Ingen tør kjende — uden jeg.“

„Ja, Laura, længe leed jeg, længe tyngedes jeg af Tvivl, og at min Sorg var stor, det veed Du, thi Du har kjærligt deelt den med mig. — Da oprandt den Dag, da jeg bragtes i Feber

hjem fra Ridetouren; man beklagede mig fordi jeg i den skjønne Sommer, skulde være saalænge fængslet til Stuen, men jeg var glad ved denne Tid, thi han besøgte mig daglig, og daglig vorede hans Venlighed mod mig. Jeg følte, vi kom hinanden nærmere og jeg begyndte at ane, at et beleiligt Dieblif kunde lade et heelt Livs Lykke blive til Virkelighed. — Og da jeg saa begyndte at kunde gaae i Haven og Skoven og han bestandig mødte mig paa mine Beie, da mærkede jeg først tydeligt, hvorledes den afgjørende Stund stedse kom nærmere og nærmere. Da jeg mødte ham igaar, talte han saa herligt om de henrivende Maaneskinsnætter paa Søen, jeg smilede af hans Begeistring, men da bad han mig selv seile med engang, og see, om han ikke talte sandt.“

Da Ratten kom, stod jeg i mit Vindue og saae ud. Det var deiligt derude, jeg følte, hvor det loffede og drog. Jeg kastede Shawlet om mig og vilde gaae en lille Tour, men før jeg vidste det, stod jeg herne, og da jeg saae ham, forstod jeg, at det ikke var Tilfældet, men en indre, ubetvingelig Magt, der drev mig til dette Sted.

Jeg satte mig i Baaden ved hans Side, og da vi atter lagde til ved Bredden, vare vi forlovede.

Alt hvad Livet indbefatter af Lykke og Glæde, det er nu min Eiendom.

Nu er der kommen Fred og Ro i min Sjæl; jeg synes, at Alt er bleven nyt, ikke alene jeg selv, men ogsaa Alt omkring mig, Søen, Skoven, Blomsterne, jeg kjender det næppe igjen. O, Laura, naar Du vidste, hvor jeg er glad og lykkelig!"

Hun trykkede sig tæt op til sin Veninde, i hvis Dine hendes Glæde afspeilede sig.

X.

Det er i Skumringen, dog ikke langt ud paa Eftermiddagen, thi Efteraaret er kommen og de lange Nætter.

Ude regnede det, men i den gamle Professors Bærelser var der hyggeligt og varmt.

Professoren reiste sig og nærmede sig Margueritta.

„Aftenen falder paa," sagde han, „derfor vil jeg gaae, thi man venter mig til et Hømberpartie; hils Laura og hendes Fader, naar Du kommer derhen."

„Ja," -- sagde Margueritta, — „men endnu er det for tidligt at gaae."

Den gamle Professor kyskede hende til Afsted og gif.

Saa snart han var gaaet, reiste Margueritta sig og kaldte paa Bigen.

„Vil Du tænde Lys — og derpaa besørge dette Brev til Lieutenanten her ligeoverfor, men husk, jeg stoler paa, Du ikke fortæller dette til Noget.“

Bigen gif, da Margueritta saaledes var bleven alene, tog hun en lille Billet frem, og skjøndt hun vistnok havde gennemlæst den hundrede Gange, maatte hun dog endnu engang see, om det virkelig stod der. — Hun læste:

„Elskede Camilla! — iaften mødes vi paa Karnevalet. Du vil kunne finde mig Kl. 10 i den første Vinduesforbygning fra Døren, og kjende mig paa, at jeg over min spanske Ridderdragt, bærer en rød Fløilskappe med et hvidt Kors paa Skulderen.

Din Dsear.“

Margueritta sad og stirrede paa Papiret.

Tunge Tanker lod en Hærskare af mørke Skygger drage forbi hendes Sjæl; hun fortabte sig i Sorg over dem, til hun henfaldt i en ubevidst Sløvhedstilstand; Følgen af overdreven Smerte.

Da blev der ringet paa Døren, hun sprang hurtigt op og saae forvirret om sig; hun behøvede

Dieblikke til at samle sig i, for atter at kunne sætte sig ind i den sørgelige Virkelighed.

Dog da Døren aabnedes og hendes Elskede traadte ind, var hun atter fattet og med et venligt Smil bad hun ham, tage Plads ved hendes Side.

„Det er smukt at Du kom — Døstar,“ sagde hun, „jeg har længtes saameget efter Dig; Du kommer her ogsaa sjældnere nu end før, og saa kommer Du sædvanlig, paa en Tid, hvor vi ikke kunne tale ene med hinanden. Fasten kunne vi ret glæde os med hinanden, thi Fader kommer først seent hjem.“

Han trykkede sig tættere op til hende.

(Fortfætted.)

Borger-Bennen.

Syv og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 46.

Torsdagen den 13de November 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet
Trykt i K. S. Galbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 2den December 1875,
Eftermiddag Kl. 6, afholder Selskabet en Re-
præsentantforsamling i Efterslægtselskabets
Gaard paa Østergade Nr. 54, for at foretage
Valg af:

en Administrator,

en Revisor

og 3 Repræsentanter til at foretage det
lovbefalede Kasseeftersyn,

samt tage Beslutning i Anledning af For-
slag om Forandring i Lovenes § 15,
m. M.

Til hvilket Møde d'Hrr. Repræsentanter her-
ved indbydes.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab
den 9de November 1875.

C. N. Vantrup. B. Petersen. D. F. Olsen.

I Italien og Danmark,

original Fortælling.

(Fortfat.)

„Oscar,“ — sagde hun, — „Du vil ikke nægte mig en Bøn, naar dens Opfyldelse vil glæde mig meget?“

„Du veed, Margueritta, at jeg aldrig er gladere, end naar jeg kan glæde Dig.“

„Og det kan Du! — gaae til min Fader og begjær min Haand af ham; Du veed ikke, hvad jeg lider ved, at vi bestandig skulle skjule vor Kjærlighed og listt os om med den, som begif vi en Synd.“

Han bøiede sig over hende, strøg Lokkerne fra hendes Pande og kysfede hende.

„Du er et utaalmodigt Barn, Margueritta. Dog jeg glædes ved din Længsel, thi den viser,

hvor høit Du elsker mig. Snart skal jeg opfylde din Bøn, meget snart, kun en ganske kort Tid enddu maae Du vente."

"Men jeg kan ikke udholde denne Tilstand længere."

"Bær nu ikke ufornuftig, — tidt har jeg sagt Dig, at hele vor Fremtids Lykke afhænger af, at vor Lykke forbliver skjult."

"Men det har allerede varet altfor længe, Døscar!"

"Og troer Du ikke ogsaa jeg længes efter, at det snart maae være forbi? Dog, jeg bøier mig for Nødvendigheden; lad os taalmodig vente en Stund endnu og glæde os ved den Lykke vi have i Vente. Naar Du blot vil stole trygt paa mig, vil Du ogsaa nok have Kraft til at vente rolig og taalmodigt! — Dog, giv mig nu et Kys til Afsted for iaften."

"Eil Afsted!" — udbrød Margueritta, — "og vil Du ikke blive hos mig iaften?"

"Desværre kan jeg ikke, jeg maae endnu iaften forlade Byen og reise hjem til min Faders Gods; vigtige Forretninger kalde mig?"

"Saa reis da imorgen tidlig! — paa nogle Timer kommer det da ikke an, jeg har saa uendeligt meget at tale med Dig om og længes saameget efter, at vi skulle blive sammen denue Aften."

„Kjødigt vil jeg stilles fra Dig, Margueritta,“
— dog, jeg kan ikke blive hos Dig i aften; giv
mig nu et Kys, og vær saa et fornuftigt Barn!”

„Oscar, Oscar! hvis Du ikke bliver, da er
jeg sikker paa, at Du ikke elsker mig længere!”

„Atter denne fortvivlede Hefstighed! — Du
burde dog kunne indsee, at jeg ikke kan sætte Alt til-
side for at søie Dig.”

„Ja — men naar Du ikke vil søie mig i denne
ene, ringe Bøn; hvorledes skal da et heelt langt
Liv blive? Du elsker mig ikke længere Oscar! —
Alt! Jeg troede Dig saalænge, jeg satte al min
Glæde og al min Tro til Dit Ord! — Nu er
det bristet Alt! — Hvor kunde Du dog — Oscar
— tilføie mig en saadan Smerte?”

„Men saa kom dog til Fornuft igjen --
Margueritta, om nogle Uger vender jeg tilbage
og bringer da ganske sikkert glad Budskab med,
naar jeg atter ser Dig, er det sikkert for at føre
Dig frem for Verden, som min Brud.”

Margueritta hævede sit Hoved og saae stift
paa ham.

„O! Oscar — taler Du ikke Sandhed i dette
Dieblif, da vil Gud sikkert straffe Dig haardt!”

Han nærmede sig hende og greb hendes
Haand.

„Naar vil Du dog lære at have Tillid til

mig," sagde han, trykkede et Kys paa hendes Læber og gik.

Kæppe var han ude af Stuen, før Margueritta samlende al sin Styrke, ringede hæftigt og bød den indtrædende Pige hjælpe hende at iføre sig den Grækerindedragt, som hun havde liggende fra sidste Karneval, de skulle følges ad.

Paa Mafteraden var der Liv og Munterhed. Hundrede af brogede Dragter krydsede hinanden, Musikken udsendte et Væld af Toner og de mange Lys gav Gjenstand i de prægtige Sale.

Henne i Vinduesfordybningen staaer en høi, stolt Skikkelse.

Over den glimrende, spanske Ridderdragt, har den skjodesløst kastet en rød Fløielskappe paa hvis Skulder, det hvide Kors tilkjendegav Troens Kjempe.

Den nydelige lille Grækerinde gik over Salen henimod Ridderen, som da han saae hende, gik hende imøde.

Han rakte Haanden frem.

„Oskar," skrev hun, og hun til Gjengjæld rakte sin frem, skrev han et „E" i den.

Hun nikkede og de fulgtes ad til Dandsen.

„Camilla," hvidskede han, „jeg har saameget at sige Dig, skal vi følges ad til det lille Bærelse her ved Siden af, der kunne vi tale uforstyrrede med hinanden?"

Grækerinden nikkede og de gik derind.

„Jeg kom lidt seent,“ sagde Korsridderen, „fordi jeg blev opholdt af en ung Pige, som har sat sig i Hovedet, at jeg elsker hende. Bliver Du ikke skynsig, Camilla? Nei, det veed jeg Du ikke bliver og derfor elsker jeg Dig endnu høiere. Den stakkels Pige, jeg taler om, var ganske ude af sig selv af Fortvivlelse, dog forhaabentligviis finder hun sig i Skjæbnen, og skjænker sit følsomme Hjerte til en mere værdig end jeg; thi jeg kan og vil aldrig elske andre end Dig, — Camilla?“

Han vilde omfavne hende, men i samme Dieblidk rev Grækerinden Masken af Ansigtet.

„Margueritta!“ udbrød Korsridderen forærdet og tumlede tilbage; men hurtigt ilede hun ud af Værelset og da han søgte hende i Salen, var hun forsvunden.

XI.

Vi ere atter i den gamle Professors Værelse.

Han og den norske Maler sidde ved et lille Bord og spille Skaf.

„Har jeg fortalt Dem,“ spørger Maleren, „at jeg for nylig har faaet Brev fra Rom?“

„Nei, De hører altsaa jævnlig derfra, det er

jaa underligt for mig, som dog har tilbragt den største Deel af mit Liv der og til hvilket saamange kjære Grindringer knyttede sig, aldrig at høre derfra; fortæl mig derfor lidt derfra."

"Ja, gjerne," svarede Maleren, "Alt gjenslyder af Jubel over de sidste store Begivenheder; jeg kunde have lyst til at reise derhen, blot for en Stund at kunne blive Vidne til deres Glæde, over deres herlige Fædrelands Seier; jeg tænkte tidt, medens jeg var der, at dette snart maatte skee og jeg glædede mig tidt i Tanken til, een gang i Tiden at see, den herlige Halvøe, som et stort og mægtigt Hele. Nu er det omtrent naaet. Veed De, at en fælles Ven af os har gjort hele Felttoget med og vundet rige Laurbær for sin sjældne Tapperhed?"

"Nei, hvem er det, han maae jo næsten have været et Barn, da vi vare der."

"Det var han ogsaa", fortsatte Maleren, "thi det er ingen Anden, end den lille Pietro, De selv har malet. Nu er han „Signor Capitano" og en af Garibaldi's mest ansete Officerer."

"Virkelig," — udbrød den gamle Professor glad, — „kan De erindre, jeg sagde stedsse, han vilde bringe det til Noget."

"Ja," sagde Maleren, „men veed De hvad der har drevet ham fremad, „Es ist eine alte Geschichte, doch bleibt sie immer neu", det er Kjær-

ligheden, som har opflammet hans Mod og drevet ham til Stordaad. Ja — og det ovenikjøbet Kjærlighed til en dansk Pige; han lærte hende at fjerne i Rom; da hun reiste, lovede han hende, at arbejde hen til engang i Tiden at blive værdig til, at reise til hendes Fædreland og anholde om hendes Haand.“

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet
ere foreslaede:

Strædder H. J. Holm.

Olhandler M. P. Christensen.

Barbeer D. Møller.

Raffeskænter Reib's Datter Caroline
Elisabeth.

Borger-Bennen.

Syv og firefindstyvende Aargang.

Nr. 47.

Torsdagen den 20de November 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 2den December 1875,
Eftermiddag Kl. 6, afholder Selskabet en Re-
præsentantforsamling i Efterslægtselskabets
Gaard paa Østergade Nr. 54, for at foretage
Valg af:

en Administrator,

en Revisor

og 3 Repræsentanter til at foretage det
lovbefalede Kasseeftersyn,

samt tage Beslutning i Anledning af For-
slag om Forandring i Lovenes § 15,
m. M.

Til hvilket Møde d'Hr. Repræsentanter her-
ved indbydes.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab
den 9de November 1875.

C. N. Vantrup. B. Petersen. D. S. Olsen.

I Italien og Danmark,

original Fortælling.

(Fortfat.)

„Nu har han naaet sit Maal, og efter hvad
man skriver mig til, troer jeg, vi snart kunne
vente ham hertil.“

Den gamle Professor sad et Dieblif tanke-
fuld.

„Dg veed De,“ spurgte han „hvem denne
unge Pige er?“

„Nei, derom har man Intet fortalt mig.“

„Men jeg troer at kunne ane det,“ fortsatte
Professoren, „tager jeg ikke meget Feil, er det
ingen Anden, end min egen lille Margueritta;
havde de seet Pietro og Margueritta sammen i
Rom, seet som jeg, deres Kjærlighed vore Dag

for Dag, seet, hvor uundværlige de vare hinanden, saa troede De sikkert det Samme som jeg."

"Det kan jo ikke andet end glæde os Alle, men hvor er Margueritta, jeg har ikke seet hende iaften?"

"Hun er ikke vel, hun holder Sengen. Der er forøvrigt i den senere Tid foregaaet en stor Forandring med hende. De veed selv, hvor glad og munter hun forðum var, nu gaaer hun om mørk og indesluttet i sig selv, det er som om en stor Sorg havde rammet hende, men med Guds Hjælp er det ikke andet end en Sygdom, hun bærer paa, som snart vil være forbi."

Her afbrødes den gamle Professor af en stærk Høste, som øiensynlig smertede og anstrængte ham i en høi Grad. Da den nogenlunde var ophørt, rakte han den norste Maler Haanden.

"De seer, at jeg selv heller ikke er vel, min Astma begynder at tage Overhaand, det er allerede hen paa Aftenen, skjøndt ikke seent, vredes derfor ikke over, at jeg beder dem forlade mig, for at jeg kan begive mig til No."

"Aldeles ikke, svarede Maleren, jeg haaber at De imorgen, naar jeg hører til Deres Befindende, maa være i god Bedring."

"Jeg troer det næppe," svarede den gamle Professor, det bæres mig for, som vare mine Dage talte, og funde jeg nu blot see Margueritta

gaae en lykkelig Fremtid imøde, saa vilde jeg glad og rolig tage Afsted med Livet."

„Nei vist ikke, vi ville sikkert endnu længe beholde Dem blandt os; Livet kan endnu bringe Dem mangen Glæde."

Hvorpaa Maleren tog Afsted og gik.

XII.

Fuldmaanens fulde, klare Skin, lyser ind i Stuen, hvor der er saa høitideligt stille.

Det er den gamle Professorens Stue.

Selv ligger han udstrekt i Sengen. Han sover.

Dog det er en lang, lang Søvn og det vil vare længe før han vaagner.

Margueritta sidder og holder hans Haand i sin.

Hun græder ikke vildt og lidenskabeligt, men stille og resigneret, som den, der er rammet af en dyb Alt opfyldende Sorg.

Døren aabnes og Laura træder ind, hun har ikke vidst hvad der er skeet, men med et eneste Blik, fatter hun det Hele.

Hun gaaer hen til Sengen.

„Stakkels! Stakkels — Margueritta," siger hun og kysker Beninden.

Derpaa tie de en Stund, thi der er Dieblikke i Livet, da to Hjertes mødes saaledes med hinanden, at Tausheden bedst vidner om, at man forstaaer hinanden, end Ord kunne gjøre det.

Margueritta ligger grædende sit Hoved i Lauras Skjød.

„Ja Laura,“ siger hun, „det er anderledes nu end for nogle Aar siden, da vi første Gang saae hinanden. Vi have deelt mange Sorger med hinanden i den Tid, men denne er dog den tungeste af dem Alle. Der laae han endnu for saae Dieblikke siden og saae, med sit milde, kjærlige Die paa mig og jeg følte Barmen fra hans Hjerte. Han laae saa roligt og stille, som følte han allerede Himlens Fred og Glæde. Jeg holdt hans Haand i min, først da den blev kold, mærkede jeg, han var død. O, Laura, intet Menneſke kan forstaae, hvilken Smerte der i det Dieblif opfyldte mig, jeg synes endnu den har fyldt Alt omkring mig. Min Tanke kan ikke rumme al den kommende Sorg.

Han har det godt, det veed jeg vel, men jeg selv, staaer nu saa ene og forladt, at jeg maa savne ham hver Time paa Dagen.“

„Dog i Mindet om al hans Godhed og Kjærlighed, maae Du finde Trøst og Lindring mod Din Sorg; i Haabet om engang at skulle samles med ham.“

„O, ja, men jeg trænger dog nu saa haardt til ham, nu da hele Verden har vendt mig Ryggen, for mit Feiltrins Skyld, nu da jeg staaer ene og forladt og kun har mig selv og min Sorg at tænke paa, men Ingen at sørge for.“

Laura løftede hendes Hoved i Veiret.

„Margueritta,“ sagde hun, „lad ikke saa mange tunge Tanker vælte sig ind paa een Gang; kom lad os sætte os hen til Vinduet og see op mod Guds store, klare Himmel og tænke paa, at han, den kjærlige, almægtige Fader, seer ned til os der oppe fra, og hudske, at han aldrig gjør Byrden større, end at vi kunne bære den.“

De satte sig ved Vinduet og Margueritta trykkede sig tæt op til sin Veninde.

„Naar jeg tænker paa min Barndom,“ sagde hun, „paa alle dens fredelige, glade Timer, og saa tænker paa, hvad jeg nu er, og hvilken Fremtid jeg gaaer imøde, o, Laura! Da er det mig næsten umuligt at fatte, at dette er en Virkelighed! Stor og stærk, drog han mig til sig, men da jeg favnede ham, da styrtede Alt sammen, Glædens Sang blev til en spottende Latter og Lyffens Solstjær til en mørk, uhyggelig Nat. Siden den Tid har jeg aldrig været glad, større og større ere Sorgerne vorede op omkring mig; Alle de have vendt mig Ryggen, der før bare mig i Triumf gjennem Livet og nu til Slutning

er ogsaa han gaaet bort, han den Eneſte, hvis Kjærlighed min Synd ikke kunde udſlukke, men kun forſtørre, nu da jeg havde den meſt behov. Nu kan jeg med Fortviſlelsens Grund gaae fra Dør til Dør og bede om et Trøſtens Ord; de ville nægte mig det Alle, de ville lee og ſpotte over den faldne Kvinde."

Hun kaſtede ſig med Hæſtighed om Lauras Hals.

„Margueritta," had denne, „lad være ſaaledes at ophidſe Din Fantafi, troe mig, der er Mange ſom føle med Dig og ville række Dig en hjælpſom Haand."

„Nei Laura, Ingen; undtagen maaffe en Eneſte, men han er langt borte. Kun han, min Barndoms Ven, ville maaffe ynkes over mig, jeg vil bede Gud give mig Styrke til at opſøge ham."

I det ſamme ſaae hun ud gjennem Vinduet.

„Laura," udbrød hun næſten jublende af Glæde „Laura, ſee der, det er ham — Pietro! Gud har forbarmet ſig over mig og ſendt ham til min Redning."

Overvældet kaſtede hun ſig paa Knæ og takkede Gud af hele ſit unge, varme Hjertets Fylde.

Dog før Laura fattede det Hele var hun ude af Stuen.

Alsomt førte hendes Fjed hende i den Retning, hvor hun havde seet ham, gjennem Bredgade ud mod Esplanaden.

Fire Aar ere forløbne siden mit første Møde med den stakkels Margueritta og i den Tid har jeg overskredet 2 vigtige Begivenheder paa mit Livs Bane.

Da hun, som paa hin mindeværdige Aften, var Gjenstanden for mine lyse Fremtidsdrømme, spurgte mig, hvorledes det var gaaet mig til min Embedsexamen, havde jeg den Glæde at kunde svare „laud“, og da jeg spurgte hende, om hun elskede mig, gjorde hun mig den Glæde at svare „præ beteris.“

(Sluttes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Snedker C. Staal.

Borger-Bennen.

Syv og firefindstyvende Aargang.

Nr. 48.

Tordagen den 27de November 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 2den December 1875,
Eftermiddag Kl. 6, afholder Selskabet en Re-
præsentantforsamling i Efterslægtielskabets
Gaard paa Østergade Nr. 54, for at foretage
Valg af:

en Administrator,

en Revisor

og 3 Repræsentanter til at foretage det
lovbefalede Kasseeftersyn,

samt tage Beslutning i Anledning af For-
slag om Forandring i Lovenes § 15,
m. M.

Til hvilket Møde d'Err. Repræsentanter her-
ved indbydes.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab
den 9de November 1875.

C. N. Vautrup. B. Petersen. D. F. Olsen.

I Italien og Danmark,

original Fortælling.

(Sluttet.)

Seneca tumlede jeg mig et heelt Aar paa Reiser og man vil derfor let kunne forstaae, at jeg tabte Margueritta af Syne.

Jeg havde nylig med Held disputeret for Doktorgraden og foretog mig derefter en lille Refreationsreise om paa Landet, for at aflægge Besøg hos ældre og yngre Venner.

Blandt andre besøgte jeg ogsaa en Dufel, som var Læge paa Galeanstalten Bidstrup.

Da jeg engang spadserede med ham i Syge-
gaarden, spurgte jeg ham, om Synet af alle disse Ulykkelige intet Indtryk gjorde paa ham.

„Nei,“ svarede han, „kun lidt, jeg er saa

vandt til det, dog er det ikke af Mangel paa Følelse. See der," sagde han, idet han pegede hen mod et Hjørne af Gaarden, „der seer Du den Patient, der rører mig mest af dem Alle."

Jeg saae hen i den angivne Retning.

Lænet op mod Muren stod en af de opsynshavende Koner og strikkede og lidt borte paa en Steen, sad en ung, fiin, kvindlig Skikkelse, med Hænderne hvilende i Skjødets, og Hovedet bøiet mod Jorden.

Som hun der sad, kunde jeg ikke see hendes Ansigt, men der var et Tungfind udbredt over den hele Skikkelse, der stod i en skjærende Mod-sætning til den dyriske 'Bildhed, hos de fleste Andre.

„See paa hende," sagde min Onkel, idet vi gik nærmere, „saaledes sidder hun Dag ud og Dag ind, hun er blid og from som et Lam, men gjør man den mindste Mine, til at ville føre hende bort fra denne Steen, bliver hun vild og rasende som en Tiger."

„Hvorledes har hun det," spurgte han Konen.

„Som sædvanlig — ingen Redning."

„Jeg er bange for hun kommer sig aldrig."

„Kommer han aldrig," sagde den unge Pige og dreiede langsomt Hovedet mod os.

Da faldt det som Skjæl fra mine Dine, det var — Margueritta.

„Margueritta,“ raabte jeg, „kjenner De mig?“

„Han kommer,“ sagde hun, uden at ændse mine Ord, „han maa komme, han skal komme, om jeg saa skal vente paa ham til Dommedag.“

Da hun havde sagt disse Ord, dreiede hun langsomt Hovedet om, og hendes Blik søgte atter Jorden.

Vi vendte os tausé og gif.

Først da vi sad i Dnkels Stue og han havde faaet sin Pibe stoppet og tændt, brød han Tausheden.

„Det er den gamle Historie,“ sagde han, „hun er bleven forført og Barnet er død. Du kjendte hende jo, veed Du noget om hende?“

Jeg fortalte ham, hvad jeg har berettet i denne Fortælling.

Ugen efter reiste jeg bort, men jeg bad ham ned Afstedén skrive mig til, naar der indtraf nogen Forandring med hende og en 2 eller 3 Maaneder senere modtog jeg et Brev fra ham, det lød saaledes:

„Kjære Wilhelm!

Jeg maa takke Dig meget for Dit Brev, hvis Indhold i høi Grad glædede og overraskede mig, og maa bede Dig, undskyldte at jeg kun kan

give Dig saa Lidt og saa Kjædeligt til Gjengjæld, for alt det Glædelige jeg har modtaget.

Jeg har imidlertid Noget at meddele Dig, som baade vil glæde og bedrøve Dig, — Margueritta er død.

Man fandt hende en Morgen død i hendes Seng.

Noget deiligere Siig, har jeg aldrig seet; der var en Frihed i hendes Ansigt og der laae en himmelft Forflarelse i Smilet om hendes Læber, som havde de herligste Billeder foresvævet hende i Dødens Stund.

Farvel, kom snart og besøg mig!

Din hengivne Onkel."

P. S.

„Jeg aabner Brevet, for at lade Dig vide, at Din fordums Skolekammerat, Baron Gylden-
hjelm for nogle Dage siden er bragt hertil.“

Stakkels Fyr! Hvad hjælper ham nu al hans Skjønhed og den Rigdom Lykken har forlenet ham med.

Klagen over Døden.

Død! Hvilket lille, kort Ord, til at betegne en lang Lidelse! Hvor hurtigt er det udtalt, hvor vanskeligt at begribe. Det betegner den visse Lod for Alle, ønsket af saa Faa!

Om intet Begreb, gives der saa mange almindelige Udtryk, som dette, intet, har givet de Bise, som de Enfoldige, saa meget Stof til Eftertanke som dette, og intet Begreb er saa lidt udgrundet i sin egentlige Natur, som dette.

Hvorhen vi see i Naturen, virke de evige Love, skabende og tilintetgjørende, de tørre Blade som Efteraarsvinden ryster ned af Grenene, befrugter Jordbunden, af hvilken tusinde nye Planter spire frem, og af det forraadnende dyriske Legeme, udvikler sig Milliarder af nye Skabninger, som alle fremme Naturens evige Kredsløb, og gribe ind i den evige Verdensordens mægtige Hjul. Og saa vort Legeme skal engang tjene Orme til Føde, og vi blive til Støv og Aske, hvad enten Jorden, eller Havet, eller de glødende Flammer, skulle være Gjemmestedet for vort døde Legeme.

Dette One er os vist, og ingen Biismand har eller kan modsigge denne Visshed.

Dog er det kun med Gru og Gysen at vi

træde i Berøring med Døde, vort Hjerte hæver af Forfærdelse, naar Døden træder os nær, og berører en af vore Nærmeste og Kjæreste med sin isnende Haand, naar ingen Sammerskrig og ingen Taarer, formaaer at tilbagefalde det udsluffede Aandedrag.

Er det Adskillens Smerte alene, som griber os saa stærkt?

Er det Paamindelsen; om vor egen, vist forestaaende, lignende Skjæbne, der træder os imøde?

Eller er det Erindringen, om de henlevede lykkelige Timer med den Døde, som aldrig mere vil oprinde for os, der griber vort Hjerte?

Her staae vi for Skabningens hemmeligste Hemmelighed, og endnu har ingen Dødelig, løftet det uigjennemtrængelige Slør, hvormed Naturen velgjørende skjuler dens evige Hemmeligheder. Saa gaadefuldt som Menneskets Indtrædelse er i denne Verden, ligesaa gaadefuldt er ogsaa dets Bortgang fra den, under Angst og Smertes, bliver det sødt, og under Smertes og Angst, ledsages det til den evige Hvile.

Dette alene vide vi, det lærer vi af den daglige Erfaring, men udover dette, famle vi i evigt Mørke, og det ville være daarlig Forvovenhed, at tænke paa at trænge ind bag det Tæppe,

hvormed den evige Wiisdom luffer, for den menneskelige Skarpsindighed.

I Livets den brusende Larm
 Løstes jeg op og ned,
 Svinges jeg hid og bid,
 Mellem Fødsel og Grav
 I det evige Hav,
 Hvor skiftende Brimmel,
 Fortærende Liv,
 Paa Tidens ei standsende Bælv,
 Bereder det Eviges Dragt!

Dette er Naturens Aand, skildret af Digterens Aand. Livet indeslutter den menneskelige Stræben og Birken i sig, hvad der var før os, hvad der kommer efter os, hvem har udgrundet det? En fuldkommen Tilintetgjørelse er utænkelig i Naturens Kredsløb, hvor enhver Tilintetgjørelse bærer en ny Tilværelses Spire i sig. Det Blivendes Opgave, kan saaledes kun være den, at opnaa den høist mulige Fuldkommenhed, indenfor sin Tilværelses Grændser.

(Fortsættes.)

Borger-Bennen.

Syv og firefindstyvende Aargang.

Nr. 49.

Tordagen den 4de December 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. S. Calbergs Officin.

Klagen over Døden.

(Fortfat.)

Hvori har da den dybe Smerte sin Rod, som griber vort Hjerte naar et elsket dyrebart Væsen, kaldes bort herfra?

Vi vide jo at vore Klager og Taarer, hverken hjælpe den Døde eller os selv, vi vide at Døden er den uundgaaelige Lod for Alle, ligesom at vi selv, under ingen Betingelse, kunde undgaae den, at den maaskee naaer os i det samme Dieblif da vi trykke det sidste Ryk paa den Hedengangnes kolde Bænde.

Hvortil nytter da denne Smerte, denne dybe Sjælelidelse, over det Uundgaaelige?

Nærved de Elstedes Liig, have vi vistnok intet Svar paa dette Spørgsmaal, det tunge Hjerte sukker iforgjaves imod Himlen, sit „Hvorfor, Hvorfor?“ uden at kunne finde noget Svar der tilfredstiller Sindet. Og dog findes der i den høiere Wiisdom og ved modnere Estertanke, et Svar paa hint Spørgsmaal, naar vi ret betragte Grændsen for vor Tilværelse.

Vor evige Skaber kunde vel have befriet os for denne dybe Smerte ved de Elstedes Bortgang, kunde vel have gjort Adskillelsen let, hvorfor ikke? Men havde han ville befriet os for Smerten, kunde han da have givet os den forudgangne Glæde? Er ikke den ene, Betingelsen for den Anden? Er ikke den dybe Smerte, Maalestoffet for den forudgaaende Glæde? Hvem ville miste Livets bedste Glæde, for at undgaae den just derved beredede dybe tunge Sorg? Skaberens evige Wiisdom har nedlagt denne rigeste Glæde, ligesom og denne dybeste Sorg i vore Sjæle, som et Fortrin, der er indrømmet Mennesket, fremfor alle andre Skabninger. Ved Glæden som ved Sorgen, komme vi ham nærmere, og modtage en Anelse om hans uendelige Magt og Storhed, føres til Bevidsthed om, og Estertanke paa denne Magt.

Selv ved den Smerte, som Moderen føler idet hendes Barn forkynder sin Ankomst til Verden, og i den Smerte, som vi føle, naar en kjær Ven kaldes bort fra Verden, har Naturen henviist paa Betydningen af det menneskelige Liv, og antydet, at vi skal føle denne Smerte og denne Sorg, til Fulbendelsen af vor egen Bestemmelse.

Som ved Fødselsmerten, Kjærligheden og Omhuen for Barnet, ligesom indpodes i Moderens Hjerte, og derved giver Kvindens høiere Natur sit Præg, saa henledes Alle, ved Sorgen over en elsket Død, til en renere aandelig Anskuelse af Livet, og paa et vor Fulbendelse nærmere Trin. Hvorledes skal vor Sorg da være, ved Tabet af en elsket Slægtning eller Ven? Kan der gives det sørgende Menneskes Hjerte Regler herfor? Taabelige Tanke. — Sorgen og Smerten, er en Nødvendighed for Sjælen, vi kunde ikke befale den at høre op, ligesaa lidet som vi kunde tilfredsstille den Hungrende eller Tørstende, ved at sige hør op dermed.

Kjærlighed iblandt Menneskene, hviler altid paa Sympathi imellem disse, og denne har sin Rod, ligesaavel i det aandelige, som legemlige Liv. Adskiller Døden tvende saaledes sympatheiserende Hjerter, da griber Smerten ikke alene den Overlevendes Aand, men borer sig dybt ind

i Hjertet, hvor det blødende Saar, skal have Tid til at sætte Ar.

Enhver aandelig Smerte, har sin legemlige Marsag, vi maa give den Rum, at den ikke virker fortærende paa vort Livs Marv, men vor Sjælestyrke, skal gyde Balsam i Saaret, at dette maa kunne læges.

Hvori bestaaer nu denne Balsam, for et sørgende Hjerte? Gives der Trøst, ved Tabet af et elsket Væsen? Er det som vi kalde Trøst, virkelig den sande lægende Balsam? Sigesom der ikke gives nogen Gift i Naturen, hvorfor denne i sin uendelige Riigdom ikke har skabt en Modgift, saaledes er der ingen Smerte, hvorfor der ikke gives nogen Trøst. Denne Trøst kan være meget forskjellig, efter Menneskets forskjellige Charakter, men ved dens Aand, hæves Menneskeaanden, og betinges dens Seier over den jordiske Ledelse; kun den ægte Trøst, kan give det sørgende Hjerte, den rette lægende Balsam.

Er det da Medmenneskers Medfølelse, der skænker denne Trøst? Er det Overbevisningen om den fælleds Skjæbne for Alle, som giver den? Er det Adspredelser eller jordist Erstatning hvori vi skulle søge Trøst? Det fortviblende sørgende Menneskehjerte, vil i den første Tid, gribe ethvert Rednings Anker, og klamre sig fast dertil, og vi have ingen Ret til at laste det derfor, men det

er allid et Svaghedens Tegns, at søge Trøsten udenfor sig selv, om endog saadan Svaghed vel kan retfærdiggjøres, men det sande værdige Menneske, vil snart vende tilbage til sit Hjertes Helligdom, og der finde den eneste Trøst, der kan forædle dets Smerte, og gjenoprette det nedbøiede Sind.

Vi tør ikke undfly den Smerte, som Døden i vor nærmeste Kreds forvolder os, naar vi ville forstaae dens Følger, vi maa lade Saaret bløde ud, og befri det fra al ureen Besmittelse, naar et sundt og nyt Livsstof skal udvikle sig i vore Arer. Smerten vil føre os til Estertanke, og denne til Sammenligning, med den os omgivende Natur, hvorved det første Trin er naaet til det nedbøiede Sinds Gjenoplivelse.

Lad os engang kaste Blikket tilbage paa den forbigangne Tid. Som Børn havde vi intet Begreb om Dødens Skræk, vi legede ved Siden af vore bortkaldte Slægtinges Ligkiste, toge Blomster fra deres Grave og flettede Krandsse deraf for at smykke vort Hoved.

Hvad veed et Barn om Død og om Grav? Det synes Kirkegaarden er en Have fuld af brogede Blomster og Korset paa Gravene have kun Interesse for Børnene ved de Bers som ere anbragte derpaa. Hvor forskjellig seer ikke Unglingen og Pigen paa Kirkegaarden og Alt hvad

der erindrer om Døden, i dem er Livet rigt og mægtigt og Sundhedens fulde Kraft, lader dem føle ligesaavel Bevidstheden om Livet, som om dettes Nødvendighed.

Undertiden sniger sig vel Tanken om deres egen mulige Død midt i Ungdoms Aarene sig ind i deres Hjerte, men det ansees som Drømmebilleder der næste Morgen er forsvundet, dog snige de sig saa ængstelige langs med Kirkegaardsmuren, dog føler de en uhyggelig Gysen naar de tilfældig kommer nær ved Dødens og Forraadnensens Bærksteder. Da dør en Broder eller Søster eller Ven, maatte deres Fader eller Moder — førstegang flyde da deres Taarer for Menneſker som de have elsket, og deres Tanker begynde at opfatte det som tænkelig, at engang Andres Taarer skulle flyde for dem.

Nu driver det bedrøvede Sind dem vel ud paa Kirkegaarden som de hidtil saa ængstlig har undgaaet, og de smykke deres kjære Dødes sidste Hvilesteder med Blomster, pleie dem med Omhu, men i den Alder lever endnu den lykkelige Letſindighed som ikke tillader nogen Videlse en lang Tilværelse. Livet river dem atter hen i sin Tummel, Tiden lærer dem at glemme og at finde Erstatning for det tabte, inden de endnu ret har fattet hvilke uskatterlige Goder de have mistet. Saaledes gaaer Ungdomsaarene hen, og de staaer

i den kraftige Mandſalder ved Siden af en elſket Huſtru deres Børns Moder. Med Blikket paa de henſvundne Dages Lykke have de Haab og Mod til de kommende Dages Vandring, hvis Stjæbne de troe ſig at være Herre over, ſaa kommer Døden og berører dem, maatte et elſket Barn eller endog Huſtruen, deres Livs gode Engel, ſom de havde regnet ſaa ſikkert paa ſkulde have været deres troe Ledſager igjennem hele Livet, ſom maatte et længere Egteſkab havde knyttet dem til, med alle de fælleds Grindringerſ hellige Baand, ſom var ligesom ſammenvoret med deres eget Hjerter. For førſtegang griber Dødens Smerter dem med ſin fulde Magt og det ſønderrevne Hjerter ſukker i ſin Nød: „Min Gud, min Gud hvorfor ikke jeg, hvorfor ikke hellere mig?“ Nu gaaer vel ogſaa den forladte Mand og Fader ud paa Kirkegaarden, nu pryder han ogſaa det elſkede Hvileſted, men hans Tanker dvæle uden Frygt og med Kjærlighed hos de Døde, føler at et Stykke af hans eget Hjerter er begravet dernede, og Tanken om hans egen Død hører op at være ham fremmed og uhyggelig. — Taarerne rinde ved Fortidens begravne Lykke, men i Taarerne glimrer allerede hiin Morgentøbe, med den himmelſke Sjælefred, ſom tilhører den mere fremrykkede Alder og ſom kun vindes ved ſaadanne ſvære Offere. Blomſterne falde af Grenene men Træet

grønnes endnu og skyder nye Grene der bringe Frugter.

Saaledes seer Manden sit Livs Blomster at visne, han føler at Modningstiden nærmer sig, lærer at kjende sit høiere Kald, Fortvivlelsen over Tabet af hans Blomstersmykke taber sig, og forandres til stille Veemod over hans Fortids svundne Ynde, og med rolig Hengivenhed gaaer han Dyfyldelsen af hans Skjæbne hans Livs endelige Maal imøde. Ligger der ikke i denne Fremadskriden af Smerten, i den lidt efter lidt tilbundne Fortrolighed med Dødens Skræk; Grunden for hele Livets Viisdom? Kan vi nære nogen Tvivl om, hvorledes vor Smerte bør være for at give os det rigeste Udbytte i den kommende Tid?

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Tæppefabrikant F. Møller.

Hr. Hattemagermester L. W. Petersen.

Borger-Bennen.

Syv og firefindstyvende Aargang.

Nr. 50.

Tordagen den 11te December 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.
Trykt i N. S. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

I Forbindelse med den under 2den d. M. afholdte Repræsentantforsamling, afholder Selskabet **Torsdagen den 30te December 1875, Kl. 6**, en extraordinair Repræsentantforsamling i Efterflægtselskabets Gaard paa Østergade Nr. 54, for at tage Beslutning i Anledning af et fremkommet Forslag om:

Forhøielse i det ved Lovens § 10 bestemte ugentlige og halvårlige Contingent, fra 1ste Januar 1876 at regne,

for at Selskabet derved kan sættes i Stand til efterhaanden at forhøje Gratifikationernes Størrelse.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 3die Decbr. 1875.

C. N. Laurrup.   B. Petersen.
D. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Klagen over Døden.

(Fortfat.)

Lad os see Livets Bestemmelse hvori vi ville, kun et indskrænket Begreb, kan tænke sig det, som blot Livsnydelse og Fornøielse. Den evige Skaber har udstyret Naturen med saa mange Under og saa megen Nydelse, og har vaakt Driften i os til at glæde os derved, vi skulle visselig udføre Livets alvorlige Diemed, med en glad Aand, uagtet Livet er Alvor, hvilket Menneskets Indtrædelse deri allerede antyder, men vi skulle ikke, hvad vi gjøre saa let, lade os adsprede af Livets Gnde og Nydelse, tage feil af vor Tilværelses egentlige Bestemmelse, og søge det endelige Maal, der hvor vi blot skulde finde en Hvileplads.

Men saa sender Himlen os Smerten, der skal føre os tilbage paa vor Bestemmelses rette Bane, idet den kalder os til Eftertanke over os selv, først i det smaa, saa stærkere og stærkere, til vi endelig maa begræde det kjæreste som vi eiede paa Jorden, og derved bringe os til at betragte Livets Nydelser som et Intet, og endelig at lære os, at Verden ikke er til for vor Skyld, men vi for Verden og alene med Verden.

Da løser sig vistnok lidt efter lidt de Baand som lænkede os saa fast til Livet, og vi vandre frem med en lettet Byrde, uden at standse ved enhver Bust og plukke dens Blomster som vi engang troede skabte kun for os, vi lære at glæde os ved Solens Skin naar den straalet over vor Bei, men frygter ikke Regnen om den end dygtig bløder os igjennem. Vort Livs Maal føler vi overalt, og vort Die skuer Skaberens levende Aande i Alt, lærer Skabningens uendelige Storhed at kjende, ligesom at forstaa, at vi Mennesker kun ere en meget ringe Deel af Skabningens Mangfoldighed. Saaledes giver Smerten Mennesket Klarhed i Aanden, over sig og sin Bestemmelse, og ved denne Klarhed finder han Fred og Ro i Sindet, hvorved den sidste Deel af Livet bliver den skjønneste Livsalder. Intet fængsler Oldingen mere til Livet, hengiven venter han paa sin evige Skabers Villie, smilende seer han Uhrets Viser

der viser ham den henrindende Tid, der fører ham nærmere til Maalet, og naar han træt lægger sig til Hvile om Aftenen, spørger han uden ængstelig Frygt: „Er det maaske sidste Gang?“

Han har levet efter sin evige Skaberss Billie, har arbeidet og fremmet det Bærk som var ham betroet, rolig kan han nedlægge sit Bærktøi naar den Eviges Billie kalder ham, Døden har ingen Braad for ham, han veed at han gaaer hjem, derhen hvorfra han er kommen. O, du Alderdommens lykkelige Tilfredshed, du gyldne Frugt af et roligt gudhengiven Sind, saadet med Smerte og bedugget af bittre Taarer, hvo der maatte opnaa Dig og fortjene Dig! — Hvad ere alle Livets Goder imod Dig? Du alene fører til Wiisdommens evige Tempel, Du alene lærer os Mennekkets hellige Kald, i dit lyse Smil opløses alle Gaader her og hisset. Ikke forgjæves har Du taalmodigen kjæmpet og lidt, ikke forgjæves have Dine Taarer vædet Dine Kjæres Grave!

Dog ikke alene i den Retning hæver Smerten de mennekkelige Sjæle. Sorgen for vore kjære Døde giver endnu en Forklaring om hvilken vi tidligere ikke havde nogen Anelse, saalænge som vi vandrede her paa Jorden ved vore Kjæres Side, uden nogen Frygt for at miste dem, og Besiddelsens rolige Lykke smilede omkring os.

Naar et Mennekket har tabt det Kjæreste som

han eiede, naar hans Blik fæster sig paa den lille Plet af Jord, der bedækker hans dyrebareste Giendel, da gjentkalder Smerten den Elskedes Træk i hans Tanke, og Følelsen bejler Erindringens Billede, til en forklaret aandelig Skikkelse, som vi først skuer som i et Taageslø, der dannes af vore Laarer, men som lidt efter lidt, bliver lysere og klarere, indtil vi tilsidst, troer at see den Elskede for os, at høre dens Stemme. Da hvidsker det i Grenene, der juse over vort Hoved, og vi troe at høre de kjendte elskede Læbers Røst, som siger: Hvorfor klager Du over mit Savn? Jeg er jo ikke død, jeg er jo Din nu og altid, min Skygge omsvæver Dig hvor Du saa er, spørg mig kun, jeg vil svare. Uvilkaarlig begynder der da i vor Sjæl, en aandig Forbindelse med vore kjære Forudgangne, et aandigt Samfund, ligesaa beroligende for vort Sind, som velsignelsesrigt for Udviklingen af vort hele aandelige Liv.

Vi kunne ikke tænke Noget, intet foretage os, uden at raadspøre os med vore kjære Dødes Skygger, de bleve vore troeste Venner, vore paa-lideligste Raadgivere, fordi ingen jordiske Hensyn mere ligger imellem os, fordi vi ere os bevidste, at ingen Fold i vort Hjerte er skjult for dem, at ingen Fordom, ingen Skuffelse, nu kan fordunkle deres klare, rene Blik. Skyggerne af vore foru-

gangne Kjære, blive da Mellemled mellem vor og den Ewiges Land. Som vor i sandkelige Baand indslængende Sjæl, vel-formaaer at ane, men aldrig at opfatte ganske, vi hæves og forklares da i vor aandelige Væren, og Smerten bliver ogsaa her en Himlens Betsignelse, den vi først lære at forstaae, naar den første dybeste Smerte over vort Tab har udraaset i vort Hjerte. Hvem ville savne dette aandige Forbund med vore forudgangne Kjære? Vi mistede da Sjælens ideale Flugt, der kun er mulig ved Savnet og Længselens Smertes, hvor Tanken om vore Døde ligesom hæver os, til en anden overjordiff Verden der var lukket for os i den tidligere, ublandede Lykkes Nydelse, i Besiddelsen af vore Kjære. —

Efter Smertens forskjellige Trin, som lidt efter lidt griber ind i Menneskehjertet, kan man ligesom afmaale dets Dannelsesstrin, det er ligesom et Driivhuus der udvikler Livets sande Sjælestyrke og lader dets Frugter tidligere modnes. Hvor mangen Ungling har ikke den første dybe Smerte udrevet fra hans ulykkelige Lyst til Nydelse, til Virkekraft og Villiekraft? Er end hans Haar tidligere bleven graat, er han end bleven ført Graven nogle Trin nærmere. — Hvad gjør det? Hans Sjæl er dog bleven rensset, Maalet for hans jordiffse Tilværelse, er han dog kommen

nærmere — Lør vi da knurre over den Skjæbne, som tidligere fører os til Modenhed, og befrier vor Sjæl fra de jordiske Baand. Smerten over vore lidte Tab, skal være os som en Mindets afsluttede Bog, den vi blade i, saa ofte Lærgselen efter de hensvundne Dage griber os, og lader vor Sjæl føle Trang efter at hæve os fra det daglige Livs Byrder. Jo oftere vi læse i den Bog, jo kjærere vil den blive os, og jo mere fortrolig ville vi blive med dens Lærdomme. Det er ingen truende mørk Moral, som hiin Bog indeholder, det er kun venlige Paamindelser, der skulle erindre os om, at alle Jordens Goder, selv de ædleste der bleve os givne, dog ikke ere vor Eiendom, men kun et Laan paa nogen Tid, af den evige Skaber, hvem vi uden Knur atter skulle give dem tilbage, naar han atter forlanger den af os, det er en Trøst, som gjør os Afskeden fra dette Liv lettere, uden at berøve os Livsmod, fordi vi dog altid føle, at der er Kraft i Sjælen til Dpløstelse fra Jorden.

Det er en Forjættelse om en velsignet Fred, der igjennem Smerternes rensende Ild, skal hæve sig som en Phønix og udbrede sine skjærmende Vinger, over de Smertes der endnu kunde beskiffes os. Denne de hellige Minders Bog være vort Livs troe Ledsgager, lad os tage den til Raadgiver naar Sjælen vakler og Svaghed vil

overvælde os. I disse hellige Grindringer aander
 Udødeligheden ligesom i Alt i Naturens store
 Bog, vi føle dens Pulsflag i os selv, vi lære
 at forstaa at vi, vi selv, ere en Del af den evigt
 levende guddommelige Aand, og vor Sjæl stunder
 jublende op imod den Himmel hvis Kraft og
 Tilværelse vi føle i os. Lad da Legemet henfalde
 i Støv og Aske, det var kun en Hytte i hvilken
 den indskrænkede og ved Legemet fængslede Aand,
 erkjendte Betingelsen for sin Lyksalighed. Sjælen
 lever, vender tilbage til den Kilde hvorfra den er
 udgaaet, hvorfra den aldrig var adskilt. Den
 evige Aand omfatter den hele levende Verden,
 og hvad der dør i denne Verden, det vender
 tilbage til ham, for paa ny at leve, paany at
 tilhøre den uendelige Evighed.

(Sluttes.)

Borger-Bennen.

Sny og firefindstyvende Aargang.

Nr. 51.

Torsdagen den 18de December 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

I Forbindelse med den under 2den d. M. afholdte Repræsentantsforsamling, afholder Selskabet **Torsdagen den 30te December 1875, N. 6**, en extraordinair Repræsentantsforsamling i Efterslægtsselskabets Gaard paa Østergade Nr. 54, for at tage Beslutning i Anledning af et fremkommet Forslag om:

Forhøielse i det ved Lovenes § 10 bestemte ugentlige og halvaarlige Contingent, fra 1ste Januar 1876 at regne,

for at Selskabet derved kan sættes i Stand til efterhaanden at forhøje Gratifikationernes Størrelse.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 3die Decr. 1875.

C. N. Laurrup.   **B. Petersen.**

O. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Klagen over Døden.

(Fortfat.)

Lad da Smertens Taarer rinde, søg ikke at stille dem ved den jordiske Lyfts Udspredelser. Den sande Smerte finder sin rette lægende Balsam i sig selv, og aabner Mennesket de rige Kilder som strømme i hans eget Bryst, fra det høiere renere Liv. Kun den sande Smerte er Betingelsen for at naae en ny og renere Hjerteglæde, i den levende Erkjendelse af Gud. Ved Beemods Taarer, frembryde snart den glade Hengivenheds Smil over den Eviges Villie, fordi vi føle at vi derved er førte nærmere til vor Bestemmelses Maal.

Lad Storm og Uveir rase, lad Havet træde

over sine Bredder og true Jorden. med Undergang, Solen bryder dog atter frem igjennem de mørke Skyer og smiler over den Ødelæggelse Menneffene sukke over. — Allerede stode nye Spirer op, Milliarder af Liv bevæge sig, overalt er Liv og Virksomhed. Lærken stiger jublende op imod Himlen og synger sin Lovsang over Guds uendelige Storhed i Skabningen, og tusinde Røster istemme med Lærken: „Halleluja. Min Sjæl lov Herren. Jeg vil love Herren saalænge jeg lever og lovsynge min Gud fordi jeg er i de Levendes Tal. Alt hvad har Mande love Herren. Halleluja.“

J. H. C. Walther.

Kjøbmanden i Schirvan.

En ung Fremmed ved Navn Fitead kom til Staden Schirvan nedtrykt af den største Armod, da han havde ligesaa lidt at verte paa noget andet Sted, og var træt af den idelige Vandring, besluttede han at blive i Schirvan.

Hans Tilstand var sørgelig. I en stor og folkerig Stad synes enhver fremmed Trængende at være mistænkelig just for hans Trang, og han

var derfor uden Penge og uden Venner, mere forladt end i en Orken. Hvad skulde han gjøre uden Dvælse i nogen Kunst eller Haandværk, kunde han ikke hjælpe sig paa anden Maade end ved at betle sit daglige Underholdt fra den ene Dør til den Anden, men dertil var hans Hjerte for stolt og følsomt. Tvungen af Hunger og drevet af en indre Gressfølelse, besluttede han sig endelig til at arbejde i en Have for en ringe Dagløn. Den tunge Haffe og Spade saarede hans Hænder og bøiede hans Ryg ved det haarde Arbeide, men hans Aand blev dog dristig og foretagende, som den ædle Hest saaret af Sporerne, løber saalænge den har Aande, saaledes arbeidede Fitead utrættelig.

Naar hans Mod vilde synke, styrkede han sig med Haabet om en bedre Fremtid, hvortil han allerede nu søgte at lægge Grunden. Med Morgenrøden gik han til sit Arbeide, og arbeidede utrættelig indtil den mørke Nat. Ved denne rastløse Flid fortjente han saameget at han kunde leve af Halvdelen af hans daglige Løn, og opsparde den anden Halvdel. Hans lille Skat tog dagligen til, og blev lidt efter lidt større, thi hvor Flid og Sparsomhed forener sig, der bliver i kort Tid den ringe Begyndelse til Rigdom. I faa Aar havde han samlet saameget at han kunde begynde en lille Handel.

Lykken ville ligesom belønne hans Arbejde og blev ham gunstig i alle hans Foretagender, enhver Forretning, endog dristige Planer, lykkedes efter Ønske, og efter en Række af tyve lykkelige Aar var han saa rig, at Tiendedelen af hans Formue overgik enhver anden Kjøbmands Skatte der i Staden.

Men imidlertid var den lykkelige Fitead bleven gammel. Hans Haar bleve graa, og hans Munterhed svandt bort med hans Kraft. Saa længe han var ung og frisk, mærkede han næppe under hans Dristighed, at han hverken havde Hustru eller Børn, men nu i hans Dages Høsttid begyndte han at føle, at han med al sin Rigdom kun var en eensom Stakkel, som intet ømt Hjerte havde nogen Deltagelse for. Han længtes efter Venner som ville elske og pleie ham.

Hvor kunde han finde saadanne uden i hans Fædreland, hvor maaske hans Brødre og Søstre endnu levede og trængte til hans Understøttelse.

„Jeg er,“ tænkte han, „som et ensomt Træ paa en øde Mark, dets Grene hænge fulde af Frugter, men der er ingen venlig Vandrer som kan vederkvæge sig ved dem. Jeg vil vende tilbage til mit Hjem, hvor min Ungdom gif hen, hvor min Barndoms Venner endnu leve, og hvor jeg vil finde Børn og Venner der ville elske den gamle Fitead for hans Velgjerningers Skyld.“

Idet han tænkte saaledes, begyndte han allerede at sende sine Eiendomme bort, men hans Forehavende blev bekjendt og kom endog for Kongen af Schirvans Dre, denne lod ham kalde til sig og sagde: „Gode Gamle, Du har fattet et Forsæt som vi billigvis maa sætte os imod, Du husker vel, hvor ussel Du var, dengang Du kom til vor Stad, Ulykken som tidligere forfulgte Dig, forvandlede sig under vore Bingers Beskyttelse til stadig Lykke, Du blev rig ved vort Lands blomstrende Handel, men nu vil Du som en saare utaknemmelig Gjæst drage herfra med vore Rigdomme. Du skal vide at vi under ingen anden Betingelse vil tillade Dit Forsæts Udførelse end at Du efter gammel Skik, leverer Halvdelen af Dine Rigdomme til vort kongelige Skatkammer. Men opgiv hellere Dit Foretagende, og bliv hos os, vi ville da i Raade tillade Dig at nyde Dine erhvervede Skatte i Fred indtil Døden skiller Dig fra dem.“

„Store Konge,“ svarede Fitead med ædel Frimodighed, som blev ærværdig ved hans graa Haar, „beslit Dig paa at vinde Mennefkens Hjerter ved Godhed og Beljærenhed. Høihed og Magt ere to velsignede Mødre, som blive for-gudede paa Jorden, naar de have født Mennefkene Kjærlighed og Retfærdighed. Under mit lange Ophold i Schirvan har jeg mistet min Ungdoms Skat, Marenne have røvet mig samme, kan Din kongelige Magt og Dit Lands Rigdom, erstatte mig dette Tab, saa tag alle mine Rigdomme og lad mig intet Dieblif forsinkes i min Reise.“

Kongen som var en temmelig retfærdig Mand, naar hans Storvezirs Wiisdom ikke bragte ham paa vildfarende Veie, optog naadigt den gamle Fiteads Svar, han tilkastede ham et naadigt Blik og berørte hans Pande med sin kongelige

Stav, til et Tegn paa at hans Bøn var tilstaaet og at han uden nogen Betaling og uden Banffeligheder kunne drage bort med Alt hvad han eiede.

A. J. Liebeskind i „Palmbblätter“.

Kongen af Indiens Bibliothek.

Dabschelim, Konge af Indien havde et saa stort Bibliothek at han maatte have 100 Lærde til at holde det i Orden, og 1000 Kameler til at flytte det, naar saadant skulde skee, men da han ikke havde Lyst til at læse alle disse Bøger, saa befalede han de Lærde der vare ansatte ved Bibliotheket at de skulde forfatte et Udtog af det Bedste og Nyttigste som de fandt i Bøgerne, og overrække ham samme. De lærde Mænd arbejdede med saadan Iver, at de efter tyve Mars Forløb havde samlet et Udtog af den foresundne Viisdom som kun omfattede to tusinde Bind, og uden stor Møie kunde bæres af tredive Kameler. Da Kongen bevisste dem den Naade, at modtage deres Arbejde, bleve de ikke lidet forundrede ved at høre, at han fandt de tredive Kamelers Byrde endnu alt for stor, de formindskede dem imidlertid ved nye Uddrag til femten Kamelers Last, og derefter til ni, fire og endelig til to Kamelers Byrde, ja tilsidst endog saameget, at et middelmaadigt Muldyr kunde bære det Altsammen.

Uheldigvis var Dabschelim bleven gammel, imedens at man bragte hans Bibliothek i Uddrag, og han tvivlede paa at han kunde leve saalænge, indtil han fik læst dette Mesterstykke af Fuldstændighed igjennem, og han spurgte derfor sin Bezir, den vise Bilpai om Raad i denne Henseende.

Beziren svarede: „Store Konge, ihvorvel jeg kun meget ufuldkommen kjender Deres Majestæts Bibliothek, saa troer jeg mig dog istand til at gjøre et meget kort og temmelig nyttigt Udtog deraf som De kan læse i saae Diekliffe, og hvori De dog vil finde saameget, at de derved vil have nok til Estertanke i hele Deres Liv.“

Efter Kongens Befaling tog Beziren et Palmeblad paa hvilket han med en Guldriffel nedskrev følgende Læresætninger:

- 1) De fleste Videnskaber indeholde kun det eneste Ord „maasse“.
- 2) Den hele menneskelige Historie, bestaaer af de tre Ord: „de fødtes, leed og døde.“
- 3) Elsk hvad der er Ret, og gjør hvad Du elsker, tænk hvad der er sandt, men sig ikke Alt hvad Du tænker, saa er Du retfærdig og viis.
- 4) I Konger, undertving Eders Lyster og Begjæringer, behersk Eder selv, saa vil det være Eder en Leg, at heberske Verden!
- 5) I Konger og i Folkeslag, man har endnu ikke sagt Eder det tidt nok, og spidsfindige Daarer ville endnu altid tvivle paa, at der ikke gives nogen Lykke uden i Dyden, og at der ikke findes nogen Dyd uden i Gudsfrøgt. —

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Hr. Hørfræmmer Emil Fog.

Borger-Vennen.

Syv og firefundstyvende Aargang.

Nr. 52.

Tordagen den 25de December 1875.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.
Trykt i N. S. Calbergs Offitin.

Til „Borgervennens“ Læsere
ved Slutningen af Aaret 1875.

Naar dette lille Blad bringes Eder, saa er det nær ved Nytaarstid, og saa er det en god gammel Skik at Bekjendte takke hverandre for det svundne Aar og ønske hinanden et godt og lykkeligt Nytaar.

Saaledes vil den gamle „Borgerven“ følge Skiffen, og her bringe alle dens Læsere, hvad enten disse strax betale dette Ønske med 12 eller 15 Øre eller forud have betalt det med en samlet Sum, sin Tak for det svundne Aar, for hver engang det er bleven læst, og har givet nogle Diebliffes Underholdning, idet Skriftkomiteen er sig bevidst, aldrig at have bragt Noget i Bladet,

som helst maatte have været ulæst. Dernæst bringer den Eder det Ønske, at I endnu længe maatte kunde læse dette Blad i de Aar som kommer, i Sundhed og i Fred og Ro.

Det er nu 87 Aar siden, at dette Blad begyndte at udsendes her i vor Stad, den Mand som stiftede det, er forlængst gaaet til Hvile, men hans Navn skal endnu læses her, det var Bogholder Abraham Hvid. Det var ikke for at tjene Penge at han begyndte dette Værk, men for at samle Penge til at understøtte Trængende med, at han stiftede „**det forenede Understøttelses-Selskab**“ og begyndte Bladet som et Bindemiddel for Selskabets Medlemmer; disse vare dengang vel kun faa, men de voksede i Tal i Aarenes Løb, og tæller nu henved 3000 Personer. Selskabet eiede vel Intet ved sin Begyndelse men eier nu over 400,000 Kr., og har desuden i disse Aar, kunne give rentefri Laan til dets Medlemmer af over 800,000 Kr. ligesom Pensioner og Gratifikationer af over en Million Kr. Hvilken herlig Bært af en saa ringe Begyndelse, hvilken rig Betsignelse har ikke Gud givet det lille Frøtorn som Abraham Hvid nedlagde med Haab! Her see vi atter en Bekræftelse paa, at det Værk som begyndes i Kjærlighed og Sandhed, ved Guds Naade kan udfolde sig til stor Betsignelse og Nytte. Det er dog ikke blot for at bringe

Alt dette til Eders Kundskab, at disse Linier sendes Eder, kjære Læsere! Men for tillige at paaminde Eder om, at I Alle ere Medlemmer og Medarbejdere, i dette hidtil saa lykkeligt fremfridende Samfund, for at opmuntre Eder til, hver i sin Kreds, at stræbe hen til, at formaae Eders Slægt og Venner som Gud har givet Evne til at yde omtrent 8 Kr. aarlig, til at tiltræde vort Selskab, som aldrig kan blive for stort, fordi der altid findes dem, som trænge til et Laan, der kan styrke deres Arbeids Kraft, saalænge som Arbeidstiden endnu er for dem, eller til en Understøttelse naar Kræfterne svigte ved Sygdom og Alder, og naar Gud ikke har givet dem gode Kaar i Livets Aften.

Det er vel saa, at Selskabets Love udtaler, at kun Saadanne bør optages til Medlemmer, hvis Kaar ere af den Natur, at de ikke efter Nødvendighed, kunne komme til at trænge til Selskabets Understøttelse, men denne Bestemmelse kan aldrig overholdes i sin fulde Strængighed, thi hvo kan vide, om ikke den som indtræder under Nydelsen af gode Kaar, kan miste disse og komme i Trang, ligejom det Modsatte ogsaa kan finde Sted. Kom derfor hvo der vil med Eders Skjær, og glemmer ikke, at de Manges Forening i et godt Diemed, giver Kraft til at udøve dette i altid rigere Maal.

Dermed ønskes et lykkeligt Nytaar til alle „Borgervennens“ Læsere, og „det forenede Understøttelses-Selskab“ Medlemmer.

Striftkomiteen.

Bekjendtgjørelse.

I Forbiadelse med den under 2den d. M. afholdte Repræsentantsforsamling, afholder Selskabet **Torsdagen den 30te December 1875, Kl. 6,** en extraordinair Repræsentantsforsamling i Efterslægtselskabets Gaard paa Østergade Nr. 54, for at tage Beslutning i Anledning af et fremkommet Forslag om:

Forhøielse i det ved Lovenes § 10 bestemte egentlige og halvaarlige Contingent, fra 1ste Januar 1876 at regne,
for at Selskabet derved kan sættes i Stand til efterhaanden at forhøie Gratifikationernes Størrelse.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab, den 3die Decbr. 1875.

C. N. Laurup.   B. Petersen.
D. F. Olsen.

J. Em. Larsen.